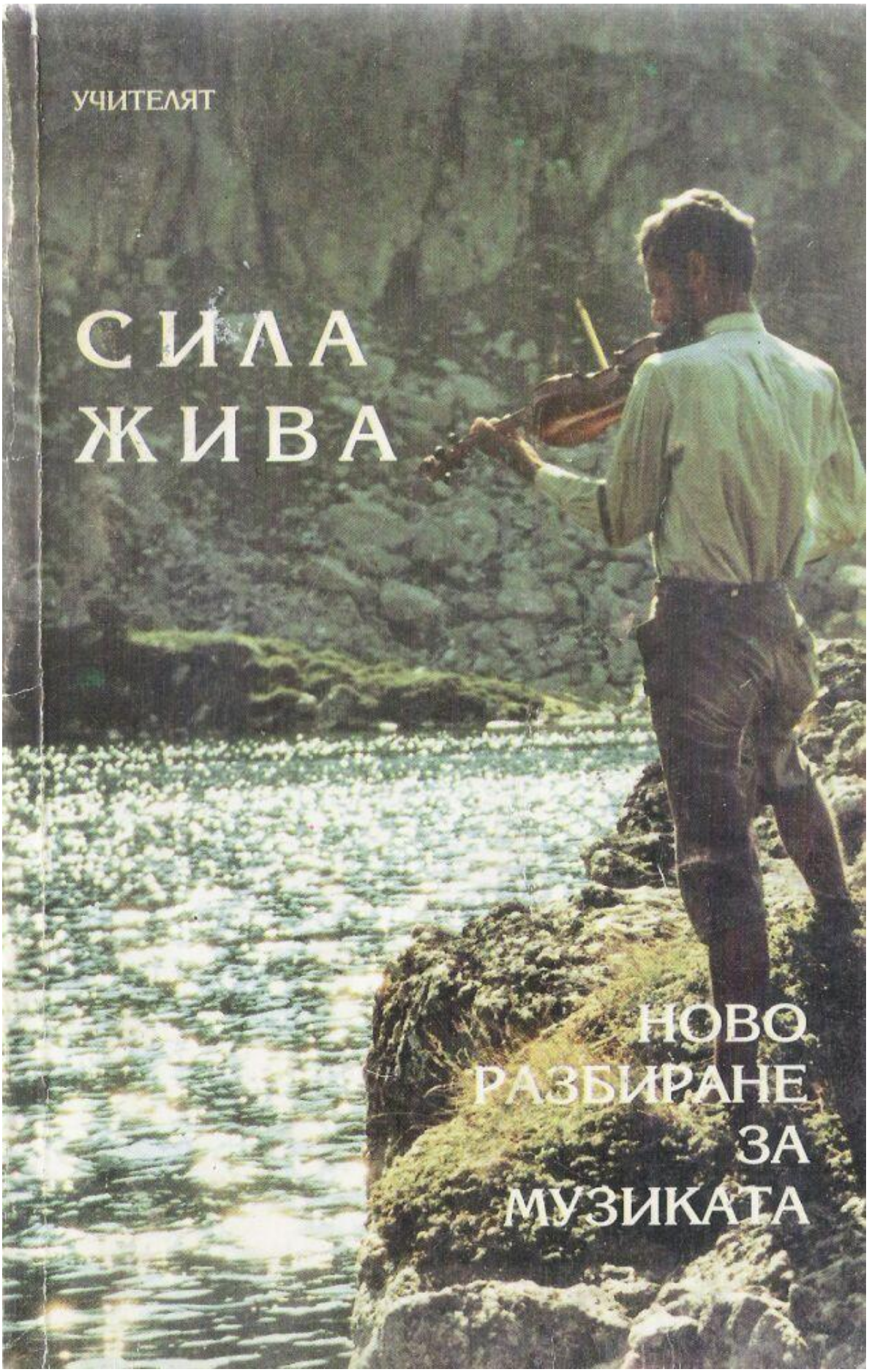
УЧИТЕЛЯТ
СИЛА ЖИВА
НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА МУЗИКАТА

СИЛА ЖИВА

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА МУЗИКАТА

УЧИТЕЛЯТ (Петър Дънов, 1864 ÷ 1944) е едно от най-светлите явления в българския духовен живот. Неговите беседи и лекции, изнасяни в продължение на 40 гадини пред българската общественост, съдържателна оригинална житейска философия, въз основа на която човек би могъл да преустрои живота си и духовно да го осмисли.

УЧИТЕЛЯТ

СИЛА ЖИВА

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА МУЗИКАТА

СИЛА И ЖИВОТ

1993

СИЛА ЖИВА е един опит да се извлече и систематизира новото знание за музиката, което Учителя Петър Дънов е изложил в своите беседи и лекции. Тук представения материал включва негови оригинални мислиш организирани по теми. В този вид, словото на Учителя хвърля светлина върху много въпроси, свързани с философската същност на музиката, с проблеми на изпълнението й, и ползата от съзнателната работа с нея.

На светлата памет на Брат Борис,
- източник на Сила и Живот
в моя духовен Път.

© Милка Кралева, Съставител, 1993
© ИК Сила и Живот

ISBП 954-8146-05-3

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ 5
МУЗИКАТА КАТО ИДЕЯ Как да разбираме музиката 8
МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА В БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ 8
РАЗНИ ПРЕВОДИ НА МУЗИКАТА 9
Съвременна музика 9
Класическа музика 9
Окултна музика 9
Звук и шум 10
Цял тон и полутон 11
Качества на тона 11
Отношения между тоновете 12
Основен тон 13
Форма, съдържание и смисъл на седемте основни тона 14
Гами на живота 15
Мажор и минор 15
Съзвучие и дисонанс 16
Хармония и мелодия 18
Ритъм 19
Такт 19
Форте и пиано 20
Ключове 20
Нотна трайност 21
Диез и бемол 21
Паузи в музиката 22
Анданте и алегро 22
Динамика на музиката 22
Непреривност в музиката 23
ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА 23
Музиката и живота 23
Музиката и Доброто 24
Музиката и Любовта 24
Музиката и мисълта 25
Музиката и човешките мисли, чувства и постъпки 26
Музиката и молитвата 27
Музиката и храненето 27
Музиката и поезията 28
Музиката и числата 28
Музиката и цветовете 29
МУЗИКАТА КАТО ИЗКУСТВО Как да изпълняваме окултната музика 31
МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА В ДУХОВНИЯ СВЯТ 31
МУЗИКАЛНИЯ ЧОВЕК 32
Отличителни качества 32
Музикално ухо 33
Музикален говор 33
Музикални движения 34
Музикално чувство 35
Музикален израз 36
ИЗКУСТВОТО ДА ПЕЕШ 36
Що е пеене 36

Глас и гласов апарат ... 37
Видове гласове ... 38
Правила при пеенето ... 39
Добрият певец ... 41
Хорово пеене ... 42
ИЗКУСТВОТО ДА СВИРИШ ... 43
Що е свирене ... 43
Цигулката ... 43
Правила при свиренето ... 45
Добрият цигулар ... 46
Именити цигулари ... 48
ТВОРЧЕСТВОТО ... 50
Вдъхновение и творчество ... 50
За някои композитори ... 51
Бах ... 51
Бетховен ... 51
Моцарт ... 52
Шопен ... 52
Вагнер ... 52
ВЗАИМООТНОШЕНИЯ В МУЗИКАТА ... 52
Учител и ученик ... 52
Диригент и оркестър ... 53
Музикант и публика ... 54
Правилна обхода ... 56
ДОБРИЯТ МУЗИКАНТ КАТО КОЛИКТИВНО СЪЩЕСТВО ... 56
МУЗИКАТА КАТО СИЛА Как да се ползваме от окултната музика ... 58
МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА ВЬВ ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ ... 58
МУЗИКАТА КАТО СИЛА ... 61
ЧОВЕКЪТ - ПРОВОДНИК И ТРАНСФОРМАТОР НА СИЛИТЕ В ПРИРОДАТА ... 62
ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА ... 65
Пеенето като сила ... 65
Пеенето като средство за лекуване ... 66
Пеенето като средство за подмладяване ... 68
Пеенето като средство за тониране ... 68
Пеенето като средство за възпитание ... 69
Пеенето като средство за успех в живота ... 70

***

Аз съм Пътя, и Истината,
и Живота: никой не отива
при Отца, освен чрез мене.

Евангелие от Йоан, 14:6

***

Път, Истина и Живот -
това са трите основни тона
на идеалната хармония,
която съществува
във Всемира.
Върху нея се гради
разумният живот.

Учителя

***

Музиката има три степени
на проявление:
проявление в Божествения свят, проявление в
духовния свят и проявление във физическия свят.

Учителя

МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА В БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ

Светът на
светлината
е Божествения свят.
Светлината е
музика за
ума, с който ще
възприемаш Мъдростта.
Подтик на
Мъдростта
е тонът Сол.

В Божествения свят музиката е проявление на Мъдростта. Онова разумно съчетание, което съществува в абсолютната хармония на Божествения свят, е израз на Мъдростта. От нея изтича светлината, носеща Божествените идеи в цялата Вселена. Светлината е онази форма, по която Бог изпраща живота в света. Тя засяга преди всичко човешкия ум, дава му подтик. Божествената светлина е нещо разумно. Тя е необходима за живота, защото чрез нея се проявяват всички светли, разумни същества и предлагат услугите си на хората.

Божественият свят е свят на Велика хармония. Светлината е неговата Външна страна. Всеки един лъч на светлината е съставен от седем цвята. От този лъч се чува музика. Щом влезе в Божествената светлина, т. е. в света на Мъдростта, човек чува една хармония, едно съзвучие. Висшият свят може да се прояви само чрез музиката.

„Аз съм Пътя, Истината, и Живота.”

Пътят, това е Мъдростта, през която човек трябва да мине, защото в нея се крият от незапомнени времена всички неща, които Бог е създал и всички неща, които възвишените Духове са създали и всички неща, които човеците са създали. Пътят е символ на светлината. Без светлина Пътят не съществува. А светлината има отношение към знанието, без което тя не може да се изяви. За да се изяви светлината в човешкия ум, нужен е стремеж, подтик към онзи Път, в който всички науки са събрани в едно цяло. Когато се роди в ума на човека този подтик, тогава той ще чуе светлината като съзвучие от тонове. Тази постоянно звучаща хармония в мисълта му ще стане извор на знание и Мъдрост за неговия ум. И само онзи човек, който е развил музиката на своето съзнание, той ще може да влезе в Божествения свят и да разбере музиката като Път, по който Бог е създал всичко в света.

МУЗИКАТА НЕ Е СВЕТСКА,
НИТО ДУХОВНА.
ТЯ Е ЕДИН ПРИНЦИП,
НО ИМА РАЗЛИЧНИ ПРЕВОДИ.

РАЗНИ ПРЕВОДИ НА МУЗИКАТА

Съвременна музика

Цялата съвременна култура, с нейния оптимизъм, песимизъм, материализъм, скептицизъм и пр. е изразена в сегашната музика на хармонията. Тя сега еволюира. В нея се вижда усилието на съвременното човечество към напредък.

Някои се възмущават, че съвременната музика се свири и пее в кръчми и в кафенета. Обаче свиренето и пеенето в кръчмите и кафенетата е допринесло твърде много за повдигането на човека.

Съвременната музика е предисловие на чистата музика т. е. на Божествената музика. Тя има още много работи да постига. Музиката на съвременните хора представлява малка светлинка, сред голяма тъмнина. Колкото малка да е тази светлина един ден тя ще се усили. Тя е началото на бъдещата музика, без която Новата култура не може да дойде на земята.

Класическа музика

Класическа музика е тази, която може да измени състоянието на човека, да превърне скръбта му в радост. Тя оказва възпитателно влияние върху хората.

Класическата музика е дошла, за да внесе мекотата. Хората не биха имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Първият тласък към чистата музика е даден в класическата музика. В нея има идея, която е продиктувана от нещо по-високо.

Окултна музика

Окултната музика, това е един велик Божествен закон, който царува в целия космос, в цялата природа. Тази музика се отличава със своята крайна мекота, яснота, картинност и природни образи. Тя идва, за да внесе съдържание и смисъл в онази форма на музиката, която е дадена в периода на 19 век.

Окултната музика се отличава от обикновената по следните две качества. В окултната музика се дават най-първо основните черти. Тя е нещо като художеството - един художник слага най-първо носа, веждите, очите, устата, ушите - главните линии и постепенно картината се развива.

Втората разлика е, че в окултната музика никога не се допущат думи или тонове с две значения. Там всяка една дума има едно значение. Никакви прибавки, никакви завъртания не се позволяват. Всяка дума, Всеки слог трябва да се вземе много ясно.

В окултната музика няма мълчание, пеенето там е непреривно - никакви прекъсвания няма. Там дето няма паузи, пак се чува звук, само че по-фин, по-висок. Всеки тон в тази музика е жив и продължава да звучи и след като прекъсне пеенето.

Трептенията на обикновените и тия на окултните тонове са различни. Трептенията на окултната музика са по-силни, и с по-къси вибрации. Това са вибрации нагорено за разширение на съзнанието.

Окултната музика много мъчно се поддава на изучаване. За нея се изисква остър слух и съсредоточено внимание. Съзнанието на човека трябва да е свободно от всякакви традиции. Изисква се също голямо присъствие на ума, на сърцето и на волята - равновесие се иска.

В основата си окултната музика е много проста, но вън е много сложна. Тя е само за хора,

чието съзнание е пробудено, а пробуждането е едно висше състояние. Окултната музика не може да се излага пред света, защото още не е достъпна за цялото човечество. Един ден, когато хората се развият музикално, тази музика ще стане достъпна за всички. Тя не е още за света, но може да послужи за един подтик на съвременната музика и всеки един музикант може да се ползва. Чрез нея може да се пробудят някои висши чувства. Изобщо окултната музика има за цел облагородяването и възпитанието на човека. Тя има образи, израз има, идея има в нея.

Свещена музика е тя!

МУЗИКАТА Е НАУКА.
ЧОВЕК ТРЯБВА
ДА Я ИЗУЧАВА СЪЗНАТЕЛНО,
ЗА ДА ПРОНИКНЕ В НЕЙНИЯ
ДЪЛБОК СМИСЪЛ.

НЯКОИ ВЪПРОСИ ОТ МУЗИКАЛНАТА ТЕОРИЯ

Звук и шум

Звукът представлява хармонични трептения на разумна сила. Музикалните инструменти са само проводници на звука, той не излиза от тях, а иде от друго място. Въздухът е носител на звука, но има нещо по-дълбоко от въздуха, който също е само един проводник.

Звукът означава нещо, той не е мъртъв. Всеки звук е сбор от думи, които могат да се разчетат и превеждат. Ако у човека се развие вътрешната музика или музиката на съзнанието, той ще разбира значението на всички звукове, които чува. Но засега хората чуват отдалече само звука - звукът е достигнал до тях, но съдържанието още го няма.

Възприемането на звуковите вълни е подготовка за възприемане на светлината. Правилният превод на музикалните тонове развива в човека онази чувствителност, която му е нужна, за да възприеме светлината, идваща от Божествения свят.

Всеки звук има известно количество трептения. Тези трептения имат свои определени свойства, качества, по които се проявяват. Колкото по-високи са звуковете, толкова по-голям брой трептения имат. Днес учените знаят, че обикновеният звук има най-малко 16 трептения и най-много 35000 трептения. Обаче в последно време са открити още около 200 ÷ 300 000 звукови трептения наречени „глухи”, понеже не могат да се схванат с обикновено ухо. Които може да схване тези трептения на звука, той ще се намери р свят съвършено различен от физическия.

Високите звукове дават интензивност, движение на мисълта. Те са звукове·на душата и спадат към Божествения свят. Ниските звукове дават стабилност на характера и дълбочина, устойчивост на чувствата. Те са най-изразителни и са ниски, понеже се отдалечават, а на човек му се струва, че те спадат. Ниските звукове са миналото, което се отдалечава, а високите звукове са бъдещето, което се приближава.

Съобразно с това дали звуковете в природата са силни или тихи, се изразява известна идея. Силните, грубите звукове са материални, те не са звукове на Любовта. Любовта има тих глас. Тихите звукове показват, че нещата идват отдалече. С тихите звукове се изразяват възвишени неща. Силните звукове показват, че нещата идват отблизо, от физическия свят.

Всеки звук в природата е жив, постоянно звучащ и възпроизвеждащ се. Той се предава чрез вълнообразно движение, като всеки един звук има своя вълна с определена амплитуда. Човешкото ухо трябва да се учи тепърва да чува звукове отдалече. Тези звукове, които за хората са неразбрани, за ангелите са цял един език - красив, ангелски език!

Често в живота си човек се натъква на неразбрани работи. Те със соята немузикалност

произвеждат шум: Всеки шум, който се докосва до ушите на човека може да ги разстрои и да внесе известна дисхармония В организма му. Затова човек трябва да възприема само чистите трептения на звука и да се пази от шум, предизвикан от непроверени слухове. Когато звукът от някой източник влезе направо в ухото на човека се разговаря с него, само тогава той ще си състави истинско понятие за нещата. Че някой казал нещо обидно - нищо от това. Звукът трябва да се приема само от неговия източник, от неговия автор, за да се избегне този шум, който със своята немузикалност руши човешкия организъм. Музиката е свещенодействие. Всеки шум пречи на това свещенодействие, както на предаването, така и на възприемането му.

Цял тон и полутон

Естественият тон в природата е като житното зърно. Той съдържа в себе си сила, постоянно се развива и принася своите блага. В естествените тонове на природата няма полутон. Там всички тонове са цели.

Полутонието се е наложило в музиката, когато се е оформяла седемстепенната основна гама: ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА, СИ. Тогава чрез нея се внесли две нови чувства в човека. Те за сега са недоразвити, т. е. само, наполовина са развити. Тези полутонове са МИ и СИ. Това са новите, по-висши чувства. На тях им липсва нещо, сега са в процес на развитие – затова са полутонове. Другите тенове са цели, може да се понижат, може и да се повишат. Но МИ, ако се повиши, става ФА, а ако се понижи, става МИБЕМОЛ. Този музикален закон съществува и в живота. Някои неща човек може да ги понижи, но не маже да ги повиши, както МИ и както СИ. В някои неща човек може да направи погрешка, но не може да направи добро. Всички скандалджии в музиката са все МИ и СИ, защото не могат да се повишат.

Сега, началният тон в основната гама е ДО, а крайният - СИ, Тонът ДО е цял, а СИ е половин, т. е. между СИ и ДО има половин тон. Значи гамата започва с цял тон, а свършва с полутон. Това се забелязва и в личния, и в семейния, и в обществения, и в религиозния живот на съвременните хора. Те започват добре, с цял тон, с ДО, а свършват с полутон, със СИ. Причини за това има, но хората не са в състояние още да ги разберат.

Качества на тона

Тонът трябва да бъде ясен и верен в своите трептения. Той трябва да има яснота, мекота и сила. Ако тонът е ясен, той носи светлина, ако е мек, той носи топлена, и ако е силен, той постига своето.

Всеки тон в даден момент изисква пространство. Ако не се сложи в това негово пространство, той не е правилен.

Правилният, верният тон е в самия човек. Той има отношение към правите мисли, чувства и действия. Всеки неправилен, нечист тон носи нещастие на човека, а чистият тон го освобождава от всички преплитания и от лошите наследствени черти.

Ако тонът, който излиза от устата съответствува на трептенията, които има в ума, човек чувствува една приятност. Когато тонът е верен, човек усеща една малка топлинка под лъжичката. Когато я няма тази топлинка, това значи, че тонът не е съобразен със законите на природата. Има и друга една мярка - когато тонът е верен, явява, се, с марката топлинка същевременно и една малка светлина в ума. И третата мярка - когато човек взема един тон правилно и е в пасивно състояние веднага той усеща прииждане на една сила. Следователно тази тон, който едновременно предава топлина, светлина и сила на човека, този тон е правилен. Той е в съгласие с природата.

В музиката някои тонове са сладки, някои са горчиви, а някои тонове са солени. Най-първо трябва да се изучават сладките, т. е. хармоничните тонове, а след това онези тонове, които имат дисонанс, които не са съзвучни. Това са горчивите тонове. Те не си хармонират един с друг,

трептенията им са други. В сладчината се добива мекота, горчивината дава сила, а соленото дава устойчивост. Един тон е солен, когато е устойчив. Един тон е сладък, когато дава приятност, мекота. Горчивината дава енергия - когато е енергичен тонът, той е горчив. В този смисъл горчивото е ценно за човека, защото му носи енергия. Сладкото носи топлина, приятно настроение. То е основа на живота. А горчивото е продуктивно, то гради. Мекият тон е сладък, силният тон е горчив, а соленият тон държи равновесието между по-грубите и по-меките тонове. Любовта е мекият тон в природата. Той съдържа две качества: топлина и светлина. Най-мекият тон в музиката е Любовта, а най-силният тон е страха. Страхът е сила, която съдържа в себе си електричество. Природата работи с най-меките тонове. С тия тонове трябва да работят и хората. Силните тонове са за Бога.

Всякога след силния тон иде мек тон. Човек не може да предизвика силен тон, докато не е предизвикал мек тон, и не може да предизвика мек тон, докато не е предизвикал силен. Силният и. мекият тон вървят паралелно в музиката. Силният тон има сила само при мекия тон. След силния тон трябва да дойде мек тон, за да може да се използва енергията на силния тон.

Всеки музикален тон на живота има отражение в природата. Хората не познават още тоновете на живота, не могат още правилно да ги пеят, вследствие на което работите им не вървят добре.

Отношения между тоновете

Тоновете се мерят. За тях има една строго определена мярка. Ако човек вземе основният тон ДО в първата октава вярно, Всички други тонове също ще вземе вярно, но ако този тон ДО не е верен, той ще неправи погрешка и в другите тонове, понеже между тях има отношения.

Може да се каже, че ДО се отнася към РЕ, както РЕ към МИ, както МИ към ФА, както ФА към СОЛ, както СОЛ към ЛА, както ЛА към СИ. Това са отношения.

Какво е отношението между ДО и РЕ? - Тези два тона кардинално се различават. ДО е първо. То е едно смирено същество, един свят, който седи в пашкула - само трябва да го вземат както житното зърно и да го посеят. ДО е в състояние на покой, а РЕ е в движение.

Отношенията между тоновете не всякога са хармонични. Тоновете на някои гами хармонират помежду си, а на някои, не хармонират. За да се познае дали два тона са хармонични, те трябва да се поставят в съгласие. Когато два тона се допълват, те си хармонират, ако те не могат да се допълнят - ражда се дисонанс.

Има известни тонове, от съчетанието на които се образуват хармонични акорди. Обаче има тонове, които както и да се съчетаваш, по никой начин не могат да образуват хармоничен акорд. Те всякога образуват дисонанс. А има съчетания от тонове, които човек схваща като някакъв чувствен или мисловен стремеж.

Интервалите в музиката може да се разглеждат като елементи. Например терцата е мек елемент, а секундата е твърд елемент. В секундата има дисонанс, който се разрешава в терцата. Този сблъсък, този дисонанс В секундата се явява, защото тоновете са близо един до друг. Като се разрешат в терца, става едно укрепяване.

В терцата има един потенциал. Той е средната нота, която не звучи. Обаче той е най-важен и най-мощен. В терцата ДО - МИ, най-важна е нотата РЕ. Двама приятели образуват терца. Яви ли се между тях един, който мълчи, той е най-важен, като основа на терцата. Без него двамата нищо не могат да направят. Мекота има в терцата. Нейното разрешение е в квинтата.

Терцата има един връх, от който лесно се слиза в две посоки. Тя има един перпендикуляр, а квартата има два перпендикуляра. Двата върха на квартата ще се съединят или надолу, или нагоре и ще се примирят.

И квартата, както терцата, укрепява нещата. Когато работите на човека започнат да вървят

напред към цъфтене, това е кварта. Тя е мъжки принцип, а квинтата е женски принцип. Или друго яче казано, квартата е на волята и ума, а квинтата е на сърцето.

Има хора квартово-квинтово настроени, които имат повече възможности в потенциалите. Те са хора първо на теорията, а после на опита. Но щом иска човек да си уреди работите, това вече е секста.

Законите, които управляват отношенията между тоновете в музиката, се проявяват и в живота на хората. Във всеки даден момент, човек трябва да знае и на кой·интервал съответствуват връзките му с околните, за да може да разрешава правилно и бързо всеки дисонанс, който би се явил.

ОСНОВНИЯ ТОН НА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ
Е ДОБРОТО.
ОСНОВНИЯ ТОН НА ДУХОВНИЯ СВЯТ
Е СПРАВЕДЛИВОСТТА.
ОСНОВНИЯ ТОН НА БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ
Е РАЗУМНОСТТА.

Основен тон

Основен тон е този, с който започва животът. Това усещане, че човек живее - това е основният тон от където започва.

Хората се оплакват от живота, защото са изгубили основния тон. Разумният добрият живот, има точно определен основен тон. Които е попаднал в този живот, той познава неговия тон. Всяко нещо в живота всяка негова проява има свой специфичен основен тон спазва ли този тон, човек Всякога ще бъде доволен.

Първичният живот, който представлява начало на Битието, има свой основен тон. Любовта също си има основен тон. Човешката мъдрост и тя има основен тон. Човешката справедливост също има основен тон. Всичко си има свой основен тон. Не знае ли тези основни тонове, не може ли правилно да ги взима човек не може и правилно да постъпва. Който взима правилно основните тенове в живота, той всякога е радостен, независимо от това, дали работите му вървят, или не вървят добре. Това значи да владее човек изкуството да живее. И тогава, като се казва, че човек трябва да се върне към първичния живот, това подразбира, че той трябва да немери основния тон на този живот.

Основният тон не се определя от камертона. В човека има едно вътрешно чувство, с което той може да схваща основния тон. За да развие това чувство у себе си, човек трябва да се упражнява.

Само по себе си слизането на човека на земята подразбира правилно взимане на основния тон. Докато не вземе правилно основния тон на живота, човек не може да се качи отново на небето. Много пъти той ще слиза на земята, докато вземе правилно основния тон на живота, т. е. докато придобие онова единство между мисли, чувства и постъпки, при което неговата нервна система ще придобие състояние на пълна хармония.

И така, в живота съществува основен тон, според, който всеки трябва да постъпва. Правилото е: Ти трябва да умееш да се нагласяваш към хората, за да ти бъдат приятели и да ги търпиш. Или простият трябва да се нагласи към тебе, а ти ще се нагласиш към учения. Това значи човек да се е домогнал до основния тон на живота.

Форма, съдържание и смисъл на седемте основни тона

В природата съществува една основна, естествена гама, която започва от ДО и върви постепенно нагоре. Тази гама съдържа седемте основни тона: ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА и СИ. От нея всеки човек се ползва. Животът на всички хора се основава на тази естествена природна гама.

Седемте основни тона функционират в една плоскост, в един навидим за хората свят. В този свят те са живи същества. Например, в тона ДО се включват известни същества, със специфично, отговарящо на неговите трептения звучене, в РЕ се включват други разумни същества, и т. н.

Всеки един тон съдържа още шест тона в себе си. Ако не се изпее правилно да се включат и седемте тона в него, той няма съдържание. Следователно, всеки тон съдържа всички тонове в себе си, но главният е важен, а останалите шест са допълнителни. Когато между седемте има хармония, те изпъкват един след друг, т. е. онова, което човек чува като един тон, това всъщност е цяла една мелодия. В този случай тонът, който се чува е една форма, в която се изразява съдържанието - останалите шест тона.

Смисълът на отделните тонове от основната гама се изразява в следното:

ДО

ДО е основен тон на Любовта. Той е подтикът на Любовта в материалния свят. ДО е материален, земен тон. Той работи в стомаха на човек. В тона ДО има вътрешно напрежение, предизвикано от една набрана енергия, която търси своя път. Този тон има вътрешни възможности, но външни няма; той усеща своята свобода, но не е свободен. В него има едно преходно състояние, понеже иска да излезе от условията, в които живее. За да стане силен, той трябва да се превърне в РЕ.

РЕ

РЕ показва, че тонът ДО е излязъл вече от неблагоприятните условия на живота и е влязъл в благоприятните условия на движение на живота. РЕ е въздушен тон. Той има посока. Неговите трептения Образуват подтик към правилно движение. РЕ означава винаги разумно движение. Първата прояла на свободата, това е РЕ. Този тон урежда нещата, активен е. Той мълчи, защото е на работа.

МИ

МИ е основен тон на Истината. Той е подтикът на Истината в духовния свят. МИ е воден тон. Той работи в дробовете на човека. Тонът МИ дава началото на мисълта. Мисълта е един пункт, където се изразява направлението на всяко движение. Щом почне човек да мисли, в същата посока не може да върви. Тонът МИ поражда гъвкавост. Кривите линии се образуват от МИ. Той дава чувството за правилна обхода.

МИ е път за избавяне от мъчнотиите. В него се намира един начин човек да се прояви. МИ е целта, към която човек се движи. МИ е магнетичен тон. В него се добива топлина.

ФА

ФА урежда това, което трябва да се спечели. Той печели богатство, а богатство има само в онзи човек, който има условия да го задържи. ФА е воден тон. Човек може да задържи водата само в здрав съд. ФА е женски елемент. Той винаги взима и никога не дава. За да бъде човек приятел на ФА той трябва да му дава. Щом взимат от него, ФА не е разположен. ФА е всякога разположен към всички онези, които му дават. Истината се придобива чрез ФА. ФА трябва да бъде като основа, като почва за СОЛ.

СОЛ

СОЛ е основен тон на Мъдростта, подтикът на Мъдростта. СОЛ е светлинен тон, той работи в ума на човека. в природата СОЛ означава едно желание, което е тъй напъпило, че трябва да

разцъфне. Един копнеж - това е СОЛ в разните му варианти. В СОЛ се придобива мисловна енергия. Той е възходящ тон, означава още духовен стремеж в човека. СОЛ е цвят, който цъфти и придобива онази енергия, в която се проявява плодът.

ЛА

ЛА е тон на живота. В него са условията, човек да постъпва правилно. Той е узрелият плод, т. е. реализирането на нещата. При него вече човек се проявява.

СИ

СИ е мощен тон. Той представлява най-високото стъпало, до което човек може да стигне в известна област. СИ създава религиозно, духовно разположение в човека. Живеещите в него същества казват на човека: „Вярвай, надявай се и уповавай!" СИ е онзи ароматен плод, които привлича. Той предразполага човека да опита нещата. СИ е врата за преминаване от една гама на живота, в друга.

Гами на живота

Гамите са преводи на известни състояния в човека и затова той трябва да ги изучава.

Всеки човек е създаден на особена гама. Различните хора се движат в различни гами и според гамите, в които те се движат и музиката на живота им е различна.

Ако работите на някого невървят добре по една гама, той трябва да употреби втора, трета, четвърта. Гамите не са абсолютни закони. Те търпят промени.

Духът и душата също са гами. Те изменят трептенията на човешкия организъм, повишават ги.

Има някои гами, наредени от хората по естествен път, а други вървят неестествено. В първите са спазени правилата на природата, а във вторите попадне ли човек, мъчно може да се освободи от вредното им влияние.

Всички хора, които се движат в естествения път, в естествената гама, имат възможност да се проявяват като творци, защото те могат да мислят право.

Мажор и минор

Музиката със своите мажорни и минорни гами е сложно нещо. Казва се: dur и toll. Какво означават тези думи? Под dur разбираме мажорна гама, а под toll - минорна. „D" означава нещо с добра основа „И" това е отвор на чаша за възприемане на нещо хубаво. „R" показва пътя, по който трябва да се върви. „M" показва, че като възприемеш нещо трябва и да даваш.

Dur е възходяща гама, която излиза от центъра и отива към периферията. Движението toll е низходящо – то отива от периферията към центъра.

В природната музика няма минорни гами. Тях ги е създал човекът, като резултат на своите болезнени състояния. Минорните гами са на физическия свят, а мажорните гами са духовни, гами на духовния свят. Затова духовните мотиви обикновено са в мажорни гами. При тях човек се учи да мисли добре.

Dur е движение, а toll – почивка. Когато слизат от невидимия свят възвишените същества носят Божиите блага на хората, на всички живи същества, за да работят с тях. Като дадат всичко, което носят, те влизат в минорните гами и пожелават да се върнат назад, отново да се обогатят. В този смисъл мажорната гама е свързана с еволюцията на човека, а минорната с инволюцията. Когато го навинтват на спиралата, човек пее мажор, а когато го отвинтват, той пее минор.

Геометрично представена, мажорната музика е изпъкнала дъга, а минорната - вдлъбната. Dur

приема нещата, а toll ги предава. Раждането е dur, мажорно движение, а смъртта е toll движение.

Онзи, които разбира нещата е dur, а който слуша е toll. Професорът е dur, мажорна гама. В нея трябва да победи човек, тя е гама на победата. А в минорната гама човек мисли, по кой начин да победи, там и сърцето взима участие.

Чрез музиката, с мажорните и минорните гами, човек може да става весел и тъжен. Доброто разположение е dur, а неразположението е toll. Неразположението трябва да се смени с мажорна гама, да се превърне в разположение. Понеже мажорната гама внася разширение в човека, а минорната предизвиква свиване, то винаги трябва да става преливане, смяна между тях.

Които губи радостта си, той не разбира гамите на ДУР движение, т. е. мажорните гами. Те са електрични гами на светлината, а МОЛ са магнетични, на топлината. Електричните гами дават височина, а магнетичните - широчина. При широчината човек не може да задържи своята радост. МОЛ е гама на сърцето, а ДУР - на ума. С мажорните гами човек събира възходяща енергия, радва се. Той трябва да изпрати тази енергия в мозъка да се обработи. ДУР означава още и главната мозъчна система, а МОЛ - симпатичната нервна система.

Какво представляват от гледище на музиката процесите излизане и връщане назад, които се извършват в човешкия организъм? - Излизането е движение на артериалната кръв или гамата dur. Връщането назад е движението на венозната кръв или гамата toll. Излизането на кръвта от сърцето и разнасянето и по всички клетки на тялото наричаме dur движение. Като се връща обратно в сърцето, за да се пречисти, кръвта става венозна. Това движение на кръвта се нарича toll. Когато кръвта минава през Божествения център, това е пак движение dur. Човек трябва да разбира процесите dur и toll, за да разбере как става пречистването на кръвта и разнасянето на чистата кръв по тялото да го храни. Дишането също е музикален процес, който започва с мажорна гама. Поемането на въздуха е dur, а издишването - toll. Също така яденето е dur, а смилането на храната е toll. Значи чрез мажорната гама се внася живота в хората. В бъдеще, когато човек постави музиката за основа на живота, той ще разглежда процесите в човешкия организъм като музикални процеси.

Съзвучие и дисонанс

Думата „хармония” означава съзвучие. в какво седи съзвучието на два тона? - В съотношението на вибрациите. Когато два тона се допълват, образува се съзвучие; когато два тона не могат да се допълнят, ражда се дисонанс. Всички тонове от различните гами не си хармонират. Понякога преходът или преминаването при гамите от едно състояние в друго се съвпада, а понякога не се съвпада. Това несъвпадение съвременните музиканти наричат дисонанс.

Може ли да се разместват тоновете в един музикален откъс, без да се наруши хармонията? - Не може. Ако един от тоновете се повиши, тогава всички останали тонове, които са свързани с него, се изменят. За да не се изменят, и те трябва да се повишат с толкова, с колкото се е повишил първият тон. Този велик закон на хармонията регулира всички неща. Светът е основан на закона на хармонията.

Дето има хармония, там има право: Хармонията изключва всякакви противоречия. Тя е закон на Божествения свят.

Божественият свят е свят на велика хармония. Въпреки това, наред с хармонията, съществува и дисхармония в живота. Кои създава дисхармонията? - Хората я създават. Обаче те носят последствията за това, което са създали дисхармонията отклонява човека от правия път, същевременно тя го отдалечава от Бога. За да се върне отново в правия път, човек трябва да внесе Божествената хармония в себе си. Но обикновено преди да внесе хармонията в живота си, човек се натъква на дисхармонията. Внесе ли една нечиста мисъл в себе си, той попада в дисхармонията или в дисонанса на живота.

Ако между ума и сърцето на човека влезе един дисонанс, организмът му постепенно започва

да се разрушава. За да се запази от дисонансите в живота, човек трябва да ликвидира със своите атавистични състояния. Те са миризливи течности, в които той несъзнателно попада. От тях само обонянието му може да го предпази. Затова човек не трябва да притъпява обонянието си. Той трябва да избягва дисонансите, които са причина да се притъпи неговото обоняние и организмът му да се руши.

Човек сам по себе си, е един инструмент, който може да бъде в хармония със силите си, а може да бъде и в дисхармония. От него самия зависи какво и кок да направи, за да запази или наруши хармонията в себе си.

Когато мислите на хората са хармонични, те се сливат в един общ акорд. Тогава работите им вървят добре и те се чувстват разположени. Когато умовете на хората са в съгласие с Божествения живот, всичко е хармонично. Значи, хармонията между хората зависи от техните мисли и чувства, дето има разбиране между душите, там има хармония.

Да бъде един човек разположен към друг, това значи да бъде той в хармония с него - между мислите, чувствата и постъпките на тези двама души трябва да има съответствие и съгласие. Само такива хора могат да се приближават един към друг. В този смисъл всяко приближаване между двама души представлява приятно съзвучие между два тона.

Човек може да влезе, във връзка с който поет, философ, учен или музикант иска, стига да бъде в хармония с него. Красотата на живота седи в това, човек да бъде в съгласие с мисълта на тия същества. Това значи хармония, музика в мисълта.

Понеже в музиката има едно опорочаване, в нея често се чуват дисонанси. Всеки неверен, нечист тон нарушава цялата хармония, затова дисонансът трябва или да се изхвърли навън, или да се изправи. От друга страна, дисонансите и в музиката, и в живота са необходими за човешкия ум. Те изясняват нещата.

Понякога в музиката се оставят известни дисонанси, за да не стане разрушение. Те пазят равновесие. Дисонансите, които хората имат, са необходими. Злото, например, от музикално гледище, е един дисонанс в живота. Ако няма този дисонанс човешкия организъм ще хвръкне. За да се спаси, сложен е този дисонанс. Следователно дисонансът е потребен, и след него веднага идва една хармония. Или сам по себе си животът е хармоничен, но когато се проявява, забелязват се малки дисхармонии, докато всичко се уравновеси.

Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсолютна хармония в тоновете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуска поне един дисонанс. Всички поети и музиканти, които са писали произведения, издържани в хармонично отношение, млади са умрели. Животът може да се продължи благодарение на дисонансите. В този смисъл страданията не са нищо друго, освен дисонанси. И както в музиката е необходим поне един дисонанс така и в духовния живот е нужно едно страдание. При страдание, при дисонанс, животът е по-устойчив, а материята - по-издръжлива. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка. Той е необходим за смяна на състоянията. Ако дисонансите са на брой много и на малки разстояния един от друг, те предизвикват разпокъсване в нервната система. Обаче ако са бързи, т. е. кратки и на голямо разстояние един от друг, те са необходими за смяна на състоянието в човека.

ХАРМОНИЯТА И МЕЛОДИЯТА
СА ЗАКОНИ,
ЧРЕЗ КОИТО СЕ ПРОЯВЯВА
ДУХОВНИЯ СВЯТ.

Хармония и мелодия

В музиката се говори за хармония и мелодия. От теорията се знае, че при различното съчетаване на тоновете се образува или хармония или мелодия. Хармонията, по закона на еволюцията, иде отвън. Когато - човек излязъл от Небето, той излязъл по закона на хармонията. Висшите духове са излезли също с хармония, и като слезли в гъстата материя, те са дошли до мелодията. Но слизането не било голямо. Във всяко едно слизане имало едно възлизане. При възлизането хората са дошли до мелодията, но бедата е там, че те забравили хармонията. И сега трябва тази изгубена хармония от първоначалната музика да се възстанови.

Западноевропейската музика прилага повече хармонията, а източната музика - мелодията..:- Ако един западноевропейски музикант иска да изсвири някой откъс от източната музика, той няма да го изсвири добре. И ако на източния музикант се даде да изсвири нещо от западноевропейската музика и той няма да може да го изсвири правилно, защото законите на едната музика са едни, а на втората - съвършено други. Защо в източната музика няма хармония? - Защото животът на източните народи е разпокъсан. Хармонията служи за организиране на съзвучието. Чрез нея животът се организира и подрежда.

При какви условия се ражда хармонията и как са дошли хората до закона на хармонията? - В мелодията всеки живее за себе си, а при хармонията се събужда вече мисълта за общото. Умът трябва да спазва закона на хармонията. Той трябва да мисли единично, но трябва да мисли и общо. Правилото е: в началото човек ще учи по закона на мелодията, т. е. ще се научи да пее сам, а след това ще влезе в закона на хармонията и ще се учи да пее колективно, в хармония с другите. Чувствата на приятелство вървят по закона на хармонията. Единственият най-хубав метод за работа е хармонията в света.

Хармонията образува формата на музиката, а съдържанието - това е неината мелодия. Изкуството е човек да може да минава бърза и подвижно от хармония в мелодия, или последните две да се преплитат една друга.

Хармонията внася светлина в човешкия ум, а мелодията - топлина и мекота в човешкото сърце. Следователно мисълта на човека трябва да бъде хармонична, а чувствата му мелодични. Когато мислите са хармонични, а чувствата - мелодични, волята се проявява правилно. Там, където има хармония между мисли и чувства, там има и мелодия, там е приложението на Любовта.

Хармонията дава обем, а мелодията изразява вътрешния смисъл, дълбочината на нещата. Любовта се проявява чрез мелодията. Ако няма любов и мелодията не маже да се яви. Какво означава буквата „М” в думата „мелодия”? - Тя наказва, че за да се роди една мелодия, първо трябва да пожертвуваш неща от себе си, да го посадиш в земята, да умре там и после отново да изникне, да цъфне, да върже плод и да узрее. В една душа маже да има мелодия само тогава, когато тя е минала през живота и е разбрала неговия смисъл. Значи там дето има любов, там може да има И мелодия, а дето любовта е допирна точка между хората - там всякога съществува хармония.

Хармонията се нуждае от разумност, а мелодията - от доброта. Ако музикантът не може да съедини хармонията и мелодията в едно, той не маже да се нарече истински музикант. Хармонията създава широта на съзнанието, а мелодията - дълбочина Съзнанието се нуждае едновременно и от хармония и от мелодия. Когато човек има акустика на съзнанието си, хармонията и мелодията в него се сливат в една цяла. При такова съзнание, мислите, чувствата и действията на човека са необикновени, изпълнени с хармония и мелодия.

Хармонията и мелодията трябва да вървят успоредно. За тази цел умът трябва да се контролира ат разумността, а сърцето. - от добротата.

Стремете се към онази музика, която внася в човека истинска хармония и мелодия. Тази музика прониква цялата Битие. Без нея няма мисъл, чувства и действие, без нея няма творчество,

без нея няма напредък. Тази музика наричаме духовна.

Ритъм

Що е ритъм? - Ритъмът е посока на движение. Това движение може да бъде в две посоки: низходяща и възходяща. Всеки ритъм първо е низходящ, т. е. при редуването първо има слизане, а след това качване. Тази ритъм се проявява в следната закономерност: ако един човешки живот има продължителност 120 години, от тях 60 години са инволюция - слизане и 60 години еволюция - качване. Понеже всички не доживяват до 120 години, ако някой живее 30 години, тогава 15 години са инволюция, 15 години са еволюция. Ако някой живее 60 години, 30 години са слизане, 30 години възлизане. В слизането има два процеса. В него човек изучава какво нещо е времето и какво нещо е ритъмът. В това отношение, ритъмът е едно вътрешно качество, което определя известно времетраене. Без чувството за ритъм, човек изгубва представа за времето.

Има седем закона на ритъма, седем закана на хармонията. Първият от тях гласи, че всичко във Вселената е разумно. Следователно, където има разумност, там има ритъм.

Разумният човек се подчинява на ритъма в природата. Той се отличава с голяма съобразителност, защото в неговите мисли и чувства има ритъм. Такъв човек винаги поставя нещата точно на време и на място. У онзи, който е лишен от ритъм, мислите бързо се сменят една с друга, чувствата - също, вследствие на което той е недоволен от всичко. Всеки, който е нетърпелив, той няма правилен ритъм в себе си. У него чувството за време е слабо развито и той постоянно е изложен на неразбиране, на болести, на противоречия и страдания.

Човек трябва да може да превръща ритъма в движение. Как става това? - Ето един от начините: ритъмът на Любовта, която слиза отгоре се предава на човешкия ум като един подтик. Ако умът е буден, той приема тези подтици на Любовта и ги превръща в разумни движения.

Музиката има свой вътрешни изрази в движенията. На първо място, човек трябва да се научи да ходи ритмично, защото ритъмът внася хармония в живота. Всяко нещо лишено от ритъм навява безутешна тъга, резултат от някаква дисхармония. Правилният и хармоничен ритъм освобождава човека от дисхармонията и от непотребната, чужда материя в него.

Сърцето пулсира в ритъм. Неговият ритъм е низходящ и възходящ. Когато човек е тъжен, пулсът му се изменя. Музиката, със своя ритъм може да влияе върху пулса на сърцето. Например, ако ритъмът на някои музикален откъс не съответствува на ритъма на човешкото сърце, той може да го умъртви, но ако съответствува, човек ще се въодушеви.

В природата съществува един правилен ритъм, които се изразява в прилив и отлив на Божествена енергия. В прилива всички същества се радват пеят и веселят. И в ада, и в рая, всички същества взимат участие В този прилив, дойде ли отлива на Божествената енергия, които разбират този закон, пак се радват и веселят които не го разбират, стават тъжни, започват да плачат и да скърбят.

Ритъмът има строго определени закони. Човек трябва да ги знае и да ги спазва, за да бъде доволен и да разбира явленията в·живота.

Такт

Тактът в природата е мярка на времето. Има тактове за 7 години, за 14, 21, 35 и т. н. На всеки седем години има нов такт в живота.

Едно важно качество за човека е да има такт. За да изкаже една мисъл, или само една дума, той се нуждае от такт. Само човек, които притежава това качество, живее правилно. Тактът е една особена музикална способност.

Мигането също е такт, музикална мярка в живота. Ако мисълта на човека е права и мигането

му ще бъде правилно, ритмично. От бързото или спокойно затваряне и отваряне на очите зависи успеха на човека и в науката, и в музиката, и в разрешаването на житейските въпроси. В музиката има понякога неправилни тактове. Те най-мъчно се изучават, понеже по-голямата част от живота е построен на неправилни тактове. Едно противоречие, което се е явило в живота на човека, това е един неправилен такт. За да поправи състоянието си, човек веднага трябва да намери един съответен тон, дума или звук. Набраната енергия трябва да се предаде музикално. Тя не бива да се задържа в организма, а веднага трябва да се трансформира.

В музиката отмерените тактове не допринасят много за музикалността. Ако една песен се напише със строго определени тактове, тя ще изгуби половината от своя израз. Тактът трябва да бъде вътре, той е една несъизмерима мярка. Всякога, когато човек иска да даде израз на една окултна песен, той трябва да вложи непременно в нея несъизмеримите тактове, т. е. онези тактове, които не са точно определени в ума му. В окултните песни не трябва да се гледат тактовете, а смисъла. Когато тактовете в една песен вземат надмощие, песента изгубва своя смисъл.

Хубавата музика е несъизмерима, но хората не могат да пеят още без тактовете.

Форте и пиано

Защо в музиката се употребява някога форте, а някога пиано? Каква е целта? - На онзи, които е далеч от тебе, ще му говориш силно, а на този, които е близо ще му говориш тихо. На културния и музикален човек, ще пееш тихо, а на некултурния и немузикален човек, ще пееш силно. Тогава, какъв трябва да бъде звукът, които човек произвежда? Тих или силен? Това зависи от хората, които са пред него. На разумните и разбрани хора се говори тихо и спокойно, на неразумните се говори силно, натъртено, да разберат какво иска човек да им каже.

Има и друго обяснение за употребата на форте и пиано. Някой се гневи, вика, кряска. Не е лошо, че се е разгневил, но трябва да се гневи музикално. Той трябва да знае колко де повдигне гласа, си. Ако повдигне гласа си повече, отколкото трябва, т. е. ако се разгневи много, ще плати за изразходваната енергия. Никой няма право да се гневи, без да прилага музикалните правила. Ако се преведе гневът на музикален език, то, когато се разсърди някой, той пее форте, когато иска да замаже нещо той пее пиано.

Някой се гневи в началото форте, а накрая пиано; друг - в началото пиано, накрая форте. Приятно е да слушаш как някой започва да се гневи силно и постепенно утихва. Гневът е благо за човека, което се проявява музикално. И за Бога се казва, че се е разгневил. Обаче гневът на Бога е създал човека. Значи, гневът оживява и спасява хората.

За да може музиката да произведе ефект или за да може тя да въздействува, в нея трябва да има два противоположни тона по сила. Например, ако се изпеят два тихи тона или ако се изсвирят два пасажа с еднакви по сила тонове, те няма да произведат никакъв ефект върху човека. При изсвирването на два противоположни по сила тона, се забелязва една дълбочина. Това е закон на контрастите в музиката. Силните контрасти са, които въздействат. Ако в един момент от живота си човек е тих и добър - това са тихите тонове - пиано. А когато в някои моменти от живота си човек е гневен, възбуден, счита себе си за крайно лош - това са силните тонове – форте. Това състояние на душата не е нещо лошо. Това са контрастите в живота. Между тия контрасти се явява един трети тон, посредством който човек може да разбере Божественото. Тихото душевно състояние се подготвя постепенно, но то може да се превърне в караница, или от караница може да се превърне в един сладък разговор. Това е живата музика, в която се проявяват елементарните тонове, т. е. силните и тихи тонове.

Ключове

Ключовете са нужни в музиката, за да знае човек как да нареди нотите. Има три важни ключа: цигулковия ключ СОЛ, басовия ключ ФА и алтовия ключ ДО. На човешката глава тези

ключове така са отразени: ухото е басовия ключ, носът му е цигулковия ключ, а брадата - ключа ДО.

Цигулковият ключ СОЛ е женски, магнетичен, а басовият ключ е мъжки, динамичен, пълен с електричество.

Ключовете съществуват в природата. Животът има цигулков ключ, наречен още органически, има и психологичен ключ. Има ключ на душата, има и ключ на духа. Има ключ на човешкия ум, има ключ и на човешкото сърце. Сърцето се отваря, умът се отваря, душата се отваря - няма ли човек ключ за тях, той няма основа, от където да започне.

Нотна трайност

Всяка нота представлява един малък кръг. Какво означава този кръг? - Това е едно движение в музиката.

Като пее или свири, музикантът знае колко време трае всяка нота. При цялата нота времето е по-дълго. При половината и четвъртината нота времето се съкращава. Има и 1/8, 1/16, 1/32 и 1/64 ноти. При тях времето се съкращава още повече. Значи, тоновете в музиката се различават по трайността си. Половината нота трае повече от осмината, но често последната дава по-голям израз в музиката. Някога половината нота пък дава по-голям израз.

Да допуснем, че на петолинието под първата черта има една цяла нота, до нея има четвъртина, после една осмина, след това пак цяла, после половина нота и т. н, Сега, тази четвъртина трябва ли да се хвали, че е най-близо до цялата нота? Понякога хората започват да мислят, че най-важното е малката нота да е по-близо до голямата. Не, гледайте какъв тон можете да издадете и какво съчетание може да имате В тази обща хармония с първата нота, какъв израз може да дадете в общото съчетание с всички ноти. Някой път гледате, че сте на едно деление, две деления, три деления от цялата нота, и си казвате: „Отдалечихме се!” Това не е музикално разглеждане на въпроса. Онази нота, която може да даде израз, може да е много далеч от главната, от цялата нота, може да е и след няколко листа от нея, но пак дава най-голям израз.

Вие всеки ден сте ноти, но при всяко лягане и ставане не сте в същата гама. Има една вътрешна сила, която урежда живота - не зависи от вашето желание, не зависи от нотата къде да се постави тя. Като цяла нота или като половина, като осмина или като шестнайсетина, като тридесетивторина или като шестдесетичетвъртина, вие трябва да се сливате в едно, да не се чуват ударите ви.

Диез и бемол

Диезите се образуват в слизането, при инволюцията на човека, защото те излизат с устрем. Диезът представя ума. Той дава едно повишение. В диеза има сила, подтик, има яснота, мисълта там е определена. Още, диезът представлява радостта в живота. Въпреки това, не е добре човек да се движи само между диези, защото той постоянно ще се повишава и ще развие прекалено личните си чувства, вследствие, на което той ще влезе в стълкновение с хората. Също така от продължителната употреба на диезите, човек става користолюбив.

Бемолът представлява човешкото сърце. В него Винаги има една топлина. Страданията в човешкия живот са бемоли. Ако човек слиза в инволюцията, след всяка радост ще дойде един бемол - ще дойде една скръб. В реда на музиката е да има понижение, или да има мекота в постъпките на човека. Понякога обаче, бемолът се явява като едно препятствие, което нарушава хода на човешкото развитие. Затова не е добре човек да се движи нито само сред бемоли, нито само сред диези. Той трябва да повишава и понижала според случая.

Човек се нуждае от чисти тонове без бемоли и диези. Но, ако мъчнотиите и препятствията в живота му са големи, той трябва да сложи пред себе си един диез и да повиши тона. Ако не сложи

диез, поне трябва да махне бемола, за да прозвучи чист тон, и да се възстанови естествения ред в живота му.

Паузи в музиката

В обикновената музика всяка пауза показва, че музикантът трябва да спре, да поеме малко въздух и отново да продължи. Там паузите подсилват съдържанието на музиката.

В окултната музика няма паузи. Там пеенето е непреривно, никакви прекъсвания няма. Ако има паузи, то там пак се чува звук, само че по-фин, по-висок.

Значи, съвременните музиканти поставят паузи там, където те не могат да вземат високите тонове, т. е. тоновете на душата, които спадат към Божествения свят.

Паузите, или прекъсването в музиката всякога означава, че има други тонове, друга музика, която човек не може да изпълни.

Анданте и алегро

Всяка песен има определено темпо - анданте, алегро и т. н.

Когато се гради къща, това е анданте. Когато се съгради къщата и се дава увеселение, това е алегро.

Когато човек се движи с биволска кола, това е анданте. Когато се движи с автомобил, това е алегро. Най-безопасното пътуване е анданте, най-опасното е алегро.

При темпо анданте хората се примиряват с своите вземания-давания, изплащат полициите си. Когато плащат не може да вървят бързо. Като дойде алегро, те се освобождават от плащанията си.

Който мисли бавно и пее бавно, той очаква нещо, той иска много. Който пее алегро - бързо върви, бързо мисли, с малко се задоволява. Бог иска от човека да върви алегро, а не анданте!

Динамика на музиката

Когато всички условия се изтощят, и положението на човека стане безнадеждно, той изпада в статическо положение, от което само динамиката може да го изведе. Единствената сила в света, която има динамика в себе си, е Любовта. Чрез нея само човек може да излезе от статическото положение. Само Любовта, като подтик на динамиката, може да направи възможни нещата.

Има два вида динамика. Едната се отличава с дълбочина - това е тъгата. Другата се отличава с широчина - това е радостта. Двете съединени, дават направлението на живота. Значи, радостта е потребна, за да даде широчина, а скръбта, за да даде дълбочина, та корабът на живота да може да плува.

Всяко разбрано нещо е динамично, а всяко нещо, което е неразбрано, в него няма динамика. Философските работи, неразбраните работи, са без динамика. Така, че, ако някога човек се изненадва от нещо, това показва, че му липсва динамика. Онзи, който е динамичен, никога не могат да го изненадат, той е всякога буден.

Безразличието е изгубване на динамиката. Ако човек се спре някъде, това също показва, че той няма динамика в себе си. Винаги човек трябва да привежда нещата в динамическо състояние.

Музиката е формата на динамиката, нейната външна страна. А подтикът, вътрешната страна на динамиката, това е Любовта.

Сега да разгледаме музиката. Тя също има две страни. Нейната външна страна, това е техниката, а вътрешната страна на музиката, това е динамиката. Само чрез тази вътрешна сила на

музиката, хората могат да се преобразят вътрешно. Динамичната страна на музиката събужда в тях желание да проявяват доброто.

Човек трябва да разбира динамиката на музиката, за да има постижения. Не разбира ли музиката като динамика, той в началото може да постигне нещо, но в края ще има големи загуби.

Непреривност в музиката

Непреривността е спирално движение на музиката. Например, когато двама души пеят, гласът на единия трябва да образува кръг, а на другия - трябва да се движи вълнообразно около него. Точките, в които се пресичат двете движения, са окултни тонове. В тоновете на музиката не трябва да има прекъсване т. е. човек трябва да се стреми в тях да има непреривност. Щом тоновете се прекъсват, образува се повече електрическа енергия. За да има мекота в музиката, тя трябва да бъде непреривна.

Непреривността е свързана с мисълта. Ако мисълта се прекъсва, и тоновете се прекъсват.

Целокупният живот представлява вътрешна непреривност. В този смисъл, ако човек се свърже с един звук, тай се свързва с всички звукове в природата, които постоянно звучат и се възпроизвеждат. Всеки трябва да се стреми да разбере непреривността в музиката, за да разбере и непреривността на живота.

БЕЗ МУЗИКА НЕ МОЖЕ ДА РАЗБЕРЕТЕ ЖИВОТА!
БЕЗ МУЗИКА НЕ МОЖЕ ДА РАЗБЕРЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИТЕ!
БЕЗ МУЗИКА НЕ МОЖЕ ДА РАЗБЕРЕТЕ ЛЮБОВТА!

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

Музиката и живота

Музиката върви паралелно с живота. Във връзка с нея се определят два пътя на живота - възходящ и низходящ. Възходящият път на живота съдържа в себе си всички възходящи сили - форма има, съдържание има и смисъл има в себе си. Той се нарича „правият път”. Низходящият път съдържа всички низходящи форми, съдържание и смисъл на низходящия живот. Той се нарича „левият път”. Музиката е едно от средствата на правия път, на възходящия път - едно от великите средства на възходящия прав път на живота.

Човек трябва да разбира музиката, за да разбере живота. Той не трябва да я отделя от същинския живот, а де наблюдава как нейните трептения влизат в живота, влизат в чувствата, влизат в мислите, а също така влизат и в говоримата реч. Наистина, музиката влиза навсякъде. Без нея животът не може да се изяви.

В музиката се говори за чисти, правилни тонове, а в живота - за хармонични и нехармонични действия. Например, всяко приближаване между двама души представлява приятно съзвучие между два тона. Там действува закона на хармонията. Нехармоничните отношения между хората всякога са резултат от неправилно взет тон. Тоновете там не са чисти, затова се явява дисхармония. После, в музиката има понякога неправилни тактове. Но и по-голямата част от живота е построен върху неправилни тактове. Противоречията в живота, това са неправилни тактове, а страданията - дисонанси.

Добрият живот сам по себе си е музика. И всяка негова проява има свой специфичен тон, който човек трябва да спазва. Явленията, които се извършват между причините и последствията на нещата, са тясно свързани, както са свързани тоновете един с друг. Животът е една възходяща гама и всеки който неживее добре, тай нищо не разбира от музика, вследствие на което изпада в дисхармонични състояния, т. е. в дисхармонични гами. Ако някой мисли, че може да живее добре без музика, той се мъже. Който иска да живее добре, т. е. да взима правилно тоновете, тай трябва да обича, да живее в мир, езикът му да е музикален. Тогава тай ще има музика в себе си и лесно ще разрешава своите въпроси, защото тази музика ще му помага. Всякога за онези, които имат музика в себе си, нещата стават бързо, а за онези, които нямат - нещата се уреждат бавно. И още, за да живее добре, за да има музика В себе си, човек трябва да е минал през живота и да е разбрал неговия смисъл.

Само музикалният човек живее правилно. Той нарежда живота си според законите на великата хармония. За него в живота по закона на любовта, Всичко е отношение на музикални тонове, които хармонират помежду си. Тай възприема музиката на живота, изтичащ от Бога.

Бъдещият живот ще донесе разумността. Сега за човека, вътрешния израз на разумния живот се изявява чрез музиката. Докато той не разбере живота като музика, не ще може и правилно да живее. Видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика.

Музиката и Доброто

Доброто, това са сили, които идат отгоре. Знае се от музиката, че колкото по-високи са тоновете, толкова по-голям брой трептения имат. Същият закон се отнася и до доброто. И в него има степени - възходящи и низходящи. В доброто, също както в музиката има интервали: секунда, терца, кварта, квинта и т. н. И в него има гами. Изобщо под думата „добро” в музиката се разбира, да се установи един ред, една поредица. днес доброто може да издава само отделни тонове, но в бъдеще то ще проговори.

Да бъде човек добър, това е музика. Добрият човек е цигулка, от тоновете, на която всеки се възхищава. Който прави добро, той е музикален човек, напълно хармонизиран в своите мисли, чувства и действия. Който не прави добро и се отказва от него, не е музикален. В него няма никаква хармония. Само добрият човек е музикален.

Да прави добро може онзи, който знае да пее и да свири. Затова преди да направиш някое добро, пей! От пеенето зависи как ще направи човек доброто. Без песен добро не се прави. Доброто, за да се прояви непременно трябва да се употреби музиката - тя е една обвивка.

В музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. Добродетелите са класическа музика. Всички те имат определен тон и цвят. Музика има в тях. Види ли човек някого с един от тези тонове, тай може да разчита на него. Всеки трябва да работи върху себе си, за да придобие тоновете и цветовете на добродетелите. Човек не може да бъде добър, ако няма тонът и цветът на доброто. Колкото и да се говори за доброто, каквито и знания да се дават, хората не могат да станат добри, ако не са придобили тона и цвета на доброто - време се иска за това.

Музика се крие в доброто, но за това са нужни уши да възприемат. Тази музика внася мир и спокойствие в човека. Тя е в състояние да укроти и най-разгневения. Тя е в състояние да стопи леда в човека, както светлината и топлината топят снега и леда в природата.

Давайте ухо на доброто! Отправяйте погледа си към доброто! Така ще привикнете да Възприемате музиката на разцъфтяването.

Музиката и Любовта

Животът без музика е живот без любов. Живот с мужика е живот на любовта и на доброто. Най-възвишения израз на любовта е музиката. Човек не може да възприеме музиката, ако няма

любов в себе си. Само ако вложи любовта като едно силно подбуждение, тогава той ще може да възприеме музиката.

Любовта е велико благо за всички. Първото нещо, което тя дава на човека, това е музиката. Какво нещо е Любовта? - Наука за музиката. Сама по себе си Любовта е неуловима. Само музикалният може да я разбере. Когато човек носи Божествената Любов в себе си, той говори музикално.

Където е Любовта, там има музика. Като обича, човек трепти, а като трепти, той издава тон. Ако не трепти, никакъв тон не издава. Човек живее докато трепти. Трептенията на Любовта са особени. Те са най-хубавите, най-меките трептения.

Всеки човек носи музиката и любовта в съзнанието си. Тези способности имат своите центрове в мозъка и щом се проявят обогатяват човека. Музиката и любовта не се проявяват еднакво във всички хора, но те вървят успоредно. И колкото човек е по-близо до любовта, толкова музиката е по-силна.

Когато говори за любовта, човек трябва да я разбира в нейните тънки прояви. Когато говори за музиката, той трябва да я чувствува вътрешно.

Любовта е музикален свят. Нещата стават хармонично само по закона на Любовта. Когато хората са нещастни, това показва, че те не разбират законите на Любовта. Започнат ли да живеят по тези закони, за тях всичко ще се нарежда хармонично, без спънки и усложнения.

Основният ключ в живота, това е Любовта. В своите слизания и качвания, каквото и да прави, човек трябва да изхожда от този ключ. Гори ли свещеният огън на Любовта в човешката душа, той всякога ще си служи с този основен ключ. И музиката има смисъл дотолкова, доколкото е в състояние да разпали в човека този свещен огън.

ДОБРАТА МИСЪЛ, ТОВА Е ИЗКУСТВОТО.
ТОПЛАТА МИСЪЛ, ТОВА Е МУЗИКАТА.
СВЕТЛАТА МИСЪЛ, ТОВА Е МОЛИТВАТА.

Музиката и мисълта

Между мисълта и музиката има: известно отношение. С музиката заедно в човека се събужда и мисълта. Музиката е закон вътре в човешката мисъл. Затова, музиката и човешката интелигентност вървят заедно.

Колкото и да се говори на хората за тоновете в музиката и за мислите в човешкия живот, малцина имат ясна представа за тях. Както тонът, така и мисълта са сложни неща, но между тях може да се направи връзка, защото каквито са законите на музиката, такива са и на мисълта.

Мисълта е музикална. Всяка права мисъл представлява правилно съчетание на тонове. Затова който не различава тоновете, той не може да различава и мислите.

Музиката без мисъл нищо не представлява, но и без музика права мисъл не съществува. Човешката мисъл е построена по законите на музиката. Мисълта е музикално творчество на човека. Да мислиш правилно, значи музикално да четеш. Мислите това са ноти. Има ли музика в себе си, човек може да разчита ноти, т. е. може да мисли. Щом музиката изчезне и мисълта престава.

На земята най-гениалният израз на разумността е музиката. Когато човек стане разумен, всички негови прояви са музикални, защото разумността се обуславя от музиката. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-развити. Доказано е, че

музикалното чувство е добре развито във всички хора на умствения труд - поети, художници, философи.

Докато човек не развие своето музикално чувство, той не може да мисли право. Правата мисъл, това е музика. да мисли човек и да разбира правилно, това е най-хубавата музика, която съществува на физическия свят.

Пеене, мислене и добър живот спадат все в една разумна област. Мисълта на човека е в зависимост от пеенето. Каквото е пеенето му, такава ще бъде и неговата мисъл. Които може да пее, той може и да мисли. Пеенето винаги съдържа мисъл. Човек не може да събуди ума си без хармония. Ако не искаш да пееш, умът ти не може да мисли. Той трябва да спазва закона на хармонията. Гениалният музикант едновременно пее и мисли.

Всеки човек трябва да мине през пеенето, като закон за реализиране на нещата, и през мисълта, като условие за постигане на Божественото, Ако в мислите на хората има музика, те непременно ще се реализират. Които пее, той има условия да мисли добре, и работите му се нареждат добре.

Мислите на двама души, между които съществува разбирателство, звучат в пространството като една приятна музика. Ако човек можеше да слуша мислите, той щеше да чуе най-хубавата хармония.

Не прекъсвайте хода на вашата мисъл, нито хода на музиката в себе си. Дали сте скръбни или радостни - мислете добре. Дали сте скръбни или радости, пейте и свирете!

Музиката и човешките мисли, чувства и постъпки

Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка представляват тонове, по които се определя човешкия характер. Те трябва да бъдат правилни. Неправилната постъпка е неправилно взет тон. Какво трябва да направи човек, ако вземе тона неправилно? Ще го изпее няколко пъти, докато го изправи. Музикалност има В постъпките на човека. Когато те отговарят на великия закон на живота, човек е разположен и доволен.

Музиката регулира чувствата. Страшно е ако чувствата на човека не са регулирани. Такъв човек се отличава с голяма разсеяност. Каквато работа започне, не може да я свърши. Приложи ли обаче музиката в живота си, чувствата му постепенно се уравновесяват.

Хората трябва да разбират тоновете на мислите, чувствата и постъпките и да ги прилагат правилно.

Мнозина мислят, че от тях се иска права мисъл, прави чувства и постъпки, без да бъдат добри певци. Те не разбират, че човек не може да има праВи мисли, чувства и постъпки. Ако не знае да пее. Ако не пее добре, нито мисълта на човека е права, нито постъпките му. Всеки човек, който знае добре да мисли, добре да чувства и добре да постъпва, той има музика в себе си.

Между мислите и чувствата на човека трябва да има хармония. Само музикалният човек е напъхано хармонизиран в своите мисли, чувства и постъпки. В него всичко е музикално, отмерено, а оттам, чрез музиката, която носи в себе си, се хармонизират и неговите мисли и чувства. А щом мислите и чувствата му са хармонични и постъпките му ще бъдат хармонични. Това се нарича музикален живот.

Няма по-хубаво нещо от правата мисъл.

Няма по-хубаво нещо от благородното чувство.

Няма по-хубаво нещо от възвишената постъпка.

Те са музиката на живота!

КОГАТО МУЗИКАТА
ДОСТИГНЕ СВОЯ ГОРЕН ПРЕДЕЛ
ТЯ СЕ СМЕНЯ С МОЛИТВАТА;
ЩОМ ДОСТИГНЕ
СВОЯ ДОЛЕН ПРЕДЕЛ
ТЯ СЕ СМЕНЯ С ХРАНЕНЕТО.

Музиката и молитвата

Между молитвата и музиката съществува тясна връзка. Но молитвата е по-велико изкуство в живота от музиката. Да се молиш музикално, това значи да не допущаш нищо външно в кръга на молитвата. Когато се моли човек то е пеене. Ако не знаеш как да се молиш, твоята молитва не е музикална.

В молитвата трябва да взимат участие и сърцето, и умът, и душата, и духът. Като се моли така, човек се тонира. В този смисъл молитвата подразбира тониране.

За да се моли човек, трябва да има камертон, да нагласи четирите струни на цигулката си и да започне да свири, да взема чисти тонове, чисти акорди. Колкото повече свири с цигулката си, толкова повече се увеличава неината сила. Същото става и с човека, който се моли съзнателно и с вяра. Колкото повече се моли, колкото по-дълбока е молитвата му, толкова по-музикален става той. Да се молиш това е музика. Да се молиш това е Велико изкуство. Да се молиш да пееш - това е високият връх, към който човек се стреми.

Музиката и храненето

Храненето е особен род музика. От него зависи здравето на човека. Здравият човек като яде произвежда музика, създава се оживление, внася се една нова енергия. Приятно е да се гледа как яде здравият музикалният човек. Той дъвче по един начин, а немузикалният - по друг. В дъвченето на музикалния има ритъм, хармония има.

Храненето е Божествен принцип. То подразбира свършване на една велика работа.

Първото пробуждане е песента на храненето: „Аз искам сладко да ям.” В широк смисъл под „хранене” се разбира процес на възприемане живите сили на природата. То спада към съзвучните процеси.

Гладът е най-долният предел на музиката. Той се отразява върху вкуса на човека към музиката. Дръжте някои разположен човек два-три дни гладен И след това идете да му посвирите малко. Ако го питате какво желае да му изсвирите, той веднага ще каже: щом си дошъл да свириш изсвири ти някои откъс с материален, с физически характер, не ти се слушат идеални работи. Храненето е едно материално изкуство.

Музиката действа върху храносмилането. Когато стомахът не действа добре, човек трябва да попее малко и ще види какво въздействие оказва музиката Върху храносмилането. Затова като седне да яде, човек не бива да бърза да се нахрани, но да започне да пее. Една минута да пее, но без песен да не започва. Така само човек ще бъде здрав.

МУЗИКАТА И ПОЕЗИЯТА
СА НАЙ-ХУБАВИТЕ ПЪТИЩА
ЗА ВЪЗПРИЕМАНЕ
НА БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ.

Музиката и поезията

Музиката е изкуство във възходяща степен, а поезията - в низходяща. Музиката днес е по-напреднала от поезията. Това, което художникът не може да нарисува, поетът може да изкаже. Това, което четката не може да обхване, словото го изнася. Но това, което поетът не може да изкаже, музиката го изнася. Там където художникът спира, почва поетът, а там където поетът спира, почва музиката.

За благородството на човека е нужно музика и поезия заедно, затова човек трябва да ги обикне. Писането, пеенето - това са средстдата за развитие на човешката душа. Те имат висока цел. Чрез тях човек се учи да концентрира своя ум.

Истинска музика, истинска поезия е тази, която засяга целия душевен живот на човека. Скръбта е създала истинската музика и поезия в Живота. Тя е създала дълбочина в музиката, дълбочина в поезията. Никаква музика, никаква поезия не могат да съществуващ ако човек не приготви в своето сърце жертвеник, олтар, на който ангелите да принасят своята жертва на Бога.

Ако си музикант, задоволи първо себе си, а после окръжаващите. Ако си поет, задоволи първо себе си, после ближните си. Ако музикантът или поетът чрез своята музика или поезия могат да се справят със своите мъчнотии и противоречия, те ще могат да помогнат и на своите ближни.

Поезията и музиката са почивки в живота на онзи, който е работил.

Музикантът същевременно трябва да бъде и поет. При окултната музика поезията е скрита вътре в самата музика. В нея има образи, израз има, идея има. Онези от вас, които искат да бъдат поети, езикът им трябва да бъде картинен, идеен, образи да има. И бъдещите поезия и музика трябва да бъдат картинни, да имат много живи образи.

Животът е музика, животът е поезия. Те са реални неща. С тях човек ще влезе в този висш Божествен път и като слезе, пак ще го носи със себе си!

Музиката и числата

Както тоновете се различава по броя на трептенията си, така и числата се различават по енергията си.

Музиката има свои математически правила, които не приличат на сегашните правила. Тези правила именно съставляват тъй наречената „Математика на музиката”.

Съвременната европейска музика е построена на известни математически съотношения. Онези, които композират, не работят произволно, а по законите на математиката. Великият музикант трябва да бъде и математик. Ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде.

Музиката си служи със седем тона, а математиката с десет числа. В това отношение музиката седи по-долу от математиката. Още три тона са нужни на музиката, за да се изравни с математиката. Тия три тона съществуват, но хората не са в състояние да ги възпроизведат. Един ден, когато се развият повече, те ще си служат с десет тона.

Когато математикът решава задачи, пише формули - той свири. За него математиката е музика. Числата са ноти, по които той свири. Всеки, който разбира формулите и може да решава задачи с тях, чува музика, отдалечена, отвлечена, но дълбока. Формулите оживяват в неговия ум и той вижда отношението, което съществува между тях.

Математиката няма духовен произход, но музикантът трябва да владее математиката и геометрията. Ако музиката не се взима заедно с геометрията и математиката, тя развива излишни чувства, и човек започва да се афектира.

Както се нареждат числата в гами, така се нареждат мислите чувствата и желанията на

хората. Ако човек не изучава математика и музика, той не може да води морален живот. Като си служи с музиката и математиката в живота, той ще проучва себе си и ще може да си въздейства.

Музиката и цветовете

Съвременната наука е дошла до положение да разлага светлината на седем различни цвята или краски. Те представляват сигнали, които се пращат от седемте свята на небесния, невидимия спят за връзка със земята. Също така те са седем пътища, през които човешкият ум е вървял в развитието си. В тях са скрити още седем правила, които умът трябва да прилага и да има постижения.

В седемте краски на светлината човек може да разпознае седем велики добродетели, необходими за духовното му повдигане. В този случай отделният цвят е само пасивен израз на дадена добродетел. За да стане тя активна, трябва да мине през центровете на ума. Следователно, всеки цвят има известна стойност тогава, когато е минал през човешкия ум и се е съсредоточил в известен негов център.

Между музиката и седемте цвята на светлината съществува тясна връзка. Всеки цвят има свой специфичен тон и специфично влияние върху човека.

ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ДО, основния тон в музиката. Той е врата, през която животът влиза. Когато слухът на човека се развие силно, той ще може да чуе тона на червения цвят. Този цвят е израз на съзнателния живот. Той внася енергия, движение. Докато човек е под влияние на природния червен цвят, той е активен, буен, готов за работа. Този цвят действува още на чувствата, на афекциите. Когато някои слуша хубаво свирене или пеене, в него се заражда амбиция и той да пее - това е резултат на червения цвят. Честолюбието, щеславието и ред още лични чувства също са резултат на червения цвят.

ПОРТОКАЛОВИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона РЕ. Той развива чувството за индивидуалност, дава направление. Ако този цвят се внесе в организма на човека, последният става самостоятелен, започва да мисли свободно.

ЖЪЛТИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона МИ. Той дава простор на ума и представлява разумността. Този цвят дава мъдрост и знание. Той много мъчно се възпроизвежда в музиката.

ЗЕЛЕНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ФА. Той регулира електромагнитните течения в човека. Ако се внесе в организма му, той започва да гради, да създава. От този цвят зависи успеха на човека. От недоимъка му се ражда сиромашията, а когато е в излишък, той развива скъперничеството. В зеления цвят е потопена цялата сегашна еволюция. Той е преобладаващ в нея. Още, в зеления цвят е органът на развитието, на растежа. Когато човек иска да расте, той трябва да премине през всичките степени на зеления цвят.

СВЕТЛОСИНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона СОЛ. Само този цвят може да даде на човека понятие за хубавото. Той е цвят на Духа и подхранва духовния живот на човека. Светлосиният цвят има връзка с вярата и моралните чувства на човека. С появата на този цвят, човек чувствува вдъхновение, веселие. Окултната музика започва със синия цвят. Той внася подем, разширение, внася енергия, чистота на ума и сърцето. Щом човек слуша музика със СИН цвят, тя го отнася от този свят, в него се зараждат най-възвишени състояния.

ТЪМНОСИНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ЛА. Той дава благостта и милосърдието в човека.

ВИОЛЕТОВИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона СИ. Той има връзка със силата на Духа. Той е цвят на силния, на справедливия човек. Внесен в организма, той дава кротостта и смирението, Този цвят подразбира още смелост и непоколебимост, също така, победа над греха. С него се извършва спасението на човечеството.

Синият и белият цвят трябва да бъдат двата преобладаващи цвята в музиката. Чрез белия цвят се внася мир и спокойствие в човека. Сегашната музика е виновна за характера на хората,

защото композиторите са създали много малко произведения със СИН цвят. Сегашните музикални творби имат зелен, портокалов, жълт, рядко ще срещнете творба със СИН цвят.

Като види човек небесната дъга, той си спомня Стария Завет, където е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане и мъчнотиите му лесно ще се разрешават.

Съществуват седем гами на дъгата. Червеният цвят на втората гама има повече трептения, отколкото виолетовият от първата гама, т. е. червеният цвят на втората гама седи по-високо от виолетовия на първата. Коя е тази втора гама на дъгата? Може да се даде следното обяснение за нея: За бикновения човек е достатъчна светлината на философския ум. Но за онзи, на когото умът е организиран вече, друга светлина е нужна - мека, бяла светлина, наречена духовна. Тази светлина именно се отнася към втората гама на дъгата.

За човека е важно да живее в енергията на цветовете. Който иска да преобрази живота си, той трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от енергията й. Пеейки отделните тонове, човек се свързва с техните цветове и те му влияят. Ако при пеенето цветовете се сгъстяват, човек не разбира смисъла нито на тоновете, нито на думите, но, ако той може да разреди цветовете, да станат те по-чисти и светли, тогава пеенето му има смисъл. Значи, когато някои пее, образуват се съответни цветове на тоновете. И силата на музиката зависи именно от цвета, който тя възпроизвежда.

Законът на обновлението, т. е. законът на безсмъртието изисква от човека да се запознае с живата светлина, която храни ума и сърцето. Човек не може правилно да се развива, докато не проучи и разбере пътищата на светлината, която разкрива цялото Битие!

МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА В ДУХОВНИЯ СВЯТ

Светът на топлината
е ангелския свят.
Топлината е музика за сърцето,
с което ще обичаш най-висшето
проявление на Любовта - Истината.
Подтик на Истината
е тонът Ми.

Духовният свят е основан на пълна хармония и закономерност. Там няма произвол, несъгласия и противоречия. Следователно който може да излезе от живота на противоречията, само той може да влезе в духовния свят. Къде е духовният свят? - Около човека, както и физическия. И двата свята са на едно и също място, но за да ги разбира, човек трябва да има съответни органи.

Музиката в духовния свят това е свободата на живота - свобода в ума, свобода в чувствата, свобода в духа. Тя е възходящ път към Бога. И затова всеки, който иска да влезе в духовния свят, трябва да се стреми към възвишеното, т. е към един идеал, който да го освободи от ограниченията на обикновения живот. Този идеал човек може да намери в изкуството.

Две са главните качества, които изкуството трябва да притежава. Първо то трябва да събуди в човека подтик, стремеж да се приближи към Бога, и Второ, то трябва да свърже човека с Божественото, с вечните идеи. Музиката е изкуство във възходяща степен и всеки, който иска да бъде духовен, трябва да пее и свири по всички правила на онова изкуство, което ще внесе в него възвишения живот и ще му покаже пътя към свободата.

Духовният свят е свят на музика. Тази музика е изкуство на ангелите. Тя е съединителна нишка между ангелския и човешкия свят. Когато първи път се събудили ангелите в небето, почнали да пеят. Тогава светът почнал да се създава. Те и до сега пеят. За кого пеят ангелите? - За хората. в красивата форма на ангелите е скрита разумността, която иде да помогне на човечеството.

Духовният свят е съществувал преди физическия. Човек се стреми към духовния свят, но не може лесно да влезе в него. Духовният свят представлява абсолютна реалност по форма, съдържание и смисъл. Физическият свят е реален само по форма. За да влезе в духовния свят, човек трябва да расте в Дух и Мъдрост. Хората ще разберат духовния спят, когато се вглъбят в себе си. Да се вглъбиш в себе си, т. е. да влезеш в себе си, това значи излизане от физическия свят и влизане в духовния. Във физическия свят има граници, а в духовния няма.

Едновременно човек е същество духовно и същество физическо. Връзката, която съединява духовното и физическото, това е душата. Тя е съзнанието на човека, чрез което той се проявява в духовния спят между ангелите, където всичко е музика. И затова, за да се прояви душата тук долу на земята, пак е нужна музиката. Тя е една среда, чрез която душата се проявява.

Музиката спада към изящните изкуства, към тези които украсяват човека вътрешно с ония велики добродетели, които при никакви положения не изчезващ към тези, които придават на човека истинска красота.

Съзнателният живот всякога започва с музика. Без нея не може да се мине в духовния свят.

Тя е признак на висока култура. Цялата природа пее. Всички велики същества пеят. Без пеене никой не може да се домогне до музиката на висшите светове. Само пеещият може да се хармонизира с духовния свят. Чрез песента той може да разговаря със съществата там. Затова човек трябва да се занимава с музиката като изкуство. Тя е едно необходимо условие за изграждане на човешкия характер. Чрез нея се дава подтик на висшето, Божественото в човека, да създаде най-възвишеното!

„Аз съм Пътя, Истината и Живота".

Истината е Божествения закон, чрез който е създаден разумния свят. Тя е мощното в света, в което Бог се изявява. По същество Бог е Любов, но без Истината, човек не може да познае Бога. И знанието без Истина е непонятно за хората. Само Истината прави Любовта и Мъдростта понятни за тях. Затова Истината е целта, към която всичко се стреми.

Светът на Истината е свят на свобода и красота, на цялостна хармония и закономерност. Човешката душа принадлежи на този свят, носи го в себе си, той е нейна същина.

Истината има отношение към свободата. Тя е процес на освобождаване. Затова докато не влезе в пътя на Истината, човек не може да бъде свободен. Влезе ли в нейния възвишен свят, той вече е свободен в своите мисли, чувства и постъпки.

За да намери човек Истината, той трябва да придобие освен свобода, още и красота. Красотата е израз на Истината. Тя е едно духовно качество, което се ражда от добродетелите. Съдържание на красотата е топлината на човешкото сърце, а топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, а топлината се връща към Бога. Значи в топлината на човешкото сърце се отразява неговия стремеж към Бога. Как може да бъде щастлив човек? - Той може да бъде щастлив само ако обича Истината, т. е. ако в стремежа си към Бога, той е поставил красотата и свободата за свой идеал.

Човек трябва да обикне Истината, за да получи неината помощ при прилагането на онова знание, което Мъдростта носи. Нейната задача е да възприеме Любовта и да я предаде на другите по начините на Мъдростта. Истината е най-висшето проявление на Любовта, но тя работи само там, където има светлина и знание, т. е. където Мъдростта присъствува.

Истината е в приложението на нещата. Тя има изисквания. И понеже музиката е един реален израз на Истината, човек трябва да пее по всички правила и изисквания на музикалното изкуство, за да влезе в духовния свят и да се разговаря с ангелите. Истината е свързана с ларинкса на човека, затова в пеенето му Истината трябва да се изразява като най-хубавата музика на неговата душа.

Един от начините за изясняване на окултните истини е музиката. Духът всякога работи музикално. Казано е: „А кога дойде онзи, Духът на Истината, ще ви настави на всяка истина... Затова, за да откликне на този велик Дух, идващ отгоре, за да му помогне, човек трябва да се занимава съзнателно с музиката като изкуство. Спазвайки нейните правила и закони, той ще може да се подигне и влезе в онзи съвършен свят, където Духът на Истината ще го „настави на всяка истина".

МУЗИКАЛНИЯ ЧОВЕК

Отличителни качества

Да бъде човек музикален, това не значи да знае да свири и да пее, но да има дълбок вътрешен усет към музиката.

Музикалният човек отдалече се познава. Без да говори се усеща, че е музикален, защото носи в себе си музиката. Тя изтича от него, от неговите мисли, чувства и действия, от неговия ум сърце

и воля. Той мълчи, а музиката изтича от него. От съзнанието му изтичат такива енергии, каквито той сам не подозира.

Музикалният човек е добър човек. Той е в хармония с всички. Неговият характер е издържан във всяко отношение, защото мозъчната и симпатичната нервна системи у него са добре развити и хармонизирани. Той има светла мисъл и широко отворено сърце. Такъв човек се радва на всичко. Каквото срещне в живота си, той го разглежда от добрата му страна.

Едно от отличителните качества на музикалния човек е смирението. Също, той има силно въображение и разсъждава правилно. Той е й математик, и поет, и религиозен човек. Всъщност музикалният човек е силен във всички области. Той има всестранно развитие.

Музиката се отразява върху живота на музикалния човек положително. Той не страда. Всъщност той страда, но е радостен в страданията си. За музиката той има абсолютно разбиране и усет.

Един от външните белези на музикалния човек са неговите сини очи и руси коси. Такъв човек не се интересува от материалните работи. Челото при слепите му очи е запълнено. Там е центърът на музикалността. Ако челото му е тясно, той може да бъде изпълнител, а широкото чело показва, че творческите способности са по-големи от изпълнителските.

Също безименният пръст от ръката на музикалния човек е по-дълъг от показалеца му. Това показва, че той е готов да служи първо на изкуството, после на своята личност.

Музикалният човек има просветен ум, просветено сърце и просветена душа. Той няма два идеала. Неговият единстнен идеал е да служи на Бога.

Музикално ухо

Ухото е орган за възприемане на звуковите вълни. Ухото на музикалния човек се отличава от ухото на онзи, който не е музикален. Гениалният музикант има съвършено ухо.

Ухото на музикалния човек се отличава с дълбочина, то е поставено на главата под особен ъгъл. Когато музикалният човек слуша, той поставя ухото си в такова положение, че звуковите вълни да падат под специфичен ъгъл, да се възприемат правилно. Който не е музикален, като спуща застава в каквото и да е положение. За него не е важно от къде идат вълните и как ще ги възприеме.

Вътрешният ръб на ухото показва музикалността. Кухината във вътрешната част на ухото показва доколко музиката е развита. Колкото по-развита е музиката, толкова и кухината е по-хубаво развита. Вътрешната кухина може да означава изпълнител в музиката, или композитор, или пък, че човек има музикална памет. Всичко това е отбелязано върху ухото.

Ухото играе важна роля в процесите на разумната природа. То учи човек да слуша. Най-красивото нещо, което се възприема чрез ухото е музиката и речта. Не може да имаш красиво и добре оформено ухо, ако не схващаш правилно човешката реч и тоновете в музиката. Разумно ухо е това, което схваща правилно звуковете на речта и трептенията на музикалните тонове.

Знаете ли от колко нишки е съставена вътрешността на ухото и как възприема то звука и музикалните тонове? За всеки звук и тон има специфичен център. Колкото по-развито е ухото, толкова по-добре и правилно възприема музикалните тонове. Благодарение на това, че човек слуша словото и възприема музикалните тонове, ушите му се развиват. Слушайте разумната реч и хармоничната музика.

Музикален говор

Музиката се изразява със същите органи, с които и говорът се изразява, т. е. същата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пеенето. Музиката и говорът са брат и

сестра, защото излизат от един и същ център. Затова човек не може да се научи да пее, докато не се научи да говори музикално.

Говорът е музика, която има две страни: външна страна - самите думи и вътрешна страна - музиката. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно - по разни начини. Но за да прозвучи една дума музикално, В нея трябва да се чуят различни тонове. В говора на един човек тези тонове са възходящи, когато той е радостен и низходящи, когато той е скръбен.

Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Затова трябва да се изучават законите, по които те са построени. Човек носи магията в устата си. Той търси магията в книгите, а не знае, че тя е в душите, които излизат от устата му. Христос каза само три думи на Лазар и той излезе от гроба. На какво се дължи силата на изказаните думи на Христа? - На тяхната музикалност. Ако човек взима правилно съдържащите се във всяка една дума музикални тонове, тогава думите произвеждат нужния ефект.

Често от устата на някои човек излизат благи думи, но сърцето му не е благо. Случва се и обратното - думите са груби, а сърцето е меко. Това показва, че вътрешните подбуждения на човека са добри, благородни. Щом подбужденията му са добри, благородни, те са в състояние да смекчат неговия говор. Най-правилно е, когато между външните и вътрешните прояви има пълно съответствие. Когато човек говори, всяка показана от него дума трябва да е в съгласие със смисъла, със съдържанието и с интонацията... Няма ли това единство между думите и начина, по които те се изказват, ще се яви голям дисонанс.

Когато човек говори, той първо си служи с отделни звукове, които се съчетават в срички, сричките в думи, думите в изречения, а изреченията в непрекъснато слово. Разумното слово също е музикален говор.

Правилният говор в света зависи от музиката. При него всяка дума се нарежда правилно, всички срички са музикални. Ако музиката е правилно развита и говорът ще бъде правилно развит. Човек трябва да пее, за да се научи правилно да говори. Правилният говор е музика!

Първоначалният език е бил чисто музикален, но с грехопадението на хората са останали звукове, които нямат музика в себе си. Сега човек трябва да започне отново да говори музикално. Ако не говори музикално, той ще попадне в областта на грешните хора.

Колкото по-разумен е човек, толкова по-добре си служи със своя език. Изкуство им в говоренето! В окултната наука на първо място се изучават законите на говоренето. Когато говори човек, трябва да бъде тих и спокоен. Това са качества, с които се регулират вътрешните сили на човешкото естество. Човек не трябва да бърза когато говори. В говора му трябва да има музика. Ако всички хора говореха музикално, по-малко дисхармония щеше да има.

Речта на човека ще бъде музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Музикалният човек говори естествено. Говорът му е мек, приятен. Които иска да придобие тези качества, той трябва да обича музиката. Ако не обича музиката, той не може да говори правилно, музикално. Само когато човек носи в себе си Божествената Любов, той говори музикално.

Музикалният говор подразбира още изявяване на истината. Човек не може да говори музикално, ако не говори истината. Когато говори истината, той най-първо трябва да я прекара през своето гърло, през своя ларинкс и тези отмерени вибрации ще я предадат до ухото. Които говори истината, тоновете на неговия глас са тихи, меки и музикални. Той нито другите смущава, нито сам се смущава. да знаеш да говориш истината, това е най-голямото изкуство!

Музикални движения

Движенията вървят по известни закони, както и тоновете вървят по известни закони. Всяко едно движение изразява известен музикален тон. Когато движението съвпада с тона, който му съответства, то е една велика сила. И когато волята на човека се парализира, то е защото той не

прави правилни движения. Кои са правилните движения? - Които са съгласувани с природата. Всяко движение на истинския музикант е съобразено с движенията на разумната природа. Но правилното движение не се отнася само до музиката. То има значение и за писателя, и за артиста.

Като прави някакъв жест, някакво движение, човек трябва да знае как да го направи. Това е цяла наука, цяло изкуство! В движенията на хората трябва да има разнообразие, пластичност. Във всяко движение трябва да има мисъл и чувство. Тогава движенията създават разположение в човека.

Движенията на човека трябва да са музикални. Музиката има свои вътрешни изрази в движенията. Ако не може да милва, човек не е музикален. Всяко хармонично движение е музика. Постиженията на човека зависят от неговите хармонични движения. Хората не са достигнали още до Великата хармония на живата природа. Много от движенията им са подсъзнателни, и те сами не знаят какво означават тези движения. Когато висшето съзнание на човека се пробуди, той ще разбере своите движения и ще ги осмисли.

Във всяко едно движение се проектират известни струи от човек навън, той взима и дава едновременно. И ако човек развали някои от тези струи, той сам ще пожъне последствията. Човек трябва да е искрен в движенията си. Всяко движение на очите, на ръцете му във всички негови пози, трябва да бъде съвършено естествено.

Пеенето и свиренето също имат връзка с движенията. Ако човек пее и прави ритмични движения, той ще изпита нещо приятно в себе си. Обаче, ако той прави движения и в това време гледа критично на тях, той сам ще се спъне. Понеже на всеки тон отговаря съответно движение, ако човек не може да изрази движението правилно, той не може да вземе правилно и тона на песента.

Земният живот на човека се изразява чрез движения. Всичко в живота е движение. И човек не може да се настрои духовно, ако няма антена, чрез която да възприема движенията, т. е. трептенията от духовния свят.

Музикално чувство

Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите в природата. Мястото му е в предната част на главата, от двете страни на челото над веждите. Човек, в когото това чувство е силно развито, там има един ръб. Центърът на музикалното чувство в човека представлява инструмент с 35000 клавиша, т. е. 35000 музикални тонове, които очакват своето развитие достатъчно е да се засегне един от тези тонове, за да се предизвика радостно или тъжно чувство в човека. Когато човек пее или свири, той развива своето музикално чувство. Като развива това чувство, той постепенно прилага един след друг музикалните тенове, които се намират в мозъка и става по-музикален.

Музикалното чувство е ново. То е започнало да се развива с появата на самосъзнанието, т. е. във втората фаза на развитието на човека. В първата фаза на развитието си, а именно елементарното съзнание, човек е живял със съзнанието, че съществува само един свят - външният, обективният свят. Постепенно обаче, съзнанието му се пробудило и той навлязъл във втората фаза - в областта на самосъзнанието или космичното съзнание, където започва развитието на ред мозъчни центрове и способности в него. С влизането на човека в космичното съзнание, той идва до по-тънко различаване на тоновете и звуковете, т. е. в него се заражда музикалното чувство. Космичното съзнание се е явило от триста години насам.

Музикалното чувство е проекция на музикалната способност. С музикалното чувство заедно се събужда мисълта, защото музикалният център е отпред на челото, дето са и умствените способности. Затова, между музикалното чувство и разсъдливостта на човека има известно съотношение. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-силно развити. Докато не развие своето музикално чувство, човек не може да мисли право.

Всеки човек има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. Когато музикалното чувство у някого не е добре развито това показва, че ред поколения преди него не са работили в областта на музиката. Човек трябва да работи усилено върху себе си, да развива своето музикално чувство. Който не може да развие музикалното си чувство, да влезе в областта на космичното съзнание, той не може да влезе и в Божествения свят. Разногласията между хората се дължат на това, че те не развиват музикалното си чувство, вследствие на което стават нервни. Когато някой е разсеян, когато губи паметта си, причината пак е, че музикалното чувство не е развито. Губенето на паметта произтича от дразнене, тревоги, насилие. Съвременният свят е пълен с такива тревоги. А музикалното чувство постепенно премахва тези тревоги и дава едно равновесие на душата. Тогава умът се запазва по-спокоен и паметта е по-силна. Скръбта, тъгата, радостта са различни методи, с които невидимият свят си служи като иска да развие музикалното чувство у човека, а дребнавостите в живота пречат на неговото развитие.

Най-първо музикалното чувство трябва да работи вътре само за човека. След като придобие опасност, той ще изрази тази музика и навън. Бъдещият човек ще си служи с музикалното чувство. Той ще си служи с музиката на своето съзнание.

Музикален израз

Музиката се изразява според чувствата. В пеенето, в свиренето човек дава ход на своите чувства. Когато един цигулар свири със сила, той изразява онези страстни чувства, които са на физическия свят. Силните тонове всякога изразяват страст. Когато при пеене гласът трепти, това също показва, че човек се афектира. А афектира ли се, той пее за другите, иска да подкупва. Значи в тези чувства не се изразява никаква чистота. Всички музиканти искат да изразят чувствата си, но те трябва преди всичко да изразят нещата тъй както са в действителност. Трябва да има чистота в музикалния израз.

Музикантът трябва да чувства музиката В душата си, за да може да излезе тя отвътре навън. Той трябва да внася нещо ново, нещо живо в онова, което изпълнява. Той трябва и да познава силата на своята музика и въздействието и върху околните.

Музикантът е велик не със своя инструмент, който издава тоновете, но по съчетанието на тоновете, което той прави. Тоновете не са негови, но съчетанието на тия тонове е негово, т. е. музикалният израз е негов.

За да се почувства силата на окултната музика трябва онзи, които я изпълнява, да се е издигнал до света, от които е снета, трябва неговият вътрешен живот да съответствува на онзи възвишен свят, от който музиката слиза при хората.

ИЗКУСТВОТО ДА ПЕЕШ

Що е пеене

Пеенето е метод за усъвършенстване. Когато тече един извор, той постоянно се чисти. Пеенето е едно от средствата за развитието на човешката душа. Тя винаги трябва да взима участие в пеенето. Като пее вътре в душата си, човек чисти своето съзнание.

Пеенето е един начин, по който човек може да се изрази. Има неща, които никакъв инструмент не може да предаде. Те не се предават с ноти, но само човешкият глас може да ги изрази. Колкото душата на човека е по-събудена, т. е. просветена, толкова по-хубаво пее той. Хубавите песни само красивите напредналите души могат да ги пеят.

Пеенето е връзка между човека и разумните същества. Това пеене, което сега употребяват

хората е език на много напреднали същества.

Музиката и пеенето са най-важното за сегашния живот на хората. Пеенето не е развлечение, то е средство за тониране на енергиите. Животът без пеене води към противоречия и спънки, а пеенето помага за правилното разрешаване на трудните проблеми в живота. Които пее, по-малко страда.

Пеенето е творчески процес. То е закон за реализиране на нещата. Всяка работа започва с пеене. И смисълът, целта на пеенето е да улесни работата. Пее ли човек, работата му върви, не пее ли - не му върви. Затова пеенето трябва да е непреривен подтик в душата на човека.

Какво представя пеенето? - То не е музикално чувство, а музикална способност. То не е дарба на сърцето, а способност, качество на ума. Пеенето е съчетание между тоновете и светлината на човешкия ум. Когато умът на човека е в добро състояние, той има желание да пее.

Под музика и пеене в широк смисъл на думата се разбира всяка права мисъл и всяко право чувство. Затова пеенето трябва винаги да изразява права мисъл и благородни чувства, които да смекчават и облагородяват човешкия характер.

Има четири фактора, които играят важна роля в пеенето. Това са: подсъзнанието, т. е. Божествения свят, където нещата са складирани музикално; свръхзнанието, където разцъфтяват в музиката; съзиданието, което съществува в животните, и самосъзнанието, което съществува в човека.

Тези последните два фактора са спомагателни. Когато съзнанието не е развито, чрез пеенето в самосъзнанието, то може да се развие. Всички тези четири фактора взимат участие при пеенето: подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието.

Най-добрите условия за пеене са тук на земята, тук човек трябва да се научи да пее. В този смисъл пеенето е един метод за възпитание. За какво пеене става дума? - За такова, което изправя ума, сърцето и душата. То е онова тихо, вътрешно пеене, когато човек пее за себе си. Като се научи отвътре да пее, тогава ще дойде пеенето отвън. То ще бъде един израз.

Пеенето е Божие благословение. Да пее човек, значи да се измива да привлича Божието благословение в света. Пеенето всякога привлича. И понеже музиката е проводник на истинския живот, за да живее, човек трябва да пее. Той трябва да пее, за да привлече живота към себе си. Ако хората пеят хармонично, при тях всякога ще се привличат духовете на музиката, т. е. чрез пеенето те ще привлекат онези сили В природата, които са в хармония с тях. И щом се привлекат, те ще донесат нещо много хубаво - обновление. И според качеството на тяхното пеене, според вдъхновението им, ще станат и съобразни промени в духовния им свят. Значи когато пее човек, той придобива. Винаги, който пее придобива.

Като пее, човек навлиза в Божествения свят. Казано е, че там всички същества пеят и свирят. Ако не можеш да пееш и свириш не можеш да се наречеш човек. Без музика никой не може да влезе в Божествения свят. Ангелите, които са взели участие в създаването на света, са пяли и хвалили Бога.

Всеки човек трябва да пее, макар и безгласно. вътрешно. Остане ли малко свободен, нека пее.

Цялата природа пее, всички живи същества пеят.

Тогава и хората трябва да пеят!

Глас и гласов апарат

Гласът на човека не спада към физическия свят. Той спада към духовния свят, защото е качество на ангелите. Едно дете на 7 години не може да има·хубав глас. Едва като стане човек на 19, 20, 21 години, тогава може да се прояви гласа му. Ларинксът е инстумент, нещо като радио, а

гласът идва от другаде. Само ако се съедини с музикалния свят, човек може да види, че музиката съществува някъде извън земята, надалече в пространството. Ларинксът е един инструмент в човека, който е свързан с мислите и с чувствата му. Човек може чрез мозъка си да развие своя ларинкс. Ще съсредоточи всичката си енергия в дробовете, между симпатичната нервна система и ларинкса. Между тия два възела започва да се върти колелото на мозъка.

Човешкият ларинкс като инструмент не може да се сравни с никой такъв, направен от човека - нито по сила, нито по тон, нито по израз. Трябва да се цени този инструмент, Когато се казва на човека да не се гневи, да не се обезсърчава, това значи, той да се пази от всичко, което може да развали този инструмент. Всяка лоша дума, която минава през гърлото на човека: е в сила да го разстрои. А за човешкия ларинкс трудно се намира акордьор. Ако той сам не е в сила да го акордира, никой не е в сила да направи това. Само ангелите могат да помогнат на човека, да нагласят неговия ларинкс, т. е. да нагласят човешките мисли и да ги турят в съгласие с неговите чувства и желания.

Един тон, за да бъде мек, не зависи от гласа, а от ларинкса. Трептенията на милосърдието, като минават в ларинкса, тогава гласът става мек, а за да даде на своя тон пълнота, човек трябва да влезе в чувството на почитание, обич и любов към Бога. Тонът, излизащ от ларинкса не може да бъде пълен, ако в него не влиза Божията Любов съзнателно.

Забелязано е, че когато характерът на човека става по-благороден, по-изгладен, по-възвишен, тогава и гласът и вибрациите му имат съответен израз, а онези хора, които са груби и гласът им съответства на техния характер. Изобщо всяка тревога се отразява върху ларинкса. Когато действат низшите чувства, страстите, гласовият орана загрубява. И първото нещо, с което започва черната ложа, когато попадне човек в нея е огрубяването на гласа. Щом почне да огрубява гласът, изменя се и характерът на човека, понеже тези вибрации са много чувствителни. Гневът, съмнението, ядът, безверието, Всички тия неща рушат гърлото. Може някой да е много талантлив, но тия отрицателни качества постепенно ще повлияят на неговия ларинкс, а след туй ще повлияят и на неговата мисъл.

Някои път се явява една кашлица. Това показва, че енергиите на човека не вървят правилно. Друг път става у човека едно притъпяване на гласа. То пък се дължи на това, че човек не се е научил да владее своята воля. Той трябва да прави известни упражнения, за да може да пренесе разумно волята си в своя ларинкс.

Гласът на човека трябва да бъде ясен, звънлив, чист. Това е най-голямото Благословение, което Господ му е дал и той трябва да го владее и да го държи в изправност.

Видове гласове

Има висши трептения, които слизат от центъра на слънцето към земята. Това е сопранът. Той иде от високо място, затова вибрациите му са късо и силни. Сопран може да пее само онзи, който слиза от слънцето към земята. Като слиза надолу към центъра на земята, сопранът се изменя, превръща се в алт. Алтът слиза надолу. Той е полюс на сопрана, най-ниския предел, докъдето сопранът може да слезе. Тези трептения, които идват от слънцето, като минат през центъра на земята и започнат да се изкачват отново нагоре, тогава се образуват дълги вълни. Това е басът. Бас може да пее само онзи, който отива от земята към слънцето. Като идват от центъра на земята и отиват нагоре, тоновете на баса увеличават трептенията си. Тогава се образува тенора. Той е развитие на баса, повдигане нагоре. Тенорът показва докъде басът може да се качи.

Движението на сопрана е надолу, а движението на баса е нагоре. Движението на тенора е нагоре, а движението на алта е надолу. Образува се цял един кръг. Това колело се движи. Сегашните музиканти нямат тази представа.

Басът е магнетичен, а сопранът е електричен, Затова, ако иска човек да стане пъргав, подвижен, той трябва да пее сопран, а ако иска да стане тежък, да пее бас.

Любовта е енергия на сопрана, а обичта - на баса. Любовта е слънчева енергия, а обичта - земна. Когато предава слънчевата енергия добре, сопранът е добър. Когато предава земната енергия добре басът е добър.

Бащата е бас, майката сопран, дъщерята е алт, а синът - тенор. Тенорът и актът са спомагателни средства. Деца на музиката са те – син и дъщеря. Когато майката и бащата приемат добре сина си, който иде от невидимия свят, той непременно ще пее тенор. Тенорът има отношение към Юпитер, а алтът - към Венера. Съвременните хора не могат да пеят алт както трябва. Този глас е останал назад: Днес има добри тенори, добри сопрани и баси, но алтите са слаби. Защо? - Венера не им помага.

И така пеенето на хората, това е съчетание между разните светове. Басът представя физическия свят, алтът - чувствения свят, тенорът - умствения свят, а сопранът - духовния свят. Тенорът, това са най-учените хора, които боравят с фактите. Алтът представя изкуството, басът е материалният свят, който подкрепя нещата. Той трябва да се обажда от време навреме, да свързва другите гласове в едно цяло. Сопраните са духовните хора, които служат за основа, върху която се гради. Те трябва да проникнат между всички останали гласове.

Някога, в далечното минало, мъжът е предавал слънчевата енергия, а жената - земната. Мъжът е пял сопран. Сега е точно обратното. Мъжът предава земната енергия и пее бас, а жената предава слънчевата енергия и пее сопран. Като знае човек това, той трябва да учи ума си да пее сопран, сърнето си - да пее бас, Волята си - да пее тенор, а тялото си - да пее алт.

Правила при пеенето

Когато пее, човек трябва да пее по всички правила. Всяка дума, всяка сричка, трябва да се пее много ясно. в окултната музика не се позволяват никакви прибавки, никакви завъртания. Правилата са необходими в музиката, за да не се изопачава. Не е лесно човек да пее по всички правила на музиката.

Правилното пеене подразбира единство между мислите и чувствата. Човек не може да пее правилно, ако той не е хармонизирал мислите чувствата и постъпките си и ако не е чул тона, който излиза от тази хармония. Правилното пеене подразбира музикалност и чистота на съзнанието. То е изразително пеене всеки, които пее пра Вилно, според изискванията на музиката, ще усети светлина в ума си и топлина в сърцето си, понеже в пеенето взимат участие и двете системи - мозъчната и симпатичната. Това значи приятно, чисто, правилно пеене.

Кога пее човек? - Когато свърши работата си. Когато работи, той не пее За пеенето са нужни условия. Дойде ли вдъхновението, пее ли му се, без да се бои който и да е там. Реши ли човек да пее, той трябва да издигне съзнанието си в един възвишен свят, да се свърже с възвишената, Божествената идея с висши същества, да издигне съзнанието си към една красива, велика реалност и тогава като пее, заедно с музиката, той ще предава и на другите тези идеи, с които се е свързал и тях ще свърже с тези същества с тези идеи!

Къде да пее човек? На всяко място той не бива да пее. Само когато види, че у хората естествено се явява някакъв интерес към него, тогава той трябва да им пее. А на умрели хора окултните песни не трябва да се пеят.

Как трябва да пее човек? - Окултната музика не позволява пеене отгоре-отгоре. Затова първото условие при окултното пеене е да се пее вдълбочено. Човек не може да пее ако умът му не е съсредоточен. Изисква се сериозност. Пеенето не развлечение. У човека трябва да се пробуди съзнанието да няма никакви пукнатини, никакво раздвояване. Когато пее, той трябва да се вдълбочи в думите, в идеите, които те изразяват. Има един прост окултен закон в музиката които всеки трябва да знае. Този закон е следният: В музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се отвлича от никакъв предмет. Той трябва да мисли върху това, което пее и тогава всеки един тон, всяка една дума ще упражнят своето влияние върху него.

Като мисли, когато пее човек, неговият тон придобива яснота. Затова умът трябва да е концентриран в думите и м мелодията. Ако мисълта се прекъсва и тоновете се прекъсват, образува се повече електрическа енергия. За да не се получава това прекъсване, когато човек пее, в мисълта му трябва да има непреривност. Тя именно внася мекотата в музиката.

Друго изискване при окултното пеене е, човек да пее с чувство, от сърце. Като пее, той трябва да бъде във връзка със същества, които са създали мозъчната и симпатичната нервни системи и да ги обича. Само така енергиите на двете системи действуват нормално и оказват влияние. Обичта е процес на възприемане. Който обича, който пее, той внася в себе си нещо хубаво и красиво. Дойде ли обичта в човека, той трябва да я прояви, т. е. да пее.

Също важно е, косато човек пее, в неговото пеене да взимат участие не само ума и сърцето му, но и неговата воля. За да вземе участие волята - ръцете трябва да се движат. Когато пее с движения на ръцете си, човек слага своята воля в действие.

Едно от главните правила при пеенето е, човек да пее за себе си. Всеки трябва да се научи да пее вътрешно. Докато не се научи да пее вътрешно, в душата си, той не може да се научи да пее. Като пее вътрешно, човек трябва сам да се хареса. Той трябва да бъде и певец и слушател. Най-първо ще пее тихо, умствено на себе си. Ще седне, ще концентрира ума си, ще затвори устата си, мислено ще изпее една песен, докато започне да слуша тоновете. На себе си ще пее 5 ÷ 10 минути, тихо, но много вярно. Като пее за себе си, човек опитва силата на музиката. Щом пее за себе си, той в дадения момент е по-голям от всички хора наоколо. Физически е по-малък, но духовно е по-голям. Когато човек пее първо за себе си - това е идейно пеене, а пее ли за другите, той се афектира и гласът му започва да трепери. Човек трябва да пее за себе си, не за това лично „себе си”, но за Божественото вътре в него.

Друго правило при окултното пеене е, човек да бъде много свободен. Свободата е първо условие за добро пеене. Той да не обръща внимание на това, кой какво ще каже, да не се смущава. В окултната музика има едно правило: когато направи погрешка, човек да не се смущава, а да си тури мисълта в ума - да я поправи. Като пее, той се упражнява за нещо по-велико и че някои щял да му се смее, това не е важно, Които иска да пее добре, той трябва да е вътрешно спокоен. В истинското пеене има едно успокояване. Не може да пее човек, ако има лоши мисли и чувства. Мисли ли за окръжаващата среда, когато пее, това е ограничение. Когато иска да пее хубаво, той трябва да се освободи от влиянието на хората. Техните мисли не бива да го смущават. За да може човек да пее, той трябва да бъде свободен, а свобода има там, където има идейност. Когато пее човек трябва да отвори душата си като цвят пред невидимия свят, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно цвете, без страх от окръжаващите. Дойде ли човек до такова състояние, той ще се слее със същества от разумния свят и само тогава ще разбере какво нещо е музиката.

Важно изискване при окултното пеене е човек да взима тоновете вярно и чисто. Всяка дума, всяка сричка трябва да се пее много ясно. Най-първо човек трябва да се стреми да взима чисти тонове. Идейното пеене изисква ясно и чисто пеене. Освен това, при пеенето трябва да се вложи и красота в тона, а същевременно и мекота. Човек трябва да пее тихо, но много вярно. За да не се обезсърчава в пеенето, той трябва да пази следното правило: Никога да не се стреми да предаде съвършено чист тон. На физическия свят това е невъзможно.

При окултното пеене, за да пее човек вярно, той трябва да е разположен. Ще има най-доброто настроение на духа и тогава ще пее. Не е ли разположен - да не пее. За окултните песни човек трябва да има разположение. При изпълнението на окултната музика, човек трябва да има детинско разположение, да бъде много естествен в пеенето, както децата.

Също едно от важните правила в окултното пеене е човек да се стреми да пее тихо. В окултната музика не се изисква силно пеене. Много тихо се започва. В тихото пеене човек може да владее гласа си. Силното пеене е повече волево, то разваля гласа, разваля ларинкса. Когато човек иска да предаде на своята мисъл, на своите чувства нещо възвишено, благородно, той трябва да

пее тихо.

Друго изискване при окултното пеене е, когато пее човек всякога влага в песента известна идея. Всеки си има определена идея, специфична за него само. Тя трябва да изпъкне в пеенето . Трудно е човек да пее, ако няма някаква идея, някакъв импулс. Освен това, когато човек пее, у него всякога трябва да се възпроизвеждат хубави картини, някои хубави образи от природата.

В окултната музика човек трябва да име някой жив образ, нещо живо, което да възпява. Той трябва да има обект, нещо за което да пее. Значи, като пее човек трябва да мисли за своя идеал, за възвишеното, него да задоволи.

Друго правило, когато човек пее, в душата му да няма ни помен от пари. Музиката трябва да бъде дар.

Новото пеене се различава коренно от старото. Когато пее човек умът и паметта трябва да взимат участие. Тогава той ще влезе в музикалния свят и ще се свърже с него.

Пейте по новия начин! Новият начин на пеене изисква човек да е доволен от това, което пее. И аз бих искал всички да пеете по новия начин, по най-новите правила на изкуството.

ИСТИНСКИТЕ ПЕВЦИ
СА ДОШЛИ НА ЗЕМЯТА
С ОПРЕДЕЛЕНА ЗАДАЧА -
ДА УТЕШАВАТ И ДА ПОВДИГАТ
СКРЪБНИТЕ,СТРАДАЩИТЕ
И ПАДНАЛИТЕ
ДУШИ.

Добрият певец

Добрият певец първо пее в ума си. Той повтаря, докато почна да чува гласните като едно далечно ехо, след това те слизат на физическото поле и той ги изразява. Значи най-добър певец е този, който пее за себе си. Той се вслушва в това, което пее и чува думите, които изговаря. Той забравя себе си, забравя че хора го слушат. На него му е приятно, че пее. Той пръв се радва на пеенето си, а после другите се радват. Иска ли един певец първо хората да му се радват, той е обикновен певец. Истинският певец пее без пари, от любов към пеенето. Той преживява това което пее и като запее, състоянието на всички присъствуващи се променя от скръбно на весело, от безнадеждно, в надеждно. Така той задоволява себе си, задоволява и слушателите си.

Гласът на добрия певец е мек, ясен и изразителен. Като пее меки тонове с чувство и с мисъл, той придобива известно количество калории топлина от тях. Тази топлина се чувства.

Добрият певец пее хубаво, защото обича. Любовта у него, това е музикалната основа, вложена в душата му. Той владее изкуството, като пее, да изявява милосърдието си. И още, като произвежда динамични сили в себе си или в окръжаващите. Той познава нуждите на хората.

Всеки може да бъде добър певец, но трябва да концентрира ума си. Душата трябва да дойде да живее в неговото гърло, за да бъде той отличен певец. Някои мислят, че има само известни хора в света, които са родени да бъдат певци. Не е така. Те са певци, защото още в миналото са учили този закон и тяхната душа сега живее в гърлото им. При пеенето тя влага нещо в ларинкса на певеца. Душата му свободно влиза и излиза от там. Тя навсякъде ходи. В него двама пеят - той и душата му. В това седи силата на певеца. Това означава израза: пее от душа. Той влага нещо от себе си, от душата си.

Освен душата, в пеенето на добрия певец взимат участие и умът, и сърцето му, и всички негови способности участват, за да подкрепват неговия тон. Така неговата песен съживява и

ободрява. Тя внася радост и подем в човешката душа. Този певец вече е излязъл от областта на относителното пеене и е влязъл в областта на абсолютното пеене. В тази област може да влезе само онзи, който има любов в себе си, който пее от душата си.

Добрите и даровитите певци са смели, а обикновените певци са колебливи и несигурни. Те са бедни, не искат да изразходват капитала си. Музиката се отразява върху живота на истинския певец. Той пее така, че неговото пеене му дава подтик в живота, кара го да върши благородни дела.

Онези, които искат да станат добри певци, непременно трябва да бъдат хора със съзнателна воля и да имат обич към музиката. Те трябва да могат да концентрират вниманието си в пеенето си и да не се съмняват в успеха си.

Които иска да стане добър певец, той трябва да пее сутрин, когато по-лесно може да схваща основния тон. Той може да пее и преди обяд, и преди вечеря, но тогава условията за музика са по-трудни. Той трябва да пее най-малко по три часа на ден - сутрин, преди обяд и преди вечеря. И сега - едно правило, но то е за ангелите: Певецът трябва да бъде девствен, защото онези, които изгубват гласа си, изгубват го по причина на грубите страсти.

Човек не може лесно да стане добър певец, дълго време той трябва да се упражнява, за да разработи своя ларинкс. Природата не допуша никаква погрешка в пеенето. Тя не извинява, когато гласът на певеца не е издържан. Всяка погрешка образува пропуск, междина, която води до лоши последствия. Школуване, дисциплина се изискват, докато дойде човек до положение да контролира гърлото си, да пее както иска, да развие магнетична сила в себе си. Които може да разбере и да приложи законите на пеенето той става отличен певец.

Защо човек понякога не може да пее хубаво? - Защото умът и сърцето му не са свободни. Ако иска да пее хубаво, той трябва да бъде свободен, да не се смущава от мисълта, какво ще кажат хората за неговото пеене. На добрия певец нито се смеят, нито се сърдят. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Той има чист природен, а не критически ум и мисли по Божествен начин, а не по човешки. Той поема въздух отвън и пее. Но песента му не се дължи на въздуха. Тя се крие в неговата мисъл. Зад мисълта му пък се крие Божественото начало, което направлява нещата.

Днес пътят за пеене у нас е затворен и човек не може да пее както трябва. За да бъде човек отличен певец, той не трябва да има никаква болка, не трябва да има никакво смущение в душата си, не трябва да има никакво разочарование. В бъдеще пътят за доброто пеене ще се отвори, и някои ще станат гениални певци. Като пеят, лампите ще се палят и изгасват. Това значи, вибрациите на гласа ще бъдат толкова силни, че ще действат на вибрациите на светлината.

Истинският певец пее и се радва, че може да пее - това е Любовта. Той се радва, че има на кого да пее - това е Истината. Той пее, понеже светът е създаден, а като пее, че светът е създаден, той пее за целия свят - това е Мъдростта. Значи, най-първо той се радва, че може да пее, че му е дадено право да пее, че има въздух, с който може да пее. После той се радва, че има на кого да пее, кой да го слуша, да оцени това, което той пее. И най-накрая, той пее за всички. Това е Божественото пеене.

Хорово пеене

Ней-първо. при общото пеене хората трябва да се научат да слушат. Щом не слушат, и пеенето не върби. Като слушат те се ползват от всички ония, които пеят хубаво. Затова първото правило при общото пеене е всеки да се вслушва в гласа на драгите. Ако някои не може да владее гласа си, да слуша тези, които пеят по-вярно, да дава ухо и да се научи от тях. Друго правило: Всеки да внимава да не вдига много гласа си, да пее колкото може по-тихо.

Хубаво е при хоровото пеене човек да не подражава на другите. Той може да подражава на техния начин, но не и на гласа им. Всеки да пее поред както е създаден от Бога.

Една от причините за дето някои се смущават при общото пеене, се дължи на обстановката, на местата, където седят. Много то тях седят между хора, с които не си хармонират. Всеки трябва да седне там, където той си харесва, до лица, с които си хармонира. В хора всички трябва да си хармонизират. Без хармонизиране никакъв хор не може да съществува. Гласовете трябва да се приобщават един към друг, защото, ако всеки пее както си разбира, нищо няма да се получи. Всеки трябва да се съобразява с правилата за хоровото пеене, за да има един хубав хор.

ИЗКУСТВОТО ДА СВИРИШ

Що е свирене

Под дамата „свирене" трябва да се разбира човек, който може да свърши нещо на земята. Някой от живите хора, на които съзнанието е пробудено, вземе цигулката си и отива да свири някъде. Като види някои човек, той започва да настройва цигулката си и му казва: „Слушай, искат да ти изсвиря нещо, което току-що съм научил".

Свиренето подразбира движение. Например, едно дете започва да учи музика. То взима цигулката в ръце и свири година, две, три, десет. В първо време то следи всяко движение на ръцете си, следи нотите, знаците. Всичко в него е съзнателно. Обаче от дългото свирене то става голям виртуоз и започва да свири механически. Ръцете му се движат механически по инструмента, без да мисли за тях. Това механическо движение на ръцете е завършена деятелност на едно разумно същество.

Да се свири е трудно. За да свири човек, умът му трябва вече да работи. Той трябва да е минал физическия живот и да е влязъл в духовния.

Всеки човек има цигулка и лък, с които може да даде израз и направление на своя живот. Сърцето представя цигулката, умът - лъка, с който свири, а волята - това е участието на човека в свиренето, чрез което определя посоката на своя живот. Животът е музика. Не може ли да настройва струните на своя живот, т. е. да ги нагласява в хармония със своето сърце и със своя ум, човек не може да свири правилно, т. е. не може да живее правилно.

Днес животът изисква от всеки човек усилена и съзнателна работа върху себе си. Всеки сам трябва да свири, сам да се упражнява. Никой за никого не може да работи. Човек може да слуша другите как свирят, но за себе си той сам ще свири.

Свиренето е най-хубавата работа.

Най-добрият инструмент, на което човек може да свири това е животът, а животът е музика и ако човек живее добре, това показва, че той разбира от изкуството си.

Цигулката

Цигулката е един инструмент, снет, копиран приблизително само, от един по-висш свят. И така пренесен на земята. Според тези материали, които сега съществуват на земята, човек я е направил приблизително подобна на тази от по-висшия свят, за да може да свири и да разговаря с нея.

Там, докъдето днес са стигнали цигулките повече никакво видоизменение не могат да претърпят. От 300 години насам цигулката не се е изменила. Тя е достигнала до крайния предел. По окултен начин цигулката може да бъде изменена, обаче трябва да се пробудят у човека онези вътрешни музикални чувства. Щом се събудят те, ще се намери майстор, който ще приспособи цигулката. За сега обаче, цигулката е достатъчна. С нея могат да се взимат не само полутонове, но

и четвърт тонове. Между един тон и половин тон има други тонове, които могат да се изсвирят с цигулката.

Цигулката трябва да се пази. Някои мислят, че колкото е по-бял корема на цигулката, толкова по-добър тон тя има. Не е така. Никакъв прах не бива да остава на корема на цигулката. Щом спре да свири, цигуларят трябва веднага да я почисти, да не оставя корема и да побелее.

Също така, цигулката трябва да се пази и в мъгливо време.

Мъглата оказва влияние върху струните. В мъгла мъчно се свири, защото тя произвежда депресия в атмосферата. Щом се развали времето, струните се отпускат и трябва отново да се настройват, иначе се създава дисонанс между тях и не може да се свири. Струните на цигулката се свиват и отпускат не само под влияние на външните промени, но и под влияние на психическото състояние на цигуларя.

Забелязано е, че като инструмент, цигулката мъчно се поддава на правилата, които управляват повечето инструменти. Колкото повече се свири на някои инструменти, толкова повече те губят силата си. С цигулката е точно обратното - колкото повече се свири с нея, толкова повече се увеличава силата.

Този факт доказва, че цигулката е жива. Всяка клетка в нея продължава да живее и все повече оживява. В който момент умре, тя ще се разпадне.

Цигулката е образувана от две чела, свързани със знака на вечността. Въображението в цигулката е силно развито. От двете страни на магаренцето са двата отдушника, с формата на знака на безконечността или вечността. Цигулката има четири струни, които изразяват човешките ръце и крака. Струните СОЛ и РЕ представят краката, а ЛА и МИ - ръцете. В средата цигулката е по-тясна, а горната и долната част са по-широки. Тези две части на цигулката представят два принципа, свързани помежду си посредством тясната част. Горната част представя Божествения свят, а долната - човешкия. Звуковете, които цигулката издава, представят неината мисъл. По средата на цигулката, от главата до долната и част е прекарана една математическа линия. Когато звукът минава по кривите линии на цигулката, той излиза през отдушниците и се докосва, т. е. отразява в математимеската линия. Тогава имаме правилен тон. Както хората държат ума отговорен за всичко, което прави човек, така и магаренцето в цигулката носи отговорност за сполучливото или несполучливо свирене.

Разстоянието от главичката на цигулката до края е всичко 32 см. В тези 32 см. се крие магическата сила на цигулката.

От всяка струна на цигулката се излива известно течение и ако цигуларят е чувствителен, може да познае хармонични ли са теченията на четирите струни или не са. Понякога, при неправилното съчетаване на тоновете, струните на цигулката се късат. Още късането на струните може да се дължи и на две противоположни мисли или чувства на музиканта. Те създават известно противоречие в него, което се отразява на самия инструмент.

Когато цигулката се подчинява на човешкия дух, цигуларят изкарва тонове, които отговарят на трептенията на душата му. Когато неговата душа е благородна, със свиренето му и неговата цигулка се облагородява, но ако душата на цигуларя не е благородна, цигулката му подивява.

Тъй както е направена цигулката, тя може да приеме и предаде вибрациите, трептенията на човешката душа. В нея може да се внесе жизнена сила и тя ще оживее. Това значи човек да внесе своя двойник в цигулката. Този двойник ще проникне във всички пори на цигулката и в нейния тон ще се появят особени трептения. Те отговарят на вътрешното естество на цигуларя, на неговата душа. Ето защо, именитите цигулари никога не разрешават да се пипат цигулките им. По цигулката на когото и да е може да се познае какво е неговото естество, защото тя приема в себе си най-съкровеното от онзи, които свири с нея.

Човек е една цигулка с пет струни, с пет сетива. На цигулката са сложени четири струни. Тя е направена според темпераментите. Има четири темперамента: сангвиничен,

холеричен, нервен и флегматичен. Това са четирите темперамента, с които цигуларят работи. Четирите струни показват четирите препятствия, които съществуват в света, които притискат човека. Лъкът отгоре показва силата, която трябва да предхожда този лък отгоре надолу. Показва победата. Цигуларят, ако знае да движи своя лък по цигулката, по струните, това е много хубаво, но ако не знае, от него нищо няма да излезе.

Всяка мисъл, Всяко чувство, Всяка постъпка представят тонове на цигулката, по които се определя човешкия характер.

Човек има в себе си един инструмент, една цигулка, с която трябва да знае как да се справя. То е Разумното Начало в човека. Които е дал ход на това Начало в себе си, той прилага цигулката както за свое благо, така и за благото на своите ближни. Които е пренебрегнал Разумното Начало в себе си, той не може да го прилага. Неговата цигулка е захвърлена някъде на тавана, покрита с прах. Умът, сърнето и душата са инструменти, подобни на цигулката, и те трябва да се развиват.

Душата е цигулката на човека! Когато човешката душа влезе в мозъка на човека, тя може чрез ръцете и краката му да изкарва правилни хармонични тонове.

Цигулката не се влияе от хората. Човек може да се повлияе, но цигулката не се влияе. В нея има установено мнение за нещата, характер има.

Правила при свиренето

При обикновената музика човек свири по обикновен начин, при музиката като изкуство човек не може да движи лъка по своя воля, а трябва да го движи по правила. При идейната музика, там вече лъкът се движи свободно, неподчинено на никакви правила и закони.

Които иска да свири добре, той трябва да концентрира вниманието си в свиренето. Цигулката изисква голяма точност, голямо концентриране. Не може да свири човек добре, ако умът му не е концентриран. Умът трябва да е зает само с това, което човек свири. Може да свири половин час, но умът му да бъде съсредоточен върху това, което той работи в дадения случай. Само по този начин той може да се повдигне.

Цигуларят трябва да бъде свободен, когато свири, да не се стеснява. Той трябва да свири така, че да забрави всичко наоколо си. Не е ли свободен, той не може да успява.

Друго правило: когато цигуларят свири, той сам трябва да е доволен от това, което изпълнява. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Всеки, които мисли как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Като свири, човек може да се допита до мнението на другите, но първо той трябва да чуе своето мнение.

За да може един цигулар да свири хубаво, изисква се в свиренето му да има форма, съдържание и смисъл. Най-първо като излезе на сцената, той трябва да е изпълнен с мисълта, че в свиренето му име идея, която той добре разбира. Второто е, че в него трябва да има силно желание да даде музикални образи в свиренето си, и най-после, той трябва да владее ръката си, да има правилни движения. Техниката ще дойде сама по себе си. Тя ще дойде, когато човек вложи вибрации през съзнанието си в мозъка.

Едно от важните неща при свиренето е улавянето на идейния образ, т. е. косато музикантът се усеща щастлив, че е схванал първообраза. От това той се въодушевява. Ако музикантът сам не се въодушеви, никой не може да го въодушеви. Като свири така, хората ще останат доволни от него и ще пожелаят и друг път да им свири.

Всеки цигулар трябва да знае, че при свиренето в позиции има окултна музика. И понеже от всеки пръст на човека излизат особени енергии, не е без значение един тон дали ще се вземе с първи, втори, трети или четвърти пръст. Показалецът символизира благородство, средният пръст - правдата, безименният - изкуството, усета за красота, вдъхновението, малкият пръст - науката, а

палецът е символ на духа. Ето защо ако цигуларят изсвири в първа позиция на РЕ струна тона МИ с първи пръст, а после същият тон на СОЛ струна в трета позиция с трети пръст, той ще има два различни тона по качество и по същество.

Всеки трябва да свири, да владее своя инструмент и добре да изнася своята част. Щом му се представи случай, той трябва да бъде готов да изпълни своя номер. Никога той не трябва да се извинява, че не му се свири. Но има едно важно правило - човек трябва да свири на хората само тогава, когато види, че в тях естествено се явява някакъв интерес към него.

Добре е цигуларят да спазва и следното правило, без любов да не свири. Които свири от любов, той се намира в общество на музикални хора, които го вдъхновяват. Ако човек свири без любов, той остава сам, не може да привлече музикални хора около себе си. Щом не е обиколен от среда на музикални хора, той не може да се вдъхнови, а свирене без вдъхновение е механично действие.

Косато цигуларят свири, той трябва да изразява нещата както са. Ако свири нещо от Бетховен, той трябва да го изпълнява като самия Бетховен. Всеки трябва да прилича на себе си. Ако той свири Бетховен, така да го изрази, че той сам да се познае.

Хората днес едва са засегнали изкуството да свирят на цигулка. Те мислят, че имат изпълнение. Може ли един музикант тъй да предаде едно любовно настроение с цигулката си, че като свири, околните да познаят, че за любов свири, т. е. да изрази гласа на любовта? По някой път, след като ти разказва дълго време, едва ще разбереш какво ти свири и ще започнеш да чуваш това. А трябва човек без да знае всичко това, само като му засвирят, и той да почне да чувства хубавото свирене е и онзи, който не знае какво се свири, да го почувства!

Цигуларят първо трябва да се помоли на Бога, след това да настрои цигулката си, и тогава да започне да свири. Цигулката трябва да се нестрои точно, ни по-високо, ни по-ниско. В музиката има един основен тон, по който се настройват всички инструменти. Не само в музиката, но и в живота съществуват основни тонове, по които човек постъпва. Не знае ли тези основни тонове, не може ли правилно да се взима, той не може и правилно да постъпва. Докато не може да настройва цигулката си, човек по никой начин не може да свири. Щом настрои цигулката си той започва да свири, и всеки ден придобива по нещо ново към свиренето си. Същият закон се отнася и до човешкия живот. Не може ли да настройва струните на своя живот, т. е. да се настройва в хармония със своето сърце и със своя ум, човек не може да свири правилно, т. е. не може да живее правилно. Следователно, между струните на човешкия живот от една страна, както и между струните на човешкия ум и на човешкото сърце от друга, трябва да съществува пълна хармония.

ОТ ВАС ИСКАМ ЦИГУЛАРИ,
ДА ИЗПЪЛНЯВАТЕ МУЗИКАТА
ПО ВСИЧКИ ПРАВИЛА.
СВИРЕТЕ ПРАВИЛНО, ЗА ДА ДАДЕТЕ
ИЗРАЗ НА СВОЯ ЖИВОТ.

Добрият цигулар

Музикантите са пратени като служители на Бога. Един цигулар е изпратен да размърда въздуха. Той като свири, неговата музика минава границите на земята. Вълните на музиката на един първокласен цигулар стигат до слънцето, а пък музиката на гениалния цигулар стига далечните звезди.

Цигуларят се ражда с известни възможности. Но за да се научи да свири хубаво, трябват му 10 ÷ 15 ÷ 20 години свирене. Той трябва десетки години да се упражнява, за да овладее позициите, да може леко, естествено да минава от една позиция в друга. Колкото по-нагоре отива, толкова по-големи мъчнотии среща. Не е лесно да стане човек виртуоз. Той трябва да свири най-малко по 4 ÷

5 часа на ден, ако иска да стане виден музикант.

От един цигулар се изисква прецизност в свирането. Не можеш да бъдеш цигулар, ако не си духовен човек. Ако на твоя тон липсват дори няколко само трептения, тонът не е верен. На духовния тон трябват духовни трептения. Затова цигуларят трябва да изучава свойствата на тоновете. Вълните на неговите тонове трябва да бъдат къси, а не дълги. Между тях трябва да има едно особено, вътрешно преливане. Същевременно, цигуларят трябва да изучава и трептенията на човешкия глас, за да може да ги възпроизвежда чрез цигулката си. След като научи изкуството да свири, на цигуларя не му остава нищо друго, освен да научи цигулката си да говори.

Понеже местата на тоновете в цигулката не са определени, цигуларят трябва да има особено чувствително и развито ухо, да схваща и най-малката разлика между тоновете, да ги предава в тяхната чистота. На цигуларя не се позволява да взима фалшиви тонове. Тонът му трябва да е чист, за да изпитват удоволствие ангелите като го слушат.

Добрият цигулар има ясен тон, защото в неговите чувства няма никакво препятствие. У него има един трепет, не страх, но един трепет, едно приятно безпокойство. Щом започне да свири, в него умът и чувството се сливат и той свири вдъхновено. Значи, за да свири вдъхновено човек, в чувствата му не трябва да има никакво препятствие, никакво безпокойство.

От какво се вдъхновява един цигулар? - Той се вдъхновява, .когато неговата музика е в сила да направи преврат в душата на падналия човек. Какво по-голямо възнаграждение може да има за музиканта от това, когато той свири в една кръчма на пияници, и половината от тях се откажат от пиянството веднага? Те ще кажат. „Бог да те благослови, че дойде между нас да ни посвириш!” Някой цигулар, свършил в странство, търси средства за прехрана, но чака случаи да даде някакъв концерт. Докато му се представи такъв случаи, той, нека отиде в някои локал, там да свири. Той казва: „Как може, аз, такъв виден цигулар, свършил в странство, да отида в някой локал да свиря на пияници!” - Нищо от това. Ако отиде при тези хора и им посвири малко, така той ще направи някаква жертва от себе си, ще ги повдигне малко. А ако даде някакъв голям концерт, публиката, която го слуша, ще погали малко честолюбието му, но от това той нищо няма да спечели. Когато цигуларят свири идейно, макар и пред пияни хора, той прилича на чистосърдечен, прост, смирен човек, който възнася своята молитва пред Бога, и Бог му отговаря. Когато обаче, цигуларят дава своя концерт пред висшето общество, той прилича на владика, облечен в парадната си мантия, с корона на главата, със златен кръст на гърди, с кадилница в ръка и ходи из църква, обикаля, кади, но молитвата му не е приета от Бога.

В свирането добрият цигулар участва със своя ум, със своето сърце, и със своята душа. Когато той постъпва добре, това е неговото чувство, когато той внася съдържание в своето свирене, това също е неговото чувство, а когато той внася красота в свирането си, това вече е неговият умствен живот.

Добър цигулар е онзи, които сам може да си направи цигулка. Очаква ли на хората да му направят цигулка, той не е никакъв цигулар. Не всеки, които свири е майстор! Като ти посвири добрият цигулар, ако си болен, ще оздравееш.

Някой иска да стане добър цигулар и като не може да постигне желанието си, той страда, недоволен е от себе си. Той иска да излезе пред публика, да го слушат и да се възхищават от него. Които иска да стане добър цигулар за хората, той никога не може да постигне това. Добрият цигулар свири първо за Божественото в себе си, а после за хората. За него всичко е постижимо, но той е минал през изпитания, през усилия и работа, докато дойде до положението, в което днес се намира. Няма мъчнотия, която той да не може да преодолее. Добрият цигулар познава своето изкуство и може да свири добре. Дайте му в ръцете една хубава цигулка, да видите как ще свири той. Същата цигулка в ръцете на обикновения цигулар едва ще издава тонове.

Сегашните цигулари, всички слагат на цигулките си сурдинка, за да свирят тихо. На добрия цигулар не му трябва сурдинка, защото неговата цигулка може да свири тихо и без сурдинка. Когато свири, той винаги е вътрешно тик и спокоен, За него хората казват, че цигулката му

говори. Изобщо колкото по-музикален е цигуларят, толкова по-добре се разговаря с цигулката си. С нея само той може да представя едновременно и китара, и флейта, и пеене - цял оркестър. Той може да ви представи заморяването и вие ще видите, докато той свири, как иде светлината, как се увеличава, как слънцето изгрява. После, той ще ви представи как пеят птичките и на всеки, който присъства на този концерт, ще му олекне на душата.

По какво се познава добрият цигулар? - Ако онзи, който слуша цигуларя, реши да направи някакво добро, това показва, че цигуларят е свирил добре. Не е ли готов да направи някакво добро, цигуларят не е свирил добре. Също така, когато цигуларят е добър, човек е готов да му плати повече, отколкото е искал. - Не може ли човек да слуша даром? - Това зависи от онзи които свири. Който много дава, той всякога е готов да дава даром. Но колкото и да плащат на добрия цигулар в края на краищата, изразходваната енергия от него с нищо не може да се плати.

Добрият цигулар, които разбира окултната наука, не ходи да подава шапка. Той като започне да свири, слушателят става весел, някаква идея му идва и той казва: „Най-сетне и аз да се проявя като човек, ще дам един лев!" Почне да бърка в кесията извади един лев, два лева... Цигуларят още свири. Този вади 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20 лева и като ги дава, не му е приятно. Това показва: че в свиренето на добрия цигулар има вибрации, нагодени за разширение на съзнанието. След такъв един концерт, всеки който е слушал ще каже още: „Аз чух една музика - чудо!" и ще иде да уреди сметките си. Скарал се с жена си - ще се помири. Всички онези 10 000 слушатели ще уредят работите си. Това ще стане в една вечер, в резултат от свиренето на добрия цигулар.

За да свири хубаво, добрият цигулар прекарва своя двойник, т. е. своята аура през цигулката си. Тогава струните не се изменят. Вземе ли цигулката си, неговият двойник преминава в нея и цигуларят се вдъхновява. Ако двойникът му не може да мине в цигулката, той е обикновен цигулар, неговите тонове са груби и сухи. Влезели двойникът в цигулката, тази цигулка оживява, тонът се изменя и тя може да изрази всичко онова, което душата чувства.

Целият човек не е въплътен в тялото си, голяма част от него е извън тялото. Следователно, човек на земята трябва да черпи вдъхновение от този още непроявен човек. Божествената енергия улеснява този процес, затова всеки човек трябва да се стреми към Бога, т. е. да придобие тази Божествена енергия. Всъщност, когато добрият цигулар свири и вдъхновява своите слушатели, това се дължи на Божествената енергия, която той черпи, ползвайки се от онази сила, която неговото не проявено естество притежава.

Добрият цигулар развива в себе си голяма чувствителност, вследствие на което той преживява тежки страдания. Обикновеният цигулар малко плаща, а гениалният - десетократно.

За сега няма истински добри цигулари в света. Те ще дойдат, когато инструментите им почнат да говорят. Когато цигулката почне да говори в ръцете на цигуларя, тогава ще дойдат идейните цигулари.

Именити цигулари

. Често ходя на концерти, слушам видни музиканти да свирят Бах, Бетховен. Един дава едно изпълнение, друг - друго изпълнение.

Аз слушах МАРТО. Той свири една класическа пиеса, но не излезе много хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нещо. При свиренето, в известни пиеси, има особени трептения, като, че някакъв отлив става в тях. Тия моменти Айнщайн ги нарича „вливане". Та в свиренето на Марто, липсваше именно това вливане и този отлив. Той не може да влее душата си. Втората пиеса хубаво я изсвири, бързо ставаха тези вливания. Третата пиеса пак изсвири хубаво. Марто свири хубаво, но като му плащат, той губи половината от силата си.

Въобще, много даровити музиканти съм слушал, но малцина от тях са успели, защото не работят с Любовта! Те трябва да свирят така, че всеки от публиката да усети един вътрешен подтик да дава. Ето един пример за такова свирене. Веднъж КАМИМ РУСО, ученичка на

Паганини, изпълнявала „Сънят на живота” - пиеса от американски композитор. Един богаташ, които я слушал, изведнъж почувствал, че е в състояние в този момент още да се откаже от всичко, да раздаде имането си. Музиката така го вдъхновила, че той бил готов да направи това. Камила Русо не му проповядвала, но като засвирила, той почувствал това желание. Това е един вътрешен подтик на музиката.

Още един пример, как човек е готов да даде всичко, за да чуе хубавата музика. Един американец милионер чул, че в Ню Йорк ще свири виден цигулар. Той се качил на влака и тръгнал за Ню Йорк, но закъснял. Когато стигнал до театъра, концертът бил свършил. Понеже имал силно желание да чуе този цигулар, той научил къде се е установил и отишъл при него с молба да му посвири малко. Цигуларят се обадил от стаята си, че си е легнал вече и е уморен. – „Давам 1000 долара!” - Уморен съм, не мога да свиря! – „Давам 2000 долара!” - Цигуларят отворил прозореца на стаята и посвирил малко. Милионерът останал много доволен от свиренето. Изводът от този пример е, че колкото по-големи са страданията, толкова по-скъпо ще платиш! За обикновените концерти се плаща малко, но за страданията се плаща много. Защо? - Защото от тях се получават ценни уроци.

Снощи бях на един концерт. (12.10.1938) Свири един млад българин, 12 годишен, доста талантлив. Всички му ръкопляскаха. Свири хубаво, така пипа струните, че всеки тон е правилен. Ако не беше добър музикант, тогава друго яче щяха да го посрещнат, но на голям майстор и букети се дават! Всички големи музиканти, които го слушаха казват: „Този човек свири по-добре от нас. Талантлив е.” Казвам: Този е развил таланта, който Бог му е дал!

ХУБЕРМАН И ПШИХОДА са минали в развитието си през Индия. Там те не са били много видни музиканти, както сега. Те и двамата свирят Много добре, но ако на Пшихода му се даде музикална публика, той ще свири 10 пъти по-добре. Сега на Хуберман са му дали едно препятствие в очите. за да не го съблазни света. Музикантите са изложени на големи изкушения.

Сега ще ви дам един пример за силна концентрация на мисълта по време на свирене. Един знаменит цигулар давал концерт в Париж. Публиката слушала с внимание, но той се увлякъл толкова много, че забравил колко време продължил свиренето. Един след друг хората започнали да си излизат. Цигуларят останал сам, но продължавал още да свири и не забелязал какво става около него. Най-после ключарят му подал ключа и казал: „Като свършиш, заключи салона.” - Това показва голяма концентрация.

Добрият цигулар може да вкара своя двойник в цигулката си и този двойник прониква всичките и пори. Тогава в нежния тон се появяват особени трептения, и тя оживява. Веднъж един виден цигулар отишъл в Италия да дава концерти. Цигулката му била много хубава - Страдивариус. Като свършил концертите си случило се нещастие с цигулката - разлепил се горния капак. Цигуларят занесъл цигулката си на поправка при голям майстор и останал при него да чака, докато стане поправката. Майсторът взел ножа си и го прекарал по дължината на цигулката. Щом видял това цигуларят припаднал, като, че ножът минал през неговото тяло. Двойникът му бил в цигулката и като се докоснал ножа до него, цигуларят изгубил съзнание. Трябвало да извади двойника си от цигулката, и тогава да я носи на поправка.

Аз съм слушал тук, и в Америка, виртуози да казват, че свирят правилно. Не свирят правилно! Колко пъти взимат неправилни тонове! И колко от тия най-знаменити, които свирят на цигулка, свирят погрешно. Ще кажат някои, че и най-големите капацитети правят погрешки, изяждат 1/8, 1/16, и когато един такъв свири казват: „Много правилно свири!” - Не! Аз зная, слушал съм най-знаменитите цигулари, но по-добър цигулар от ПАГАНИНИ не е имало. Единствен той е свирил много хубаво. След него другите цигулари, които свирят, все правят грешки.

Паганини е свирил по 12 ÷ 15 часа на ден. Ако беше живял по-дълго време, той щеше да създаде нещо още по-хубаво. Замах, творчество има у него. Той си е местил пръстите по особен начин, затова неговото сбиране никой не може да възпроизведе. Това е било окултно свирене,

което само той е знаел.

Паганини е бил майстор на подражанието. В това е била неговата сила. Той подражавал как падат капчиците. Той е подражавал и гръмотевицата. А веднъж, той така майсторски имитирал гласа на певицата, с която свирил, че хората не могли да познаят той ли свири, тя ли пее. Подражавал е и гласовете на животните: как лаят кучетата, как пее петелът, как реве магарето. Той преплитал хармонията с тези дисонанси от природата, и се получавало нещо чудно. Всички са се удивявали на майсторството му. Подражавал е на бурята, дори светкавицата е вмъквал в музиката си. Хората чувствали, като, че светкавици има. Капките удряли в прозорците, чукали се по покрива. В това била силата и майсторството на Паганини.

Веднъж след като Паганини много се прочул, видните италиански музиканти решили да го поканят на едно угощение. Те съставили една пиеса, като събрали в нея най-трурните цигулкови парчета, като очаквали, че той няма да може да я изсвири и ще се изложи. Но Паганини погледнал нотите и се усмихнал. Той веднага разбрал, че те искат да го изпитат може ли да свири. После взел цигулката си, и изсвирил пиесата без всякакво затруднение. Тогава вече той бил признат за майстор.

Друг път, на концерт, задали въпрос на Паганини може ли да свири на три струни. – „Мога”, казал той, и дал втори концерт на три струни. После го попитали, на две струни само може ли да свири. - Той свирил и на две струни. - Ами на една струна? – „И на една мога.” - Без струни може ли? - Паганини слязъл от сцената и повече не се явил.

Каквито и да са сегашните цигулари, благодарение на тях човечеството се облагородява. Те са като онези бубулечици долу в земята, които си правят дупки там и помагат на орача. Сегашната култура е приготовление за бъдещата.

ТВОРЧЕСТВОТО

Вдъхновение и творчество

Музикантът може да се вдъхнови в един момент, но творчеството му продължава с часове. Той започва да твори, да работи в известно направление. Обаче, голямата светлина е моментът на вдъхновяването. Вдъхновението е качество на ангелския свят. Само Бог може да вдъхнови някого.

Мнозина мислят, че композиторите сами създават своите произведения. Не когато един композитор твори, създава, той винаги изразява нещо колективно. Той сам нищо не може да направи. Хиляди същества, хиляди духове взимат участие в неговото творение. Всъщност, композиторите са добри възприематели. Всичко съществува горе. Това, което създават, те са го чули или на сън, или някъде в природата. Те имат силно развито музикално чувство, с което възприемат това, което другите не могат. Има един свят, откъдето музикантите черпят вдъхновение и сила. Музиката е свалена от този свят. Музикантът трябва да носи в своето съзнание музиката, която е горе в невидимия свят и да я свали долу.

Съвременните музиканти се вдъхновяват или когато се харесват на публиката или когато им се плаща добре. А какво в музиката трябва да вдъхновява човека? За да има вдъхновение, той трябва да обича музиката, да слуша добри певци и музиканти. Само при такива условия той може да се вдъхнови.

Някой музикант е написал песен, но не се решава да я изнесе пред света. Тогава, нека я изсвири пред няколко музикални деца, 4 ÷ 5 годишни, и да следи какво впечатление ще им направи. Ако децата харесат песента и се въодушевяват от нея, и възрастните ще е харесат. Но, ако аз напиша една песен, ще я пея за себе си. Дали другите ще я пеят, това ще бъде за мен

безразлично. Ако другите подемат песента - добре, ако не я подемат тя си остава само за мен.

Много певци и музиканти дължат своя талант на хора, които не са проявени като музиканти, но носят музиката в себе си: Това скъсат връзката си с тези хора, те изгубват таланта си. Това става не само с музикантите, но и с поетите, и с писателите. Все трябва да има някои човек или предмет, който да ги вдъхновява.

Музикантите се различават по музиката, която създават. Има някои музиканти, които са станали такива в Сатурновата епоха и затова тяхната музика е тъжна. Други музиканти са станали такива в епохата на Марс, затова тяхната музика е войнствена. Трети са станали музиканти в епохата на Венера и тяхната музика е сърдечна. Други - в епохата на Меркурий и тяхната музика е практична и интелектуална. Музиката на Луната е пропита с фантазия, а музиката на Слънцето е музиката на живота. Тя е най-хубавата музика!

Съвременните композитори в своите песни не избират думи - съответни на тоновете, вследствие на което те не произвеждат нужния ефект. За да има хармония между тоновете и думите, композиторът трябва да се вслушва в своята интуиция, т. е. той трябва да се ползва от разположението на ума и на сърцето си.

КОЙТО ИСКА ДА СЕ ЗАПОЗНАЕ С ПРИРОДАТА,
ДА СВИРИ БАХ.
КОЙТО ИСКА ДА СЕ ПОДМЛАДИ, ДА СТАНЕ КАТО ДЕЦАТА,
ДА СВИРИ МОЦАРТ.
КОЙТО ИСКА ДА СЕ УСИЛИ ВОЛЯТА МУ, ДА БЪДЕ СМЕЛ,
ДА СВИРИ БЕТХОВЕН.

За някои композитори

Великите музиканти са изпратени на земята всеки със своя мисия. Не е лесно да се създаде истински гении. За да се роди такъв човек, преди всичко той трябва да има идеално организирано тяло, да издържа на голямото напрежение на силите, които ще се проявят чрез него.

Бах

Бах има най-съвършен череп от всички музиканти класици. Той е композирал, и чак след заминаването му са намерили, че е писал гениални произведения. Този човек е писал, но малцина са подозирали неговата гениалност. Който свири Бах, изпитва трудност. Бах е пробният камък!

Музиката на Бах изразява движението в природата - извори, вятър, растеж на цветята и др. Той е ходил по планините, за да види как се изразява музиката.

Бах е любовен, у него има любовен елемент. Той взема живота като нещо весело, като забавление. Бах е религиозен, с устойчиви чувства. В лицето му са застъпени Венера и Юпитер. После, той е Слънчев тип. Има хубава памет. Повидимому Бах като че отстъпва, но каквото мисли, ще го направи. Не е бил щеславен. Той е преди всичко музикант, който се е добрал до извора на музиката. Неговата музика е изворна, бликаща с много възможности за разрастване, с много идеи. В нея има мелодични линии, има богатство на мотиви. Той е повече воден. Той е един бликащ извор, който притежава в себе си чистота на съдържанието, което е по-близо до смисъла.

Бетховен

Музиката на Бетовен не е като тази на Бах. Нещо класическо, равно има, равновесие, но не еднообразие. Той описва хубостта на самия живот, как човешкият дух се бори с някакви

трудности, как ги преодолява. Изобщо, музиката на Бетховен изразява борбата на човешкия дух със средата.

Бетховен е искал да създаде нещо, за което е нямал позволение и затова е оглушал. Понеже той е преживял големи мъчнотии, нещастия, музиката му изразява борбата и победата на духа. Той се е борил да добие освобождение. С музиката си той казва: „Музиката, която освободи мен, ще освободи и вас.” Невидимият свят е поставил Бетховен в нещастия и страдания, за да пише, и да търси истината. Иначе той нямаше да даде това, което даде на човечеството. Известни места в музиката му показват, че той е добил прозрение за Любовта на Бога, добил е прозрение за света на Великата Реалност.

За да се изсвири Бетховен, онзи, който ще го свири, трябва да има разположението на Бетховен. Той трябва да предизвика онези условия, при които тази музика е създадена, да се явят у него всички тези вибрации, при които Бетховен е свирил.

Моцарт

Моцарт е венерин тип. Неговата музика е весела, но той е живял в много груба среда и затова е умрял много млад.

Шопен

Музиката на Шопен е болезнена. Той е имал голямо нещастие, и все за него е писал. Неговата музика е тъжна, меланхолична, защото самият той е бил меланхоличен, болен. Само здрави хора трябва да слушат неговата музика. За онези, които са нежни като цвете, които имат деликатна душа, не се препоръчва музиката на Шопен. Тъгата му се е отразила и върху музиката му. Като дойде втори път на земята, той сам няма да хареса музиката си, и ще се заеме да я коригира. Той е преживял особени състояния, които са се отразили върху музиката му.

Вагнер

Вагнеровата музика е музика на славата, не на обикновената слава, а на тази, за която се говори в стиха: „Търсете слава не от човека, а от Бога.”

Когато Великите музиканти са творили, с тях заедно са работили и музикални същества от невидимия свят. Зад всяка тяхна музикална творба се крият възвишени същества. Те са вдъхновявали музиканта. Те пак ще се проявят един ден и ще дадат на света нещо много по-хубаво от това, което са дали.

ВЗАИМООТНОШЕНИЯ В МУЗИКАТА

Учител и ученик

Ученикът по музика винаги трябва да държи в ума си някои музикант, който свири хубаво, за да се вдъхновява от него. Той трябва първо да слуша много, и добри музиканти, които да събудят в него музикалните енергии, а след това да отиде в училище да учи музика.

Законът е такъв, щом ученикът иска да изучава музика, той първо трябва да има силно желание в себе си да учи, после той трябва да има идея за вътрешната музика, и чак след това ще търси учител от вън, който да го занимава. Щом намери учител, и щом има инструмент, ученикът всеки ден трябва да свири. Умът му трябва да е на място и когато свири, трябва да мисли само за

музиката, която изпълнява. Но първо и най-важно условие за онзи, който иска да изучава музика е, да има любов към Бога! Всички възвишени същества, които се приближават към Бога, се приближават с песен към Него, а след това идва мисълта.

Каква е целта на един ученик по музика? - да изучава музиката, която ще може да употреби за себе си, за своите ближни, или за света, да му служи за прехрана. Значи той учи, за да се прехранва или за да стане виден музикант, да се прослави. И неистина ако той знае да свири добре, всички ще го търсят, ще искат да се запознаят с него, да им свири. Не знае ли да свири, никой няма да му обърне внимание. Само на онзи, които старателно изучава музиката, обръщат особено внимание.

Когато ученикът отиде да учи цигулка, най-първо учителят ще му покаже как се държи цигулката - хоризонтално; После ще го накара да вземе лъка, и най-после ще го накара да вземе струната сол, по нея той ще свири дълго време, докато се научи правилно да движи лъка. Този навик постепенно се придобива. Най-първо доста мъчнотии ще среща, докато ръката му стане гъвкава, докато най-после пръстите му като че ли придобият съзнание, и тогава той ще може да свири без никакво усилие.

Добрите учители музиканти съзнават значението на музиката в живота и обръщат внимание на учениците си върху държането на лъка, върху държането на цигулката, върху позициите. Но понякога се случва ученикът да не задоволи учителя си. Тогава учителят трябва да му каже: „даровит си, но дарбата ти още не е проявена.” Често учителите едва издържат учениците си, но търпят. Като се върнат в къщи, започват да свирят, да се трансформират. Ако не търпят, ще кажат някоя обидна дума на ученика, и после ще съжаляват.

Като изучава музика, ученикът трябва да спазва следното правило, да слуша учителя си и да прилага. Мисли ли, че той може да го учи, ще се провали. Взима уроки при учителя си, а същевременно го критикува, намира погрешките му. Такъв ученик не може да напредва, не може да свири!

Човек всякога трябва да плаща за онова, което му се дава. Например, интензивното желание на ученика да слуша учителя си като пее, или свири, е особен начин на плащане. Когато ученикът е доволен от учителя си последният се вдъхновява и възнаграждава за своята работа.

Когато ученикът отиде при някой учител, професор по цигулка, той не трябва да свири обикновеното „Цвете мило, цвете красно”. С това едва ли ще му направи впечатление. Ученикът трябва да изсвири нещо, което да накара сърцето на професора да трепне. Като го погледне, като му трепне сърцето, професорът ще знае, че този ученик е даровит.

От човек при известни условия може да стане музикант, и то даровит музикант. Отишъл един от най-неспособните ученици при един професор по музика, даровит човек. Ученикът бил богат, платил добре на професора, но един ден го изкарал от кожата му. Професорът му зашлевил две плесници и му казал: е От тебе музикант не може да стане, да си отиваш.” И го изпратил навън. От там насетне, този, ударениятученик, станал музикант, и то добър музикант. Една дарба може да се предаде понякога чрез един удар.

Ако вие сте един ученик при мен и учите музика, аз не мога да изменя правилата на музиката заради вас, да изменя тоновете, позициите, да ви дам други тонове. Ще ги взимате тъй както са, и за мен, и за вас ще трябва да са ясни. После, вие не може да свирите с лъка безразборно надолу и нагоре. Този лък трябва да се движи правилно, красиво. Вие може да искате да хванете лъка и по средата - има известни правила, които трябва да спазвате. И ученикът и учителят трябва да ги спазват. И в живота е същият закон. Цигуларят като се учи да свири добре, той се учи и да живее добре. Затова той се учи да свири, за да може да живее добре.

Диригент и оркестър

Какво може да даде един оркестър на хората, ако между диригента и оркестъра няма никакво

отношение? Диригентът дирижира добре, оркестрантите свирят хубаво, но между тях няма връзка. Ще кажете, че и без диригент може. Не, диригентът е на място, но и оркестрантите трябва да са на мястото си. Какво ще прави той, ако няма оркестранти. Или, какво ще правят оркестрантите, ако няма кой да ги обедини? Какво ще каже публиката, ако на сцената излезе диригент без оркестър? Той ще се движи, ще прави хармонични движения, но публиката ще протестира, тя иска да чуе музика. Музиката е създала диригента! На първо място трябва да е музиката, а не диригентът и оркестрантите. Музиката трябва да изпъква, а не диригента. Което излиза от диригента, то повдига музикантите, затова диригентът трябва да се прониква от музиката.

В обходната между диригента и оркестъра има музика. Диригентът познава оркестрантите си. Той знае кой как свири, как пее, как постъпва. Ако някой от оркестрантите не свири добре, това не показва, че е лош човек, но той не владее музикалното изкуство. Някои оркестранти свирят бурно. Това е хубаво като караница, но сбирането им трябва да изразява известна идея, а не все да се карат. и при диригента е същото. Веднъж като бях на концерт, диригентът тъй строго дирижираше, че оркестрантите се сгушиха. Те сгрешили, а той си втренчи очите в тях, да им покаже, че не може да търпи грешки! Диригентът трябва да е тих и спокоен. Нищо от това, че са направили грешка, тя може да се поправи.

Законът е такъв - животът на диригента трябва да е изправен, защото музикант става само онзи, които има любов.

Когато един оркестър свири, диригентът, които има развито ухо веднага схваща кой оркестрант греши и къде е грешката му. Ако обикновен музикант слуша да се свири, колкото грешки и да се направят, той ще схване само известен дисонанс, но няма да разбере кой греши, и къде е грешката. Много естествено - ухото му не е чувствително. Диригентите трябва да имат тънък слух. Отношението на диригента към оркестрантите зависи от самите тях. Диригентът само посочва грешката, а как ще я изправят, това е тяхна работа.

Понякога оркестрантът като направи някоя грешка, започва да се извинява. Не е нужно извиняване, а да поправи грешката си веднага и да продължи да свири.

Какво да прави цигуларят, като влезе в оркестъра? - Да свири. Той трябва да заеме едно място - или първото или последното, според свиренето си. После, да вземе инструмента си и да чака да дойде времето му. Не може да свири, когато си пожелае. В оркестъра той трябва да се вслушва и да чака да дойде определеното за него време. А дотогава той ще слуша как свирят другите. Всеки, който влезе в оркестъра да свири, трябва да спазва онези правила, които самата музика изисква.

Музикант и публика

Когато един музикант дава концерт, той не мисли само за пари, но иска да сподели изкуството си с хората, да чуе тяхното одобрение. Понякога за него казват: „Този музикант влага чувство в свиренето си.” Влага чувство, защото иска да има благоволението на публиката, иска да му ръкопляскат. Друг музикант като свири, прави особени жестове, и казва: „Нали хубаво ги направих?” Не когато музикантът свири, той трябва да свири за себе си, да се вдълбочи и никога да не вижда. После, някой като слиза от сцената, очите му са обърнати към слушателите. Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно. След като е свирил на сцената, музикантът трябва да слезе, без да очаква букет. Нека свири на хората тъй както разбира, и после бързо да излезе навън. Пък те са свободни след него да изкажат мнението, както искат - то е тяхна работа. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Изобщо, всеки, който мисли как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Един цигулар, който свири добре, но с цел да се прослави в света, той не само, че няма да успее в своето желание, но ще изгуби и това, което е придобил. Като излезе на сцената да свири, той ще разчита на благоволението на присъстващите, които не са на еднакъв уровен в музикално отношение, и ще се свърже с тях. Като се свърже със

съзнанията на присъстващите, той ще усети известно неразположение. Техните съзнания като притоци ще потекат към неговото, като по наклонена площ, и ще предизвикат едно вътрешно безпокойство. Затова музикантът като се яви на сцената, нека чака първо всичко в него да утихне. И публиката трябва да утихне. Докато не е утихнала публиката, нито сбиране, нито пеене! Някои казва: „Като започна, те ще утихнат.” Не! Не може да се снеме ясен образ, ако няма една тиха повърхност, върху която отражението да стане правилно.

За да свири човек, той трябва да обича музиката, да обича и хората, за да издържи на подигравките им. Колкото повече неуспехи, освирквания и подигравки е преживял той, толкова повече условия има за успех. Всички велики хора са минали през тези състояния. Който осмива някого, той му мисли доброто. И който хвали някого, и той му мисли доброто. Обаче, човек успява повече, косато го осмиват, отколкото когато го хвалят.

Излезе ли музикантът да свири пред публика, той чувства нейното неразположение или разположение към себе си. И тук той трябва да прилага волята си, да преодолее тези енергии, за да може да свири добре. Не може ли да се справи с тях, той трябва да изразходва много вътрешна енергия от себе си, да се освободи от всичко отрицателно, което се е наслоило върху него, докато публиката не престане да критикува цигуларя, той всякога ще чувства, че е изразходвал много енергия, вследствие на което се е изтощил. Ето защо, като свири, цигуларят трябва да омагьоса слушателите си, да престане всякаква критика в тях. Гениалният музикант настройва публиката и тя започва да го слуша с внимание. Ако той очаква на публиката, на условията, на времето, неговата гениалност е проблематична.

Цигуларят трябва да свири на сцената така, че да забрави всичко наоколо си. Ако когато свърши да свири, публиката веднага си разотиде, това показва, че музиката на този човек не е произвела никакво Впечатление. Ако, когато свърши цигуларят, публиката остане на местата си около 10 минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздействие. Започне ли се разговор веднага, това не е музика.

Цигуларят е щастлив само в момента, когато свири. Щом престане да свири, да радва публиката, той живее в отражението на своето щастие.

От две неща зависи успеха на цигуларя - от неговото психологическо състояние, и от публиката, която го слуша. Още като пипне цигулката си, цигуларят познава интуитивно ще има ли успех или няма да има, достатъчно е да се докосне до струните на цигулката си, за да знае какъв ще бъде успехът му. От всяка струна се излива известно течение, и ако той е чувствителен, може да познае хармонични ли са теченията на четирите струни или не са. Ако са хармонични, той ще има успех, ако не са хармонични, успехът му е проблематичен, т. е. зависи от изкуството на цигуларя сам да си хармонизира, От всеки негов пръст излиза също енергия, която се предава на слушателите. Не предава ли такава енергия, колкото и да са меки или силните тонове, които излизат от пръстите му, това свирене е лишено от динамика.

Когато музикантът свири, неговият успех зависи и от публиката, която го слуша. Същото се отнася и до певеца. Ако в салона има някои, който го мрази той няма да може да пее. Онзи, който го мрази, ще праща вълни, които ще стегнат гърлото му и той няма да може да пее.

Знаменитият цигулар разбира каква е публиката и според това смири. Ако публиката е по-музикална, той свири добре, ако не е музикална, той свири по-лошо. Защото, ако публиката не е музикално настроена, и най-добрият музикант не може да изпълни програмата си добре. С ума, с мисълта си, слушателите трябва да подкрепят музиканта. Те трябва да взимат такова участие, че мислено да придружават певеца или музиканта. Като го слушат, всеки в себе си чувства като че хор пее. Мислите на всички трябва да се отправят към него и да го придружават. Мисъл се изисква, и от певеца, и от слушателите. Колкото повече любители на музиката има сред публиката, толкова повече и музикантът ще се вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може с това да му попречи. Имало е случаи, когато някои музикант или певец се е съвършено провалял на сцената заради публиката, която не го е разбираха, и по този начин не е могла да го

вдъхнови. Затова, който свири или пее, било пред публика, или пред един човек само, той трябва да бъде обичан от тях.

При окултната музика се изисква голямо разположение от страна на слушателите. Тя е свещена музика. Ако човек е разсеян някои път, тази музика може да произведе обратен ефект. В музиката изобщо се изискват две състояния. Вибрациите или музикалните вълни, са отмерени, когато умовете на окръжаващите хора се съвпаднат, получава се един вътрешен дисонанс. Та, между окръжаващите и всички онези, които свирят или пеят, се изисква спазване на следния закон - пълна хармония между слушателите и музиканта. Няма ли хармония, музиката не може да бъде изразителна. Разбира се, това не може да се наложи. Казват, че великите музиканти могат да се налагат на слушателите си. Тъй е, но много по-хубаво би било, ако слушателите биха могли да разположат музиканта. Това говори в полза на слушателите. Когато пък музикантът настройва слушателите си, това говори в негова полза, а не в тяхна.

Правилна обхода

В музиката не коригирайте другите! Оставете всеки свободен. Ако вие пеете хубаво, бъдете като основен тон, като мярка. Когато другите пеят, оставете ги, те сами, нека се коригират. Много хора са музикални, но се дразнят. Ако станеш музикант, и не вървиш по музикален път, ставаш раздразнителен, понеже в музиката малките дразнения оказват голямо влияние.

Разбиране между хората има само там, където тоновете вибрират правилно, хармонично. Когато съчетанието между тоновете е хармонично, казваме, че между тях съществува известна разумност.

Аз искам да събудя у вас подбуждение, а не състезание. В състезанието се ражда ревност, а в ревността се раждат много неестествени работи. Съревнованието в истината е, да пееш хубаво, не да се покажеш, че можеш да пеещ, но онова, което Бог е вложил в тебе, да го проявиш.

Някои слуша как друг пее и в себе си мисли, че той не може да пее. Обърни му внимание, и даже да кряка, изслушай го и кажи: „Отлично пее!” А ти веднага казваш: „Не струва!” Така ти на себе си вредиш. Щом мислиш, че той не може да пее, ти себе си спъваш. Като кажеш, че тай може да пее, и ти ще пееш, а кажеш ли, че не може и ти няма да можещ. Затова дръжте положителното!

Когато един свири или пее всички взимайте участие, подкрепяйте го с мисълта си. И тогава, който пее, ще пее вдъхновено, който слуша и той ще бъде вдъхновен. Това значи общество от хора, които имат за допирна точка в живота си Любовта.

МУЗИКАТА ПОКАЗВА УСИЛИЯТА
НА ЧОВЕШКИЯ ДУХ
ВСИЧКИ УМОВЕ, СВЪРЗАНИ В ЕДНО
СА ДОШЛИ ДА ДАДАТ НЕЩО НА СВЕТА.
ВЕЛИКИТЕ МУЗИКАНТИ СА СЛУШАЛИ МУЗИКАТА
НА ВИСШИТЕ СВЕТОВЕ И КАКВОТО СА СЛУШАЛИ,
СА ГО НАПИСАЛИ.

ДОБРИЯТ МУЗИКАНТ КАТО КОЛИКТИВНО СЪЩЕСТВО

Когато музикантът твори хиля ди същества от невидимия спят взимат участие. Един даровит музикант е колективно същество. И всеки, който пее и свири от любов, той се намира в обществото на музикални същества, те са около него и го вдъхновяват. Вълнението, което обзема големите музиканти преди концерт е признак, че от невидимия свят присъстват гениални

същества.

Голяма част от умствения и духовния капитал, с който днес един музикант разполага, принадлежи на хиляди работници преди него. Когата той свири зад негов стоят цяла плеяда виртуози. Те всички взимат участие в неговото свирене. Не един не двама - много са! И те са като един човек. Както човек е съставен от хиляди и милиони клетки, също така хиляди и милиони същества образуват един виртуоз. Той е групово проявление. Освен това, в добрия музикант има един Божествен импулс. Това е импулс на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и искат да се проявят чрез него.

Гениалните музиканти тук са съединени с хиляди гениални музиканти горе. Хиляди са тези, които взимат участие. Всеки гениален музикант е проводник на Божествената енергия, и онези които го слушат приемат тази енергия. Добрият музикант трябва да бъде добър проводник на Божественото, да дава!

Добрият музикант произвежда добри и възвишени мисли у слушателите си. Той носи изкуството в себе си и преобразява хората. Той гледа на музиката като на изкуство, което внася живот в човек. Като изсвири или изпее неща, добрият музикант събужда Божественото в хората. Той изучава и прилага законите на акустиката на човешкото съзнание. По тези закони човешкото съзнание може да се развива.

Добрият музикант едновременно пее и мисли. Той има една светла, топла и добра мисъл. Той има философско разбиране за онова, което пее, или свири. Живота си добрият музикант подрежда според законите на великата хармония. Той е толкова по-велик, колкото по-майсторски копира природата. Всяко негово движение е свързано с движението на разумната природа. Всеки негов тон, всяко негово движение изразява известна идея. Добрият музикант спазва разумните природни отношения, които съществуват между тоновете.

Онзи, които иска да развива своята музикалност, трябва да дружи с хора, по-музикални от него, защото те ще му предадат нещо от себе си. От тях изтича особена магнетическа сила, която храни неговите способности. Всеки, който слуша талантлив певец, или музикант се свързва с напредналите същества, които се проявяват чрез него. Трептенията на тези същества се разнасят далече в пространството чрез гласа на този музикант и повдигат душите. В бъдеще всички велики музиканти, каквото придобият, ще го вложат за общ капитал на цялото човечество. Така, че, след време малките деца ще свирят като Падаревски. Децата на 5 ÷ 6 ÷ 10 години ще свирят като Падаревски!

Музикантите, и всички хора на изкуството, са пратени като служители на Бога! Каквото спечелят те, то ще остане на света, но това не значи, че те принадлежат на света, нито, че са от категорията на света.

МУЗИКАТА КАТО ПРОЯВА ВЪВ ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ

Светът на силата е човешкия свят
Силата е музика за волята,
с която ще прилагаш Любовта -
Свещеният Огън на Живота
Подтик на Любовта
е тонът До.

Музиката е връзка, съединителна нишка между човешкия и Божествения свят. Тя не принадлежи на физическия свят и не се създава от хората, но тя се отразява съобразно законите на невидимия свят. Целият органически свят е създаден върху законите на музиката. Светът е една не изявена музика!

В природата същества един правилен ритъм, който се изразява в прилив и отлив на Божествена енергия. Има музикални вълни в природата, които човек не може да схване. Това са висши трептения, които слизат от Божествения свят, организират материята, творят всички форми в природата. Под ритъма на музиката се гади светът. Музиката играе много по-голяма роля в живота на природата, отколкото хората си мислят. Без музика не може да се изрази животът.

Музиката не бива да се отделя от същинския живот. Тя, именно, е проводник на истинския живот. Нейните трептения влизат в живота, влизат в чувствата, влизат в мислите, а също така влизат и в говоримата реч. Музиката влиза навсякъде. При сегашното развитие на човека, тя му е необходима, защото се явява като съединителна връзка между всички явления в живота. Всички явления, които се извършват между причините и последствията на нещата, са тясно свързани, както са свързани тоновете един с друг. Всъщност, всяко нещо в живота, всяка негова проява има свой специфичен тон. Първичният живот, който представя начало на Битието има свой основен тон. Разумният, добрият живот, който човек води също има точно определен основен тон. Изобщо, цялата природа е построена върху тоновете на музиката. Нейният език - това е нещо като стенография на живота. Всеки тон в нея е сбор от думи, които трябва да се разчитат и превеждат. И само онзи, който е разбрал музиката, той може да разбере Божествената поезия на нещата.

Музиката подразбира проява на любовта във физическия свят. Без музика Любовта не може да се прояви в този материален свят, защото в нея всичко е отношения на хармониращи помежду си музикални тонове. Любовта е център. При нея отива Мъдростта, а от нея излиза Истината. Любовта в своето първо проявление, не в своето висше проявление, е звук. Тя е първият тон на музиката - тонът ДО който създава в човека импулс, подтик към живот, самоопределение да се живее в една насока. Първият подтик, животът, иде от Любовта, затова ДО който създава формите на живота и движението, е основен тон на Любовта. Животът на хората започва с Любовта. Тя иде като връзка между Разумното начало и живота. В Божествения свят Любовта представя обективната страна на Живота. На физическия свят Любовта е нещо невидимо и неосезаемо, а в Божествения свят тя е толкова материална, колкото материалните неща на земята. Значи ДО - това е подтикът на Любовта в материалния свят. За да разбере този подтик, човек трябва да мине през седемте стъпала - пет с цели тонове и две по половин тон. Най-добрият подтик е ДО, подтикът за всяко нещо, което имаш - като извор, който извира - това е ДО! Всъщност, дали вярва човек в тона ДО, не е важно. Този тон съществува в природата. В природата съществува и мажорна, и минорна музика, независимо от това, дали човек я признава. Всички гами, които съществуват в природата, оказват специфично въздействие върху живите същества. Не е лесно да разбере човек музиката на

природата, докато не я превърне в математически отношения, а после в геометрични форми. Например, какво са цветята и плодовете във физическия свят? Това е реализирана ангелска музика. Музиката е един реален свят. Тя също е създадена от мускали, от нерви и от жизнена енергия.

Всичко в природата е музика. В тази музика има сила, има топлина, има светлина и мисъл. Трептенията на обикновената музика не съвпадат с трептенията на музиката на природата, тъй както миньорните гами на физическия свят не съвпадат с мажорните гами на духовния свят.

Цялата Вселена пее. Слънцето, земята звездите - всички пеят. Всички планети пеят. Като отправи очите си към небето, човек ще види, че то е една музикална пиеса и че всичките звезди са ноти на Божествената хармония. Има планети, които са настроени специално в тона ДО. Има слънца, които издават тона СОЛ. Тази музика постоянно се възпроизвежда в природата. Някой път човек изпее някой тон и след това го прекъсне. Престава ли той да звучи? - Не, онази планета, на която принадлежи този тон, например тонът ДО, непрекъснато се качва и слиза по тия кръгове от горно ДО до долно ДО. В този тон ДО има голямо разнообразие!

Всеки тон е жив и продължава да звучи, и след като човек прекъсне пеенето си. Понякога представите на хората за тоновете са доста погрешни. Например, за човешкото ухо ниските тонове, като, че спадат надолу. Всъщност, ниските тонове, това са миналото, от което човек се отдалечава, а високите тонове са бъдещето, към което се приближава. Така разбран, целокупният живот представя една вътрешна непреривност, Природата постоянно говори на човека. Всеки момент, всеки час, всеки ден тя сменя своите картини, променя гамите в своите песни, и в това велико разнообразие тя открива танците на Битието за онзи, които знае да чете от неината книга.

На физическия свят музиката се проявява в три направления: музика в движенията, музика в дишането и музика в храненето.

По-голямо богатство от движението на физическия свят не съществува. Земният живот на човека се изразява чрез движенията. Всяко едно движение изразява известен музикален тон. Когато движението съвпада с тона, които му съответствува, то е една велика сила. Във вървежа на човека има музикалност - като върви някои, във вървежа му има музика, друг като върви няма никаква музика, движенията му са разбъркани. И в свирането на цигуларя, всеки тон се отразява в едно малко движение, което е тъй деликатно, че само едно остро око може да го съгледа. Изобщо, на физическия свят всяко разумно движение е музика, хармония. Движението на листата на дървото представя пеене, музикален говор. В този смисъл може да се каже, че растенията се разговарят помежду си музикално. Когато цветята растат чува се едно слабо пукане. Това са музикални тонове, които човешкото ухо не може да схване. Цветята се разговарят. Тяхната реч е като тази на поета. Най-хубавите опери се изпълняват от растенията.

При сегашните условия на живота, движението е един резултат. Онзи човек, които е здрав, той е пъргав, той работи. Онзи човек, което има малко кивот в себе си, малко пъргавина има и движението му е малко. Движението е мярка, с която се меря степента на живота!

Освен в движението музиката се проявява в дишането. Дишането е музикален процес, който започва с мажорна гама. Поемането на въздух е мажор, а издишването - минор. За де се изяви, музиката се нуждае от простор. Най-добрата среда за музиката е въздухът.

Третото проявление на музиката във физическия свят това е храненето. Храненето е особен род музика. От него зависи здравето на човека. Здравият човек като яде произвежда музика, създава се оживление, внася се една нова енергия. Яденето е мажор, а смилането - минор. Гладът пък е най-долния предел на музиката.

И тъй, процесите, които изразяват музиката на физическия свят това са храненето, дишането и движението. Тази музика постоянно звучи, но малко хора я разбират. Тъй както опитното ухо на музиканта долавя в природата никъде нечувани мелодии, но ухото на обикновения човек не ги чува. Вятърът е първият певец. Щом има буря цялата природа пее. В такъв момент, за музиканта,

музиката на вятъра е величествена, но за повечето хора, неговата песен е само шум и бучене. Когато седи човек при някой извор, при някоя река, той не подозира даже че в реката има музика, има смисъл. Когато вятърът духа, когато реките текат, когато растенията растат, ако има развит слух, човек ще чува тяхната музика. Сутрин, в слабото шумолене на листата също има музика. Дори в зреенето на плода човек може да чуе музика, дърветата пеят. И животните пеят. В пеенето на птиците, например, е скрит мислещият живот. Навсякъде има музика. Слънцето изгрява - музика е това. Небето е често, светло - музика е това. В чистия изгрев на слънцето, и в светкавиците и гръмотевиците на бурната нощ може да се схване Великият концерт на природата. Всяка капка дъжд, която пада, напомня такава музика, каквато и най-великият музикант не може да създаде. Който иска да чуе великия концерт на природата, нека отиде някоя бурна нощ сред природата и да застане близо до някоя канара. Там той ще слуша ехото на всички гръмотевици, ще гледа как мълниите разкъсват небето, ще чува падането на дъждовните капки, придружено от бученето на вятъра. Във всичко това той ще схване великата хармония на природата. Падането на дъждовните капки е говор. Може ли някой да назове всяка дъждовна капка с нейното име, както музикантът нарича всяка нота? Може ли някой да схване песента на вятъра и да пее с него, да следи гръмотевицата спокойно и да чува в нея повишавания и понижавания, каквито в музиката има? И най-после може ли някой, докато се изпълнява тази симфония, да определи нейното темпо, къде е анданте, къде е алегро, къде е адажио? Няма по-хубави часове в живота на човека от тия, които той е прекарал в тъмните бурни нощи. Но за да се разбере тази музика, музикантът трябва да я нагоди към ухото на слушателите, т. е. да направи превод от нея. Ако тази музика не се нагоди според трептенията на човешкото ухо, тя ще остане незабелязана.

В бъдеще човек ще слуша как пеят цветята, горите, скалите, водите. Сега небето е място на истинската музика. Там всички пеят. От там музиката е свалена на земята. Тя е един извор без канали. Горе започват една мелодия, постепенно тя се усилва, усилва и така като дойдат на върха, тук на земята изгрява слънцето! Има сутрини, когато небето е тъй лазурно, има един цвят, с една мека астрална светлина, която прониква като, че нещо вълшебно се носи върху слънцето. Това са онези тънки отзвуци от песента на ангелите, които се предават на земята. Това става през месец май. Тогава някак има прекръстосване, понеже през месец май земята минава през орбитата. Има един възел през които земята минава. Тогава сме най-близо до ангелския свят. Всички цветенца започват да оживяват. Затуй в този месец всички чувстват нещо вълшебно.

Без музиката светът не може да се подобри. Тя е едно от средствата на възходящия, прав път на живота. Всеки един живот трябва да започне с музика, защото тя е един метод за повдигането на живота.

Такива са условията на физическия свят, че много неща на земята губят своята красота - заличават се. На земята красивите неща губят своята музикалност. Затова земната музика, която е много хубава за хората, ако се изпее пред ангелите, ще прилича на един джаз-банд, толкова е шумна. И все пак музиката на съвременните хора представя малка светлинка, един ден тя ще се усили. Тя е начало на бъдещата музика, без която новата култура не може да дойде на земята. Сега трябва да се започне работа отдолу, от физическия свят и да се върви нагоре.

„Аз съм Пътя, Истината и Живота.”

Музиката е признак на живота. Съзнателният живот, стремежът да живееш добре, това е вече музика. Още, музиката е път за освобождение - възходящ път към Бога. Когато светът се създаваше, ангелите пееха. И сега в света който се създава, ангелите пеят. И човек трябва да вземе участие!

Природата започва с музика и пеене, т. е. природата започва с Любов и Живот. Музиката съществува в природата като един от най-добрите начини за постижение. Тя е процес, при който работите се нареждат. В този смисъл тя не е изкуство, тя е една необходимост, както въздухът. Без музиката никакви постижения не може да има човек. Най-добрите условия за пеене са на земята. Тук човек трябва да се учи да пее. Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека, да се учи да пее, т. е. да се учи правилно да живее. В човешкия свят всичко е

разбъркано, а музиката е едно средство за внасяне ред и порядък. Тя е едно Божествено средство. Новото в света трябва да дойде по закона на музиката!

МУЗИКАТА КАТО СИЛА

Чрез физическия свят протичат ред сили, които човек непременно трябва да използва. Музиката спада към тъй наречените нормативни сили, които служат като съединителни нишки между всички други сили.

Голяма сила се крие в музиката. Тя има свои закони и принципи, с които си служи. Силата на музиката идва от онези нейни трептения, които са силни, но с по-кьси вибрации. Когато музикалните вълни са дълги, при тези трептения звукът не е пълен. Силата на един тон зависи от това, човек да внесе в него нещо разумно. Само тогава този тон съдържа динамична сила. Ако един певец пее при някой извор, музиката ще извика в него повече вода да излезе. В музиката има една привлекателна сила - както магнитът привлича железните стърготини. Ако човек посее една череша и всяка сутрин и пее, тя ще даде много хубави плодове. А ако посее друга череша, на която не пее, нейните плодове ще са твърде различни от първата, на която е пял. Това е динамична сила в музиката. Всеки, който пее или свири, трябва да произвежда динамични сили в себе си или окръжаващите. Ако той е внесъл в своите тонове нещо разумно, нещо възвишено, тогава около него се създава особена аура, с която той разполага хората към добро. Същевременно, той придобива една мекота в себе си, но и една активност, която се изразява в желание да приложи своите добродетели. Динамичната сила вътре в човека го прави радостен и готов на всякакви жертви за великото в света. Тази е силата, която кара хората, когато излизат от концерт да се стремят да правят добро. Музиката може да настройва външно хората, а може и да ги преобразява вътрешно, да проявят доброто в себе си.

Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно човек пее, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката.

Пеенето представлява мощна сила в живота. То е мощно течение, в което пее всяка клетка. Чрез музиката може да се стопи и най-коравата обвивка около човека. Музиката може да се уподоби на слънцето в живота. Тя има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли - разсипва ги. Тя дава подтик в живота и кара човека да върши благородни дела. Тя го импулсира, подтиква напред неговите мисли и чувства. Като пее и свири човек се въодушевява и започва да мисли и чувства, да постъпва право.

Всеки човек като пее, трябва да знае, че решава един много важен въпрос. В него понякога има такива кармически състояния които по никой друг начин не могат да се смекчат, освен със силата на музиката. Но има гами на живота, в които попадне ли човек, мъчно може да се освободи от вредното им влияние. От тях пак силата на музиката може да го спаси. И като пее, или свири човек, музиката е в сила да го освободи от неговото тежко положение.

Човек трябва да пее и свири, за да се справя лесно с мъчнотиите си. Няма по-хубаво нещо от пеенето, което изправя ума, сърцето и душата на човека.

Музиката е в сила да разпръсва тъгите и скърбите в човешкия живот. Тя внася едно радостно чувство, във възходяща степен, чувство на творчество. Чрез музиката всички способности на човека взимат правилно направление. Онова, което е заложено в човека, може чрез музиката да се развие, за да се създаде нов образ. Значи, чрез музиката човек може да създаде в себе си един здрав характер.

Музиката човек може да употреби в своя защита. Тя го предпазва от външните и вътрешните неблагоприятни условия и е един вид броня, с която той си служи. Музиката служи за равновесие, тя пази човека да не се улича в лошите страни на живота. Музиката, същевременно, закрепва

човека. Където и да ходи, щом пее, той е в безопасност.

На физическия свят музиката има за цел повдигането на човешката душа. Тя е едно средство от духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на земята. Всички музикални тонове имат повдигане и когато човек пее, душата му се разширява, а косато не пее, неговата душа се стеснява. И затова е дадена музиката - за вътрешна услуга на хората, за да разширят с нейна помощ душите си, и да се повдигнат.

ЕНЕРГИЯ - ТОВА Е РАЗУМНОТО НАЧАЛО,
КОЕТО РАБОТИ.
СИЛА - ТОВА Е ИНТЕНЗИВНОСТТА,
С КОЯТО РАЗУМНОТО СЕ ПРОЯВЯВА.
МАТЕРИЯ - ТОВА Е ФОРМАТА,
ЧРЕЗ КОЯТО СИЛАТА И ЕНЕРГИЯТА
СЕ ПРОЯВЯВАТ.

ЧОВЕКЪТ - ПРОВОДНИК И ТРАНСФОРМАТОР НА СИЛИТЕ В ПРИРОДАТА

Това, което хората наричат музика представлява вълни, отражение на Божествената музика, които долитат до човешкия ум и сърце и се изнасят навън.

Всеки подтик в областта на музиката е дошъл от възвишения свят, а не от земята. Човек обаче, трябва да има антена, да възприема движенията, т. е. трептенията от духовния свят. Той не може да се настрои духовно, ако няма антена. Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите в природата. Мястото му е в предната част на главата, от двете страни на челото, над веждите. Щом човек развие своите музикални органи, т. е. антената си, помощ ще му дойде отвън.

Живите същества на земята са врати, проводници на енергии. През човека, като през най-висша форма, минават най-висши енергии. Всеки уд в човешкото тяло е среда, проводник на известна по-висша енергия. Той я съдържа и провежда, същевременно, тя го проникна и обкръжава. Изобщо, човекът е един акумулатор или един кръстопът, където се пресичат милиони космически трептения. Затова хората, които трябва да бъдат музиканти са определени. Има нужда от тях, от такива проводници, за да влезе музикалната енергия в света.

В човешкия свят всичко е разбъркано. Човек едва сега започва да се организира и да трансформира енергиите си. Той още не е организиран. Материя има, но органът не е развит, чрез който да се използват енергиите. Зависи от човешките мисли, от човешките чувства да се организират клетките. Чак когато организира клетките си, т. е. хармонизира силите на своя организъм, човек ще познае себе си. В него съществува все още един неуреден свят, където се правят погрешки. Този свят го измъчва. Този свят е, който Божествената Любов орегнизира. Много мъчно се организира той. Но косато Божествената Любов влезе в човека, тя ще почне да го организира. Тя ще повика на помощ Мъдростта, ще повика на помощ и Истината, и всичките добродетели. и ще започне да работи. Как се проявява Любовта на физическия свят? - Като топлина, която събужда благородни чувства. Любовта оживява и организира клетките в човешкия организъм, тя дава импулс за работа, тя събужда мислите и облагородява чувствата му. Любовта е най-хубавата музика, която съществува в света. И като организира клетките си, човек ще стане проводник на тази музика. Тя, като проява на Любовта, е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Божието благо иде чрез музиката.

Всичко, което става в целия космос, във всички планети и слънца, в целия живот, се отразява

и в отделния човек. Той е един малък свят, в който се отразяват всички Божествени енергии. И колкото този свят е по-организиран, толкова енергиите, които той отразява са по-висши. Всеки добър човек е добър проводник и упражнява своето добро влияние в природата. Затова всеки човек има отговорност за изправянето на света, а последното зависи от неговата вътрешна сила, дали е организирал своя организъм, за да бъде един добър проводник.

В главата на човека съществуват около 100 центъра обаче до сега са известни само 40. Всеки добре развит център представлява една красива песен. Ако всички центрове в човека са добре развити и се проявяват навреме, животът му е добър, а музиката, която слиза от възвишения свят, се предава именно на онези хора, у които центровете са добре развити, и животът им по тази причина е добър. Това са добрите хора, хората, които имат любов в себе си. У хората без любов, лошите мисли и желания са накопления, които изменят състава на техните тела, изменят вибрациите на космичните течения, и тогава се образуват неправилност в техния живот, чувствата им потъмняват. И само ако вложат любовта като побуждение в себе си, те ще могат да възприемат музиката или трептенията от духовния свят.

Духовният свят се проявява чрез законите на хармонията и мелодията. Нервната система на човека възприема и хармоничните, имелодичните тонове като различен вид енергия. На физическия свят хармоничните тонове се изявяват като електричество, и се предават чрез ума на човек. А мелодичните тонове се изявяват като магнетизъм, и се предават чрез сърцето. Тези два вида енергия често сменят местата си - електричеството проникна в сърнето и му дава тласък, усилва движението му, а магнетизмът влиза в мозъка и го нагласява.

Човекът е инструмент, които може да бъде в хармония със силите си, а може да бъде и в дисхармония. Целият човек не е въплътен в тялото си, голяма част от него е извън тялото му. Това е двойникът, непроявеният човек, които е около цялото тяло на човека и се разпорежда с енергиите, които идат отвън и отвътре. Съвременните хора са само автомати на същинския човек у тях. Ако двойникът не може да трансформира енергиите, у човека се зараждат ред дисонанси, ред дисхармонични състояния. Но животът може да се продължи, именно, благодарение на дисонансите. При тях животът е по-устойчив, а материята - по-издържлива. Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсолютната хармония в тоновете, в звуковете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуска да има поне един дисонанс. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека. Всички поети и музиканти, които са писали произведения издържани в хармонично отношение, млади са умрели.

Музиката се възприема и предава само чрез ума, чрез сърнето и чрез душата на човека. Те са инструменти, подобно на, цигулката, които трябва да се равиват. За тяхното развитие, именно, е потребна музиката. Тя внася в душата на човека разширение в сърцето мекота и топлина, а в ума – светлина и свобода. Човек трябва да чувства музиката в душата си, за да може тя да излезе отвътре на вън. Може да се долови музиката, която излиза от човека. Тя е един вътрешен процес на живота. Тя излиза от човека и е израз на онази Вечна Хармония.

Музиката изтича от човека по два пътя - през ума и през сърцето. Като мисли право, това е пеене. Като чувства правилно - това също е пеене. И като постъпва правилно и това е пеене. С това пеене човек се проявява в духовния свят. Не пее ли човек чрез ума и чрез сърцето си, там го считат ням. Неговите мисли и чувства са песен говор в духовния свят. Няма по-хубаво нещо от правата мисъл, няма по-хубаво нещо от благородното чувство няма по-хубаво нещо от възвишената постъпка. Те са музиката на живота. Най-първо умът трябва да почне да пее, после сърцето после тялото и чак тогава устата. Така музиката е свързана с умствения, сърдечния и волевия живот на човека. Тя трансформира енергиите на ума и на сърнето. Тя е контакт, връзка между двата свята - физически и духовен. Човек не бива да прекъсва този контакт, за да не спре развитието на своя ум и на своето сърце. Чрез музиката човек предава лесно мислите и чувствата си. Музиката е най-хубавата форма на онзи живот, които човек трябва да прояви.

Музиката има свои вътрешни изрази в движенията на човека. Във всяко негово движение се проектират известни струи навън и той взима и дава едновременно. И ако той развали някоя от

тези струи сам ще пожъне последствията.

От истински музикалния човек изтича музика - от неговите чувства, действия, от неговия ум сърце и воля изтича музика. Той мълчи, а музиката изтича от него, както водата от крана. Това е динамиката на живота. От съзнанието на такива хора изтичат такива енергии, каквито и те сами не подозират.

В бъдеще, когато човек постави музиката за основа на живота, той ще разглежда процесите в организма си, като музикални процеси. Какво представят процесите излизане и връщане назад в човешкия организъм? Излизането е движение на артериалната кръв, или, в музикално отношение - мажорната гама. Връщането назад е движение на венозната кръв, или, минорната гама. Когато кръвта минава през дробовете, през Божествения център - имаме пак мажорно движение. Човек трябва да разбира процесите мажор и минор, за да разбере как става пречистването на кръвта и разнасянето на чистата кръв по тялото, за да го храни. Мажорното движение е възходяща гама, която излиза от центъра и отива към периферията. Мажорните гами са духовни гами, на духовния свят. Минорното движение е низходящо - то върви от периферията към центъра. Минорните гами са на физическия свят. Тези два гами са преводи на известни състояния в човека. Мажорната гама внася разширение в него, а минорната - свиване. С мажорните гами човек събира възходяща енергия, радва се. Той трябва да изпрати тази енергия В мозъка, да се обработи, тъй като главната мозъчна система е свързана също с мажорната гама.

Освен вокална и инструментална музика, съществува още и музика на живота, която е различна за различните хора, според гамите, в които се движат. Всеки човек е създаден по особена гама, по особен начин, но той трябва да изучава гамите и като състояния, през които минава. Като изучава музиката във връзка с тези състояния, той дава възможност на мозъка си да работи и да се развива.

Тялото, сърнето и мозъкът са трите главни фактора, които играят важна роля за развитието на човешкия дух и човешката душа. Много клетки има съсредоточени в мозъка, милиони клетки са събрани там. Но за какво всъщност е създаден той? - За музика е създаден. В предната му част, там дето се намира центърът на музиката, има един инструмент с 35 000 клавиша, т. е. 35 000 музикални тона, които очакват своето развитие. Като мисли и чувства, човек свири на този инструмент. Достатъчно е да се засегне един от тези тонове, за да се произведе радостно или тъжно чувство в човека. Ако не знае как да мисли и как да чувства, той не може да свири на този инструмент. Музиката в това отношение е един стимул - щом човек почне да пее, кръвта се пренася към предната част на главата, към мозъка, който я привлича. И така той се развива правилно. Като спре да пее човек мозъкът му загрубява, докато загуби това чувство и кръвта слиза пак в долния център на мозъка, от което всичко благородно в него изсъхва. Като развива своето музикално чувство, човек постепенно прилага един след друг музикалните тонове, които се намират в мозъка и става по-музикален. Колко милиони трептения ще произведат тези 35 000 тона? Днес и най-музикалното ухо не е в състояние да възприеме трептенията на тоновете, които се произвеждат от този съвършен инструмент. Бъдещият човек ще си служи с него, т. е. той ще си служи с музиката на своето съзнание.

Много енергия е складирана в човешкия организъм. Ако знае правилно и навреме да я използва, човек ще се развива добре, а ако не знае - други ще я използват. Човек е едно динамо, което в различни моменти произвежда различни сили. Енергията от която и да е част на мозъка, се отразява върху музикалните центрове в човека. Чрез мозъка, той може да развива тези центрове. Например, в дихателната система се намира един от важните музикални центрове - ларинксът. Човек трябва да владее своя ларинкс. Когато загуби своето равновесие, тоновете спадат, и човек не може да вземе верен тон. Колкото повече той огрубява, толкова огрубява и неговият ларинкс, Вибрациите му стават груби, пречупени. Музиката е като диагноза. В горния случай, чрез нея се вижда, че енергията на човек отива в низходяща посока. Ларинксът е най-голямото Благословение, което Господ е дал на човека. Този орган е свързан с неговите мисли свързан е и с неговите чувства. Затова той трябва да го държи в изправност. Човек често трябва да съсредоточава своята

енергия в дробовете, между симпатичната нервна система и ларинкса. Там именно, между тези два възела започва да се върти колелото на мозъка. А чрез мозъка си, човек трябва да развие своите музикални центрове.

С влиянието на музиката върху мозъка и сърцето може да се обясни онзи процес в човешкия организъм, който хората наричат сън. Сърцето пулсира в ритъм. Когато пулсът му стане еднообразен, тогава клетките в мозъка почват да си разглобяват „крачката" и човек заспива. Щом клетките си починат, пулсът пак става разнообразен и човек се събужда. С музика човек може да регулира своя пулс. Една ритмично изпята песен уравновесява пулса на сърцето.

И човешкото ухо играе важна роля в процесите на разумната природа. Чрез него човек възприема звуковите вълни, а това е подготовка за възприемане на светлината. Във вътрешността на ухото има специфичен център за всеки звук и тон. Ухото също се развива. Разумната реч и хармоничната музика развиват човешкото ухо. Ухото на човека трябва да се учи тепърва да чува звукове отдалече. Колко неща има, които човек не чува! Той чува само обикновени звукове. А ако можеше да чуе други звукове, щеше да гледа другояче на природата.

Някои хора мислят. че може без музика. Само умрелите могат без музика, а живите - никога! Музиката е един метод за проектиране на човешките мисли, чувства и страсти от низшия свят към висшия, за да се даде храна на причинното тяло да се развие. Пеенето, музиката са храна за човека. Чрез тях той се развива, чрез тях той привлича и онези сили в природата, които са хармонични на него. Красотата на живота седи в това, човек да бъде в съгласие с по-напредналите от него същества - неговата мисъл да бъде в съгласие с мисълта на тези същества. Това значи хармония, музика в мисълта. Всеки човек носи музиката и Любовта в съзнанието си. Те имат своите центрове в неговия мозък, но ако не са проявени, представят нули, вън от единицата човек. Щом се проявят те се нареждат след единицата и обогатяват човека.

Музиката е съзнателна, разумна връзка между душите. Човек може да бъде проводник на мислите на ангелите, той може да стане проводник и на Божията мисъл, но за това той трябва да стане музикален.

В МУЗМКАТА
СЕ СЪДЪРЖАТ ВСИЧКИ ПРАВИЛА,
ПО КОИТО ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРЕОДОЛЕЕ
МЪЧНОТИИТЕ НА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ.

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА

Пеенето като сила

Човек трябва да пее, защото в пеенето има една привлекателна сила. С пеенето си той може да привлече ангелите, и те ще се заинтересуват от него. Той ще им каже „Аз изучавам вашата музика, искам да пея като вас." Те ще кажат: „Много добре. Ние ще ти дадем нашето присъствие и съдействие." И тогава човек ще пее като тях. Неговите сили ще се хармонизират и каква благодат, каква хармония ще излива като една струя, като един избор!

Човек като пее, привлича живота към себе си. Докато не пее, той не може да живее добре. Ако някой мисли, че може да живее добре, без да пеене, той се лъже. Човек трябва да пее, защото то е живот! Животът е музика! Той трябва да пее за себе си, за да опита силата на музиката. По-добра форма от живота от пеенето няма. За да живее правилно, човек трябва да пее. Като прилага по този начин музиката, човек може да постигне всички свои желания. Значи, за да се реализират неговите желания, непременно е нужно да се вложи в тях музика.

Теоретично всеки може да е запознат с пеенето. Важно е обаче, прилагането. Само онова, което човек може да приложи, то го ползва. Само онова, което човек може да приложи то е знание. Сила има в пеенето на онзи, който като е сухо времето и запее, дъждът веднага идва. А ако е влажно времето и запее, небето се очиства.

Пеенето въздейства на хората в три важни насоки – за да оздравеят, за да забогатеят и за да започнат да мислят. Човек може да чете за музиката, може да се занимава с философия на музиката, но ако не знае да пее той нищо не разбира от музиката. Днес има философи и учени колкото искаш, но светът се нуждае главно от хора, които прилагат и изпълняват. Има само един начин за изправяне на света - прилагане на музиката.

Пеенето като средство за лекуване

Здраве - това е вътрешната хармония между всички органи на тялото. Онзи, който е здрав, той е организиран, той има добре организирано тяло. Такъв човек е в контакт с всички живи същества.

Здравето на човека зависи от вътрешния контрол на човешкия мозък, от симпатичната нервна система и от тялото. Човек трябва да бъде добър господар на всички свои удове и на всички да дава свобода. Висшият живот произвежда здраве. Всички болести в човека произлизат от един по-низш живот.

Когато болният пее, или слуша да пеят - оздравява. При пеенето се предизвикват ония трептения които лекуват. Човек носи в себе си всички възможности сам да се лекува. В това отношение музиката и пеенето са по-добро средство за лекуване от всякакви лекарства и инжекции. Музиката и пеенето са сили, чрез които човек уравновесява енергиите в своя организъм. Щом енергиите в човека уравновесяват, с това заедно се подобрява и кръвообращението му. Докато пее човек е добре, между електричеството и магнетизма в организма му има равновесие, но спре ли да пее, той се демагнетизира, т. е. губи част от магнетизма, който е причина за неговото здраве. Пеенето е една здравословна мярка, една необходимост за човек, за да е здрав.

Някои болести са аномалии, остатъци от миналото с които човек трябва да се справи. Чрез тях той музикално са тонира. Когато боледува човек става по-чувствителен, по-мек. Като полежи известно време, той се тонира, и в скоро време оздравява, но за да се справи по-бързо с болестта, човек трябва да се ползва от силата на музиката.

При болести се явява едно понижение на темпа на ума и на сърцето. И затова всякога този темп трябва да седи над общия уроВен - тогава болестта не може да победи човека. И в онези, които не разбират този закон, се явява едно смущение, а след всяко смущение идва болест. Има, обаче, известни музикални тонове, които са в състояние да повишат вибрациите на човешкия организъм. Ако човек ги пее, неговото състояние може да се подобри. Също ако човек вложи духът си и душата си в своето пеене, и те могат да изменят трептенията да ги повишат, духът и душата са гами, които лекуват. Значи, за да не боледува човек, трябва да се повишават вибрациите на неговия организъм, а затова е нужно той да пее.

Когато някоя система в човешкия организъм действа музикално във всички гами, това значи, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на тази система, нейния основен тон се изменя, минава в друг тон, а това вече създава известна дисхармония в някой от нейните органи. Тази дисхармония именно, е начало на едно заболяване. Ето защо, за да не заболее някой орган от дадена система, тя трябва да запази честотата и броя на вибрациите на своя тон. Когато пее съзнателно, човек поддържа здравословното състояние на своя организъм.

Всички болести се дължат на неестественото разположение на мислите и чувствата в човека. Ако той не знае как да чувства, в него се образува неестествен ред на постъпките. И ако той не знае естествено да постъпва, в него се образуват болезнени състояния. Така започват всички

болести. Значи болестите показват неестествения порядък на човешките мисли, чувства и постъпки. И за да възстанови правилния ред и порядък на своите мисли, чувства и постъпки, а оттам - да ликвидира с болезнените състояния, предизвикани от нарушения естествен ред, човек трябва да си служи с музиката. Тя е един процес, чрез който се внася в организма един правилен хармоничен ритъм. Този ритъм, именно, освобождава човека от дисхармониите и от непотребната чужда материя в него.

В сегашния живот, големите тревоги и бързите промени от едно радостно настроение, в друго, скръбно, оставят в човека известни утайки от отрови. Музиката е едно средство против тези отрови. Има известни чувства, които след като човек ги премине, ако не знае как да ги лекува те ще отровят целия му организъм, ще повлияят на черния му дроб, на жлъчката му. Затова е нужно човек да знае как да пее. В такъв момент, в, такова състояние, той трябва да си наложи с воля да пее, защото, ако не пее тази отрова няма как да излезе. Тази отрова е психическа, под нейното влияние човек става толкова жлъчен, че не може да вижда доброто у хората, а вижда само злото. Който иска да бъде здрав, да се освободи от всички психически и физически болки, трябва да пее. Ако музиката не съществуваше животът на-хората щеше да е най-голямото страдание, най-голямото мъчение, най-големият ад!

В пеенето е лекуването! Които иска да бъде здрав, той трябва да пее и като е тъжен, и като е скърбен, и като е неразположен. Заставете болния да пее, и той ще се излекува. Като пее, той сам си помага. Страшно е положението на болния, който няма разположение да пее. Такъв болен непременно ще замине за онзи свят. Но ако пее тихо в себе си, той ще придобие онази енергия, която организмът му е загубил и в скоро време ще оздравее.

За да се възстанови енергията на заболелия, може да помогне и друг човек отстрани с пеенето си. Но има едно условие: и болният да пее! Болният не пее ли, не му пей и ти! Пее ли той, пей и ти с него! В самозабравата при общото пеене, когато гласовете се сливат като, че са един, в това именно се крие лечебното действие на музиката. В това отношение може да се съберат няколко души и заедно да употребят музиката като средство за лекуване. На болния те трябва да пеят само в мажорната гама. И да не пеят силно, а много тихо, защото ухото на болния е много чувствително. Те трябва да пеят тихо, но живо!

Има болести, които така се лекуват - с пеене, но не всички. Някои хора ще изпаднат в крайност и ще кажат: Имам операция, нека ти попеят за здраве!” Не, за операцията пеенето не помага.

Човек трябва да знае и да разбира музиката на своя организъм, за да лекува някои свои заболели органи. Например: сърцето представя тона ДО, дихателната система - тона РЕ, черния дроб - тона МИ, бъбрените - тона ФА, далака - тона СОЛ, Жлъчката – тона ЛА. В този смисъл като знае човек тона на всеки свой орган, той ще се лекува като често ги пее, т. е. сърнето ще лекува с тона ДО, дихателната система с тона РЕ, и т. н.

Като се лекува, човек трябва да пее най-вече основния тон на живота - тонът ДО, и по него да нагласява организма си. Ако стомахът му е разстроен, за да не страда от коремоболие, той трябва да вземе правилно тона ДО. Веднага стомахът му ще се оправи. Когато човек диша и се задушава, това значи, че той не знае как да вземе правилно тона ДО. Ако го изпее правилно, веднага дихателната му система ще се оправи. По това как един болен човек пее тона ДО може да се познае къде е неговата болест. Ако причината е в неговата нервна система, ще има едно колебание в тона, едно постоянно трептение, което показва нарушение в нервната система. Когато се появи някаква повреда в един от органите му, човек трябва да пее, или да свири повече такива песни, в които се повтаря тонът ДО. Човек може да се лекува и с пеене на гамата. Например, ако някои има цирей, той трябва да пее гамата три пъти вечер. Ако той пее правилно, в скоро време цирея ще мине.

Оптиката също може да се лекува с музика. Тя произвежда едно разширение в човека, което е особено нужно за охтичавия. Болният от охтика мисли само за себе си, всичкото му внимание е

концентрирано само в неговата личност. Голяма завист има в него. Охтичавият човек където и да ходи, в никого не може да види доброто. Той става краен песимист. Всички тия отрицателни черти в него са живи същества, от които той трябва да се освободи. Те черпят от неговите сокове. Ето защо, по един естествен начин, чрез музика, той ще може да се освободи от тези същества. Но той трябва да пее!

Ако човек страда от зъбобол, да не бърза да търси лекар. Нека концентрира мисълта си към Разумната природа и да започне да пее на болката си. След известно време, болката му ще престане.

Които го боли крак - да пее! Които го боли кръст - да пее! Които го боли корем - да пее! Които го боли глава - да пее!

Здравето на човека зависи от това, може ли да пее или не може. Които пее - малко боледува, а ако заболее, тох лесно се лекува. Всеки човек трябва да пее като условие за поддържане на здравето. Пее ли, върши ли всичко музикално, той винаги ще бъде здрав.

Пеенето като средство за подмладяване

Пеенето е едно средство за подмладяване. Когато пее, човек привлича духовете на музиката, а те донасят нещо много хубаво за него - обновление. И според степента на вдъхновеност при пеенето, стават и съобразни промени в духовния свят на човека. Ако знае как да пее, човек може да се обнови, да стане като малко дете.

Пеенето подмладява човека, защото премахва всички ония вътрешни окислявания на живота. Като пее човек естествено, без усилие, това пеене, именно, го подмладява.

Човек трябва да пее, защото без пеене не може да се поддържа младостта, а младостта носи живот. Който не пее, остарява скоро. С музика, с пеене човек може да продължи своя живот.

Пеенето като средство за тониране

Музиката е едно от великите средства в света, с които човек може да се тонира. Това ще рече, че чрез музиката човек може да се настрои, да се нагласи според хармонията на природата. Музиката е едно средство за уравновесяване на енергиите в човешкия организъм. Тя не е нито в скръбта, нито в радостта, но тя уравновесява силите, които създават тези 'състояния на човешката душа. И човек като пее, то не е за развлечение, то е за тониране на енергиите. Първо той трябва да употреби музиката за тониране на организма, а после вече като изкуство.

Музиката, пеенето тонират човешките чувства, те тонират и нервната му система. Като пее, човек прекарва своите чувства през ума и добива едно приятно разположение и сила. Ако той не знае как да ги прекара чрез пеенето, тези енергии ще вземат направление към центъра на земята, и у него ще се родят най-лошите неразположения. Прилагайки музиката, човек проектира своите мисли, чувства и страсти от низшия към висшия свят и дава храна на причинното си тяло, за да се развива.

Музиката образува най-добрата връзка между ума, сърцето и волята на човека. Тя тонира умствения, чувствения и физическия живот, т. е. чрез нея човешкият ум, човешкото сърце и човешкото тяло се съединяват в едно. Тогава, във всички мускули на човека започва музикално да тече Божествена енергия и той става отзвук на светиите, на Божествените гении, на всичко, което Бог е създал в света и тялото му се хармонизира.

Най-правилното трансформиране на всичките енергии във възходяща посока става с музиката. Чрез пеенето човек внася разположение в своята душа. Така се премахват тревогите, дразненето, успокоява се умът и се усилва паметта, а в сърцето се внася мир, спокойствие и тишина. Пеенето е необходимо за хората, за да са добри и весели. Чрез него те се тонират,

животът им се улеснява и подрежда според нуждите им.

В условията, при които човек сега живее, той често трябва да се тонира. Как? - Като пее съзнателно, за себе си, като същевременно дава дълбок вътрешен израз на музиката. По този начин той внася в себе си онзи ритъм, които съществува в Разумната Природа и се тонира.

Като пее съзнателно, човек съпоставя своите мисли и чувства според законите на хармонията. Всяка дисхармония в мислите, или в чувствата, е едно обсадно положение, вследствие на което той се чувства неразположен. В такъв случай, човек трябва да изпее една песен, и ако е взел основния тон правилно, неразположението му веднага ще изчезне. Също, ако сутрин като стане от сън човек се чувства неразположен, пак с пеене той може да се тонира. Нека изпее основната гама ДО, след това да пее тоновете в терца, в кварта, квинта, докато се разположи и настрои добре.

Чрез музиката човек може да прави опити върху себе си. Иска ли да знае какво е настроението му, да се опита да изпее най-простата песен и да види как ще му подействува тя. Ако може да вземе тоновете ясни и чисто, без да има дрезгавина в гласа му, неговото състояние е отлично. Всяко приятно настроение в човека се дължи на музиката.

Тонирането върви по закон. За да се тонира, човек трябва да пее от силно към тихо, тъй че гласът му постепенно да изчезне. Ако някой човек е набрал повече енергия в себе си и се усеща неразположен духом, нека изпее гамата със слога „ха”, от силно към тихо, с постепенно отслабване. Като пее слога „ха”, човек прекарва енергията нагоре, през мозъка, и после я проектира в чувствата.

Докато пее човек, той е тониран, т. е. силен, престане ли да пее, той отслабва. Трябва постоянно да пее човек, за да се тонира. Само така той ще дойде до правилно разбиране на живота, ще се вглъби в себе си и ще бъде доволен и разумен при всички условия на живота си - и добри и лоши. Това положение човек може да постигне само ако прилага съзнателно музиката, като средство за тониране.

МУЗИКАТА - ТОВА Е ПРИЛАГАНЕ НА БОЖЕСТВЕНИТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ.

Пеенето като средство за възпитание

Съвременните хора трябва да употребяват музиката в живота си като средство за възпитание. Тя е един основен метод в новото възпитание, един от най-хубавите негови методи.

Човек, който не пее в себе си, не може да се възпитава, не може да чувства правилно. За да приложи музиката като метод за самовъзпитание, човек трябва да пее за себе си, поне по половин час на ден. Музиката ще събуди неговите способности, чрез нея той ще стане по-нежен, по-мек, и ще се примири с всички хора. Музиката има мощно възпитателно въздействие върху човека. Той не може да свърши работата си както трябва, ако не е музикален, ако не пее и свири.

Всеки тон, силен или тих, висок или нисък, мек или груб, оказва различно влияние върху човека и произвежда различни промени в него. С пеенето на отделните тонове човек може да се самовъзпитава. Много важно, обаче е тонът да е чист.

За смекчаване, за облагородяване на характера, трябва да се изговарят специални звуци, специални думи. Всеки звук, всяка дума действува по различен начин върху човешкия характер. Ако човек иска да се възпитава с музика, той трябва да употребява ниските тонове за подкрепа, за засилване на характера си. Те дават стабилност на душата. А високите тонове дават интензивност, движение. Който иска да мисли бързо, нека да пее високите тонове, а който иска да придобие стабилност на характера си, да издържа на страданията - нека пее ниските тонове.

Възпитателното влияние на музиката седи в това, да пее човек за себе си. Най-първо той трябва да пее и свири за това, което има в себе си. Като дойде в по-горна стадия, той ще пее вече и за другите, и те ще го слушат. Като пее, той ще изяви милосърдието си и ще познае нуждите им. И както дрехарят крой хубави дрехи, така и той ще допринесе нещо хубаво със своето пеене.

Изобщо, музиката, пеенето имат за цел облагородяването и възпитанието на човека. Като пее някои талантлив певец, всеки, които го слуша се свързва с него, а с това заедно и с ред още същества, свързани с певеца. Всеки талантлив певец или музикант е колективен израз на много души, които се проявяват чрез него с цел да възпитават хората. Вибрациите на тези разумни Възвишени същества се носят далеч в пространството чрез гласа на даден певец и с това оказват благотворно влияние върху човешкия херектер. Музиката е признак на висока култура. Който пее, той не се занимава с дребни работи. Чрез пеенето човек ще влезе в онзи висш Божествен път, и като слезе, пак ще го носи със себе си.

Практически-възпитателното влияние на музиката, онова което тя може да произведе в човека - то е важно! Музиката може да се приложи и при възпитанието на децата. Тя ще внесе в тях ред и порядък. Даже най-упоритите, най-своенравните деца може да се възпитават с музиката. Затова трябва да се развива тяхното музикално чувство, защото ако то не е развито, никаква идея не може да се всади у тях.

Които пее от сърце, той внася в себе си нещо красиво, хубаво. За благородството на човека трябва той да обикне музиката и да я употребява в живота си като едно от най-добрите средства за възпитание.

Пеенето като средство за успех в живота

Като се намерят в известно затруднение, хората се питат какво трябва да правят, как да се освободят от мъчнотията, в която са изпаднали. Един от методите, чрез които хората могат да се освободят от своите затруднения, е пеенето.

Някой казва: „Сериозна работа, страшна работа, какво да правя?” - Какво да прави? да започне да пее, и всичко ще се разреши. Пеенето трябва да се прилага за разрешаване на всички въпроси в живота.

Които има мъчна задача, да пее тона МИ. Пее ли го правилно, в ума му нещо ще проблесне и задачата ще се разреши.

Музиката внася в човешкия ум разширение, простор, светлина и затова които иска да разреши правилно някоя своя задача, нека попее поне 5 минути, Които пее, той нарежда живота си добре.

Без пеене човек мъчно разрешава задачите си. Музиката, пеенето му помагат за правилното разрешаване на трудни проблеми в живота. Често човек се заобикаля от такива мисли, които могат да го смажат. Ако не гласно, то поне мислено в душата си човек трябва да пее.

Мнозина се запитват на какво се дължи неуспеха в живота им. Отговорът е много прост. Които не обича да пее и да свири, които не се стреми да развива музикалните си способности, той не може да има успех в живота. Музиката хармонизира мислите и чувствата на човека. Щом мислите и чувствата му са хармонизирани, и постъпките му ще бъдат хармонични. Това се нарича музикален живот. Музиката регулира чувствата. Страшно е ако чувствата не са регулирани. Такъв човек се отличава с голяма разсеяност. Каквато работа започне, не може да я свърши. Приложи ли обаче музиката в живота си, чувствата му постепенно ще се уравновесят.

Трябва човек да пее и да свири така, че да постигне целта си. Без пеене, без музика той нищо няма да постигне. Най първо, той трябва да има едно приятно настроение, трябва да има музика в душата си.

Ако домакинята пее, когато готви, тъче или меси хляб, работата и ще върви по-добре.

Пеенето внася подтик в човека, разбужда енергиите му, прави го активен.

Пеенето е един закон. Докато човек пее, работите му се нареждат добре. Като изпее една песен в себе си, работата му върви по-добре. Затова, срещне ли човек някоя мъчна задача, нека започне да пее. Като пее, той има условия да мисли добре, а като мисли добре и работата му ще се нареди добре.

Каквото предприема, преди да го е започнал, човек трябва да изпее една песен. Тогава ще се създаде една хармония.

Правило е: ако иска човек през целия ден работата му да върви добре, той трябва като стане сутрин да си потананика, да си попее, поне 15 минути. Без музика човек нищо не може да извърши, всички негови усилия в каквато и да е насока ще бъдат напразни, ще бъдат парализирани. В този смисъл пеенето подразбира реализиране на нещо. За онзи човек, които възприема музиката, нещата стават бързо, за онзи, които не я възприема, нещата стават бавно. С помощта на музиката положението на човек може да се подобри най-малко с 50 % във всяко едно отношение. Затова, той трябва да живее В музиката, да си служи с нея, ако иска да има успех в живота си.

ЧОВЕК ВИБРИРА ВЕДНО С ЦЯЛОТО

Природата представлява верига от форми, така свързани една с друга, че взаимно да се подпомагат, а музиката е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата природа и осъществява връзката между всички тези форми.

Човек е създаден по законите на природната музика, която е в цялата Вселена. За него музиката е едно вътрешно състояние на разбирателство с Онзи, Които е направил света. Пее ли, човек навлиза в Божествения свят и се слива с разумните същества там. Но в неговото пеене трябва да взимат участие и двете системи - мозъчната и симпатичната. Тогава човек е във връзка със съществата, които са създали тези две системи и енергиите им действат нормално.

Музиката е една среда, в която човек е потопен. Той живее в нея и за да постъпва правилно, той трябва да възприеме музиката вътре в себе си. Всяко нещо в живота, всяка негова проява има свои специфичен тон. За да схване силите на природата, човек трябва да схване техните тонове. Ако той не може да схване разликата между два тона, как ще схване онези велики сили, на които тоновете са по-високи? Като схваща и спазва специфичния тон на нещата, човек всякога ще бъде доволен.

В природната музика съществува една основна, естествена гама, от която всеки човек се ползва. Животът на всички хора се основава на природната гама. Който не възприема и не възпроизвежда природния основен тон ДО, не може да се развива музикално. Слизането на човека на земята подразбира правилно взимане на основния тон. Докато не вземе правилно основния тон на живота, той не може да се качи на небето. Основен тон, естествен тон е този, при който доброто не среща никакви препятствия, нито външни, нито вътрешни, и свободно се проявява. Много пъти човек ще слиза на земята, докато се научи правилно да пее и да свири. Под думата „пеене” разбирам един човек, които правилно мисли, а под думата „свирене” разбирам човек, който може да свърши нещо на земята. Когато човек е взел основния тон правилно, състоянието му се изменя - той чувства светлина, топлина и сила, и се нагласява в съгласие с природата.

За всеки човек има специален тон от Божествената гама. Той може да е 1/4 тон, 1/2 тон, цял тон, и т. н. Всеки трябва да изучава своя специален тон, по който се различава от другите хора. Този тон никога не се мени. И никои не е в състояние да произведе този тон освен самия човек. Човешкият организъм има свой специфичен ключ, според, който се определят различните тонове. Този ключ е в съгласие с общия темп на Природата. С негова помощ, цялото в човека се превръща

в едно живо, ритмично движение. Този ключ е Любовта. В Любовта цялото Битие присъства едновременно. С помощта на този ключ човек става израз на колективната деятелност на цялото Битие.

Всички участват в музиката. Хората всеки ден са ноти и при всяко лягане и ставане са в различна гама. Има обаче, една вътрешна сила, която урежда живота. Не зависи от човека и от желанието му, къде ще бъде поставен да звучи като нота от музиката на Всемира. Само от Великия Музикант зависи къде Той ще постави отделната нота. Човек няма право да пита защо е сложен долу или горе - навсякъде трябва да изпълнява ролята си. Долу или горе, на високо или на ниско, като цяла или половина нота, като осмина или шестнадесетина, като тридесетивторина или шестдесетичетвъртина, дали в барабана или в друг инструмент, човек трябва да се слива в една, да не се чуват ударите му, безразлично е това.

Музиката прониква живота на всеки човек. Щастието му зависи само от музиката. Всички изгубват, когато загубят музиката.

Човек не бива да прекъсва хода на музиката в себе си. Той трябва да остави сърцето на живота да работи в него. Целокупният живот представлява вътрешна непреривност, в този смисъл, ако човек се свърже с един звук, той се свързва с всички звуци. Всеки музикален тон има отражение в природата. Попадне ли в това съзвучие на тоновете, човек се ползва от магическата сила, която се крие в тях.

В музикалния процес хората са, които осигуряват направата на инструментите. Грубата част е човешката - направата на цигулката, струните, лъка. Вибрирането на звука е от ангелския свят, а смисълът, който музиката може да донесе, е от Божествения свят.

Светът е основан на закона на хармонията.
Рано или късно, човек трябва да възприеме тази
хармония – музиката в природата.
Цялата природа е проникната от музика.
Невидимият свят свири, видимият - също свири.
Човек трябва да внесе тази хармония
вътре в себе си и да чувства,
че в него, в сърцето му
нещо тихо пее,
като че някъде
дълбоко слуша
тази
хармония!

Учителя Петър Дънов

СИЛА ЖИВА

Ново разбиране за музиката

Първо издание

Издателска къща
СИЛА И ЖИВОТ

съставител - М. Кралева
фотография на корицата - Николай Монев
гарнитура - Karina. формат - 54 х 84/16
печатни коли - 8. тираж – 5000
ISBN - 954-8146-05- 3

Цена 19.50

Печат
ДФ „Абагар” Печатница
Ямбол

Учителя Петър Дънов
1864 - 1944

Дошъл сред българите като един от тях, живял безупречно чист и принципен живот, основан на християнската и общочовешка етика, Учителят остави на българите едно неоценимо богатство - над 3000 беседи и лекции. В тях има богат материал за вътрешния живот на човека, за законите, които управляват неговата психика, за силите, които настройват организма му в съгласие с космичния ритъм. Тази дълбока философия е почти неизвестна на българите. Настъпи времето да се изнесе това духовно знание, което дава една нова представа за живота.

"Музиката
е една среда, в която
човек е потопен.
Той живее в нея
и за да постъпва
правилно,
трябва да я възприеме
вътре в себе си.
Всяко нещо
в живота,
всяка негова проява
има свой
специфичен тон.
За да схване
силите
на природата,
човек трябва да схване
техните тонове.
Ако той не може
да схване
разликата
между два тона,
как ще схване онези
велики сили,
чиито тонове са
по-високи?
Като схваща и
спазва специфичния
тон на нещата,
човек всякога ще бъде
доволен."

Учителя